CEL MAI IUBIT
DINTRE POVESTITORI

Serie de autor

Matilda

ROALD DAHL

Ilustrații de Quentin Blake

ARTHUR

ROALD DAHL

MATILDA

Traducere: Leontina RĂDOI
Ilustrații de Quentin Blake

Editura FATRICIA S.R.L., București, 1993

NOTA EDITURII

Roald Dahl s-a născut în 1916 în Ţara Galilor, Marea Britanie, părinţii săi fiind de origine norvegiana. A fost educat în Anglia, după care a lucrat pentru compania petroliera Shell în Africa. A început să scrie după „o monumentala lovitura în cap”, primita în timpul celui de-al doilea război mondial, când a luptat ca pilot în aviația britanica. Roald Dahl este unul dintre cei mai de succes scriitori pentru copii, cunoscut în toată lumea. Dintre cărţile lui amintim: James şi piersica uriaşă, Charlie şi fabrica de ciocolata, Liftul de sticla, Despre vrăjitoare (căreia i s-a acordat în anul 1983 prestigiosul premiu Whitbread pentru literatură) şi Uriașul cel bun şi prietenos, care este deja cunoscuta copiilor români.

Matilda, o carte deosebit de educativa (mai ales pentru părinţi!), este prima lucrare premiata a acestui talentat autor.

Cititorul de cărţi

Un lucru este caraghios în legătură cu mamele şi taţii. Chiar dacă propriul lor copil este cea mai enervanta zgaiba pe care ţi-o poţi închipui, ei totuşi cred ca el sau ea este minunat (a). Unii părinţi merg şi mai departe. Devin atât de orbiți de adorație, încât ajung să se convingă ca copilul lor are calităţi de geniu. Ei bine, aici nu este nimic anormal. Aşa este pe lumea asta. Numai ca, atunci când părinţii încep să ne povestească despre inteligenta strălucitoare a revoltătoarei lor odrasle, ne vine să strigam „Aduceți un lighean ca ne vine să vomam!”.

Profesorii de școala au mult de suferit de pe urma acestor povesti cu coada din partea părinţilor prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba să scrie rapoartele de sfârșit de trimestru. Dacă eu aş fi profesor, aş pregăti nişte gogoși adevărate pentru copiii acestor părinţi nătăfleţi. „Fiul Dvs. Maximilan, aş scrie, este o apa de ploaie. Sper ca aveți o afacere a familiei în care-l puteți împinge când termina școala, pentru ca sunt sigur cum sunt sigur că astăzi e vineri, ca n-o să-şi găsească de lucru nicăieri în alta parte”. Sau dacă aş avea o dispoziție mai poetica în ziua aceea poate ca aş scrie: „Este o curiozitate faptul ca greierii au organele auditive în interiorul abdomenului, dar fiica dvs., Vanessa, judecând după ce a învățat trimestrul acesta, nu are organe auditive deloc”. Sau poate aş intra mai adânc în istoria naturala şi aş scrie: „Cicada periodica petrece şase ani târându-se sub pământ şi numai şase zile ca o fiinţă libera în aer şi soare. Fiul dvs., Wilfred, a petrecut şase ani târându-se în aceasta școala şi încă mai așteptam să iasă din starea de larva”. O fetița deosebit de înţepată m-ar putea împinge să scriu: „Fiona are acelaşi fel de frumusețe cu un iceberg, dar, spre deosebire de acesta, nu are nimic dincolo de suprafaţă”.

Cred ca mi-ar place să scriu rapoartele de sfârșit de

trimestru pentru clienții din clasa mea.

Dar gata cu asta. Trebuie să mergem mai departe.

Cu totul accidental întâlnești părinţi care sunt exact opusul celor descriși mai sus şi nu manifesta niciun interes fata de copiii lor şi bineînțeles aceștia sunt cu mult mai rai decât cei care-şi strica copiii. Domnul şi doamna Worwood erau doi astfel de părinţi. Aveau un băiat pe care-l chema Michael şi o fetița pe care o chema Matilda. Acești părinţi se uitau la Matilda mai ales ca la un gunoi. Gunoiul este ceva ce trebuie să tolerezi până vine vremea să-l arunci afara. Domnul şi doamna Worwood așteptau cu multa nerăbdare să vina vremea să o arunce afara pe fiica lor, de preferat în tara vecina sau mai departe decât atât.

Este suficient de rău ca părinţii să trateze copiii obișnuiți ca pe nişte gunoaie, dar devine încă mult mai rău când copilul cu pricina este neobișnuit şi prin asta trebuie să se înțeleagă sensibil şi strălucitor la minte. Matilda avea amândouă aceste calităţi, dar, mai mult ca orice, era de o inteligenţă neobişnuită. Mintea ei era atât de flexibilă şi învăţa atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit să fie evidenta pentru cei mai greoi la minte dintre părinţi. Dar domnul şi doamna Worwood erau amândoi atât de tâmpi şi aşa de tare înfăşuraţi în meschina lor viaţa, încât nu observau nimic neobișnuit la fiica lor. Ca să spunem adevărul, mă îndoiesc ca ar fi observat dacă s-ar fi târât prin casa cu un picior rupt. Fratele Matildei, Michael, era un băiat absolut normal, dar fetița, aşa cum spuneam, îţi sarea de la început în ochi. Pe când avea un an şi jumătate, vorbirea ei era perfecta şi ştia la fel de multe cuvinte ca cei mai mulți dintre adulți. Părinţii ei, în loc s-o aplaude, o numeau clănţănitoare zgomotoasă şi-i spuneau răstit că fetițele mici trebuie văzute şi nu auzite.

Când avea trei ani, învățase să citească, studiind singura ziarele şi revistele pe care le găsea prin casa. Pe la patru ani, putea să citească repede şi bine şi începuse să caute cărţi. Singura carte din casa acestei luminate familii era una care se chema Rețete simple, care aparținea mamei ei şi, după ce o citise din scoarţă în scoarţă şi învățase toate

rețetele pe de rost, realiza ca vroia ceva mai interesant.

— Tăticule, zise ea, crezi ca ai putea să-mi cumperi o carte?

— O carte? – zise el. Ce vrei să faci cu zăpăcita carte?

— să citesc, tăticule.

— Da’ televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeu! ai un televizor frumos, cu ecran de 30 cm şi acum vrei şi carte!

Aproape în fiecare după-amiază, Matilda era lasată singură acasă. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joaca. Tatal mergea la lucru, iar mama ei se ducea să joace bingo într-un oras la 12 km departare. Doamna Worinwood era pasionata să joace bingo şi juca cinci dupa-amieze pe saptamâna.

În dupa-amiaza zilei când tatal ei refuzase să-i cumpere o carte, Matilda pleca singura la biblioteca publica a statului. Când ajunse, se prezenta singura bibliotecarei, doamna Phelps, şi întreba dacă se putea aseza acolo să citeasca. Doamna Phelps fusese puţin mirata de venirea unei fetite atât de mici neînsotite de unul din părinţi, dar cu toate acestea îi spusese ca era binevenita.

— Unde sunt, va rog, cartile pentru copii? întreaba Matilda.

— Sunt acolo, pe rafturile de jos, îi raspunse doamna Phelps. Vrei să te ajut să gasesti una frumoasa cu multe poze?

— Nu, multumesc, zise Matilda. Sunt sigura ca ma descurc.

Şi, de atunci înainte, în fiecare dupa-amiaza când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la biblioteca. Drumul până acolo îi lua numai zece minute şi astfel îi ramâneau doua ore întregi să stea singura într-un colt confortabil şi să devoreze o carte după alta. După ce citise toate cartile pentru copii din biblioteca, începu să se uite în jur în cautare de altceva.

Doamna Phelps, care o urmarise fascinata în ultimele doua saptamâni, se scula de la birou şi se îndrepta spre ea:

— Pot să te ajut cu ceva, Matilda? întreba ea.

— Ma întrebam ce să mai citesc, zise Matilda. Am terminat toate cartile pentru copii.

— Vrei să spui ca te-ai uitat la poze?

— Da, dar am citit şi cartile.

Doamna Phelps se uita în jos la Matilda şi Matilda îi întoarse privirea.

— Câteva mi s-au parut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au parut minunate. Cel mai mult mi-a placut „Gradina Secreta”. E plina de mister. Misterul camerei în spatele usii închise şi misterul gradinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps ramase împietrita.

— Câţi ani ai tu, Matilda? întreba ea.

— Patru ani şi trei luni, raspunse Matilda.

Doamna Phelps fu şi mai mirata de data asta, dar avea destula întelepciune să nu arate.

— Ce fel de carte ţi-ar plăcea să citesti acum? întreba ea.

— aş vrea o carte foarte buna, zise Matilda, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari. Una renumita. Nu ştiu niciun nume.

Doamna Phelps se uita fără graba de-a lungul rafturilor. Nu prea ştia ce să aleaga. Cum putea cineva, gândi ea, să aleaga o carte renumita pentru adulti, pentru o fetița de patru ani? Primul ei gând fu să aleaga o carte romanţată de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct al ei se pomeni trecând peste raftul cu astfel de cărţi.

— Încearca asta, zise ea în cele din urma. Este renumita şi frumoasa. Dacă este prea lunga, spune-mi ca să caut una mai scurta şi mai usoara.

— „Marile Sperante”, citi Matilda, de Charles Dickens. aş vrea să încerc s-o citesc.

„E o nebunie”, gândi doamna Phelps, dar catre Matilda zise:

— Sigur ca poţi s-o încerci.

În dupa-amiezile care urmara, doamna Phelps cu greu îşi putu dezlipi privirea de la fetița care statea ore în sir

cuibarita în fotoliul cel mare, la capatul opus al camerei, cu cartea pe genunchi. Trebuia s-o tina pe genunchi, pentru ca era prea grea s-o tina în mâna şi asta o făcea să stea aplecata în fata ca să poată citi. Era o aratare ciudata aceasta mica creatura cu parul închis la culoare, cu picioarele atârnate mult deasupra podelei, absorbita total de minunatele aventuri ale lui Pip şi ale batrânei domnisoare Havisham cu casa ei împaienjenita şi de vraja cu care acest mare povestitor împletise cuvintele. Singurele miscari ale micutei cititoare erau ridicarile de brat din când în când ca să întoarca pagina şi doamna Phelps se simtea puţin trista ori de câte ori traversa camera spre ea să-i spuna:

— Este cinci fără zece, Matilda.

Într-una din dupa-amiezile primei saptamâni petrecute la biblioteca, doamna Phelps o întrebase:

— Te aduce mama până aici şi pe urma vine să te ia acasă?

— Mama se duce la Aylesbury în fiecare dupa-amiaza să joace bingo. Nu ştie ca sunt aici.

— Dar asta nu e bine, zise doamna Phelps. Mai bine i-ai cere voie.

— Prefer să nu-i cer voie, zise Matilda. Nu ma încurajeaza să citesc, nici ea, nici tata.

— Dar ce se asteapta ei ca tu să faci într-o casa pustie, singura, toată dupa-amiaza?

— Să-mi fac de lucru şi să ma uit la televizor.

— Aha.

— Mamei nu-i prea pasa ce fac, adauga Matilda cu tristete.

Doamna Phelps era îngrijorata de drumul care trebuia să-l facă, traversând strada principala a satului cu trafic destul de intens, dar hotarî să nu intervina.

Într-o saptamâna, Matilda termina „Marile Sperante” care în acea editie continea patru sute unsprezece pagini.

— Grozav mi-a placut, zise ea doamnei Phelps. Domnul Dickens a mai scris şi altele?

— Multe altele, raspunsese uluita doamna Phelps. Să-ţi

aleg alta?

În urmatoarele şase luni, sub îndrumarea grijulie a doamnei Phelps, Matilda citise urmatoarele carti:

Nickolas Nickleby de Charles Dickens
Oliver Twist de Charles Dickens
Jane Eyre de Charlotte Bronte
Mândrie şi Prejudecata de Jane Austin
Tess D'Urbervilles de Thomas Hardy
Kim de Eudyard Kipling
Omul invizibil de H. G. Wells
Batrânul şi Marea de Ernest Hemingway
Strugurii mâniei de John Steinbeck

Era o lista formidabila şi doamna Phelps devenise tot mai plina de uimire şi de fericirea acestei realizari, dar era probabil un lucru bun faptul ca nu se lasă cu totul transportata de toate acestea. Aproape oricine altcineva, martor al acestor realizari ale unui copil atât de mic, ar fi fost tentat să facă vâlva mare şi să împrastie vestea în tot satul şi mai departe. Dar nu doamna Phelps. Era o persoana care-şi vedea de treburile ei şi care descoperise de multa vreme ca rareori merita să te amesteci în treburile altora.

— Domnul Hemingway spune multe lucruri pe care nu le înteleg, îi spuse Matilda. Mai ales despre barbati şi femei. Dar îmi place foarte mult chiar şi aşa. Din felul cum povesteste am sentimentul ca ma aflu şi eu acolo şi ca urmaresc întâmplarile, la fel ca personajele din carte.

— Un scriitor bun reuseste întotdeauna asta, zise doamna Phelps. N-are nimic dacă sunt parti pe care nu le întelegi. Stai de o parte şi lasă cuvintele să te înconjoare, ca o muzica.

— Da, da.

— Stiai ca bibliotecile publice ca asta îţi dau posibilitatea să împrumuti carti şi să le iei acasă!

— N-am stiut, zise Matilda. aş putea şi eu să împrumut?

— Bineînteles, zise doamna Plielps. După ce alegi o carte, vino cu ea la mine să fac o fisa şi o poţi lua acasă

pentru doua saptamâni. Poţi să iei mai multe odata dacă vrei.

De atunci înainte, Matilda vizita biblioteca o dată pe saptamâna să ia carti noi şi să le înapoieze pe cele vechi. Micul ei dormitor devenise acum biblioteca şi acolo îşi petrecea cele mai multe dupa-amieze, deseori cu o cana de cacao lângă ea. Nu era suficient de înalta ca să ajunga la cele necesare în bucatarie, dar pastrase în curte o cutie pe care acum o adusese înauntru, pe care se urca ca să ajunga la cele ce-i trebuiau. De cele mai multe ori, îşi făcea cacao cu lapte, încalzind laptele pe cuptor înainte de a-l amesteca cu celelalte ingrediente. Alteori, pregatea o supa sau alta bautura calda. Era placut să aibă o bautura calda în camera ei, când statea singura şi citea într-o casa pustie. Cartile o transportau într-o alta lume, printre oameni extraordinari, care traiau vieti palpitante. Calatorise astfel cu corabii din vremuri îndepartate cu Joseph Conrad, în Africa, cu Ernest Hemingway, şi în India cu Kudyard Kipling. Calatorise în toată lumea stând de fapt în camaruta ei, într-un sat englezesc.

Dl Worwood, marele vânzator de masini

Parintii Matildei aveau o casa destul de frumoasa, cu trei dormitoare la etaj, şi sufrageria, camera de zi şi bucataria la parter. Tatal ei era vânzator de masini de mâna a doua şi se descurca bine cu asta.

— Rumegus, zicea el cu mândrie. Este unul din secretele succesului meu. Şi nu ma costa nimic. II iau gratis de la fabrica.

— Şi la ce-l folosesti? întrebase Matilda.

— Hate intereseaza pe tineraspunse el.

— Eu nu vad cum rumegusul te poate ajuta să vinzi masini de mâna a doua, taticule.

— Asta pentru ca ai o minte de gâsca, zise el. Nu vorbea foarte frumos, dar Matilda era obisnuita cu asta. La fel ştia ca tatalui ei îi placea să se laude şi-l provoca fără jena.

— Trebuie să fii foarte destept ca să folosesti ceva care nu costa nimic, zise ea. aş vrea să pot şi eu să fac aşa ceva.

— N-ai să poţi, raspunse el. Eşti prea prostovana pentru asta. Dar am să-i spun fratelui tău Mike despre ce este vorba, pentru ca el o să-mi fie partener de afaceri într-o zi. Ignorând-o pe Matilda, se întorsese spre baiat şi zisese:

— Sunt gata întotdeauna să cumpar o masina după ce un dobitoc i-a stricat vitezele în aşa hal, ca nu se mai poate face nimic cu ele şi cârâie ca dracul. O iau foarte ieftin. Pe urma, tot ce am de facut este să amestec nişte rumegus cu uleiul din cutia de viteze şi merge ca unsa!

— Şi cât timp o să tina până începe să cârâie din nou? întrebase Michael.

— Suficient de mult ca să ajunga cu ea la o distanta mare, îi raspunse rânjind. Vreo 150 km.

— Dar asta este necinstit, taticule, zisese Matilda. Este înselatorie.

— Nimeni n-a ajuns vreodata bogat fiind cinstit, zise el. Clientii exista ca să fie pacaliti.

Domnul Worwood era un barbat scund cu o figura ca de

sobolan, dintii din fata iesindu-i de după mustata soriceasca. Îi placea să poarte jachete în carouri mari în culori vii şi cravate, de obicei galbene sau verzi.

— Sau kilometrajul, de exemplu, continua el. Orice om care cumpara o masina de mâna a doua vrea să ştie primul lucru câţi kilometri au fost facuti cu ea, nu?

— Da, raspunse baiatul.

— Asadar cumpar o rabla care are 300 de mii de km pe indicator. O iau ieftin, pentru ca nimeni nu cumpara o masina atât de uzata, nu? Dar la masinile din ziua de azi nu mai poţi să scoti vitezometrul afara şi să aranjezi cifrele, cum se făcea acum zece ani. Sunt fixate în aşa fel, încât e imposibil să-ţi bagi nasul, decât doar dacă eşti cine ştie ce smecher de ceasornicar. Aşa ca… îmi folosesc creierul, baiete, asta fac!

— Cum? întreba Michael fascinat. Parea ca mostenise de la tatal sau placerea de a fi necinstit.

— Stau şi ma gândesc cum aş putea să fac indicatorul să arate zece mii de km în loc de 300 de mii de km, fără să desfac vitezometrul în bucati. Ei bine, dacă aş merge înapoi cu masina suficient de mult, atunci aş obtine asta, fiindca numerele se schimba înapoi, nu-i aşa? Dar cine poate să mearga înapoi mii şi mii de kilometri? Nu se poate!

— Bineînteles ca nu, zisese Michael.

— Aşa ca ma scarpin în cap, zise tatal. Îmi folosesc creierul Când ai norocul să ai un creier ca al meu, trebuie să îl folosestişi dintr-o dată îmi veni raspunsul. Va spun, m-am simtit cum trebuie să se fi simtit tipul aia care a descoperit penicilina. Evricaam strigat. Asta este!

— Şi ce-ai facut, tata? întrebase baiatul.

— Vitezometrul, zisese domnul Wormwood, este legat de un cablu care este cuplat cu un altul la rotile din fata. În primul rând, am deconectat cablul acolo unde se unea cu rotile din fata. Pe urma, am luat un burghiu electric din alea de mare viteza şi l-am cuplat la capatul cablului în aşa fel încât atunci când se învârteste se transmite prin cablu invers. Ati înteles până acumma urmariti?

— Da, taticule, raspunse tânarul Michael.

— Burghiele astea se învârt cu o viteza teribila, zisese tatal, aşa ca atunci când pornesc burghiul, numerele de pe kilometraj se schimba mergând înapoi cu o viteza fantastica. Pot să iau 70 km de pe kilometraj cu burghiul meu de mare viteza în câteva minute. Şi când am terminat treaba, masina a parcurs numai zece mii de kilometri şi e gata de vândut. „E aproape noua” îi spun clientului. „De abia are zece mii. A apartinut unei batrâne care o folosea numai de doua ori pe saptamâna pentru cumparaturi.”

— Chiar poţi să întorci kilometrajul înapoi cu un burghiu electric? întrebase tânarul Michael.

— Va spun secrete de comert, zisese tatal. Aşa ca nu vorbiti cu nimeni altcineva despre asta. Nu vreti să ma vedeti la pârnaie, nu-i aşa?

— Nu spun la nimeni, zisese baiatul. Faci asta la multe masini?

— Fiecare masina care îmi ajunge în mâna primeste acest tratament. Toate au kilometrajul sub zece mii de kilometrii înainte de a fi oferite la vânzare. Şi când te gândesti ca asta este inventia mea, zise tatal cu mândrie. Şi mi-a adus ceva banisori!

Matilda care ascultase toată povestea cu mare atentie zise:

— Dar, tata, asta este mai necinstit decât chiar povestea cu rumegusuleste dezgustator Înseli încrederea oamenilor!

— Dacă nu-ţi place, atunci n-ai decât să nu manânci mâncare din casa asta, zise tatal. E cumparata din profituri.

— Sunt bani murdari, zise Matilda. Urasc asta Doua pete rosii aparura pe obrajii tatalui.

— Cine dracu’ crezi tu ca eşti? Arhiepiscopul de Canterbury, să-mi vorbesti mie de cinste? Eşti o gâsca proasta care n-are nici cea mai mica idee despre ce vorbeste!

— Ai dreptate, Harry, zise mama, şi apoi spre Matilda: Ai obrazul gros, să vorbesti aşa tatalui tău Acum tine-ti gura aia rea închisa, să putem urmări programul de la televizor

în liniste.

Se aflau în camera de zi, mâncându-şi cina pe genunchi în fata televizorului. Cina era de obicei în faţa televizorului în casolete de staniol cu compartimente separate pentru mâncare cu carne, cartofi fierti şi mazare, aşa cum erau cumparate de la magazin. Doamna Wormwood mesteca mâncarea cu ochii lipiti de ecranul televizorului, uitându-se la un serial comic american. Era o femeie grasuna cu parul vopsit platinat, la radacina caruia se vedea o parte crescuta de culoarea blanii de soarece. Se farda abundent şi avea una din acele constitutii nefericite, în care carnea e parcă legata cu sfoara, să nu cada de pe corp.

— Mamico, zise Matilda, pot mânca în sufragerie ca să pot citi la masa în timp ce manânc?

— Nu poţi, o repezi tatal aruncându-i o privire. Cina este o reuniune de familie şi nimeni nu se ridica de la masa până nu se termina.

— Dar noi nu suntem la masa, zise Matilda. Nu stam niciodata la masa. Întotdeauna mâncam pe genunchi în fata televizorului.

— Şi ce este rau la uitatul la televizor, pot să te întreb? zise tatal. Vocea îi devenise dintr-o dată moale şi amenintatoare, periculoasa.

Matilda nu avu curajul să-i raspunda, aşa ca tacu. Simtea furia clocotind înauntrul ei. Ştia ca era rau să-şi urasca parintii aşa, dar îi venea greu să-i priveasca altfel.

Toate lecturile pe care le avusese până atunci îi dadusera o viziune asupra vietii pe care ei n-o avusesera niciodata. Numai puţin dacă ar fi citit din Dickens sau Kipling şi şi-ar fi dat seama ca puteai să iei şi altceva de la viaţa în afara de a însela oamenii şi de a te uita la televizor.

Mai era şi altceva. Nu-i placea să i se spuna întruna ca era proasta şi nestiutoare când ea ştia bine ca nu era aşa. Supararea ei clocoti din ce în ce mai tare, până când, stând în pat în seara aceea lua o hotarâre. Hotarâse ca, ori de câte ori mama sau tatal ei erau nedrepti cu ea, să le întoarca spatele într-un fel sau altul. O mica victorie sau

doua ar ajuta-o să-i tolereze şi s-o protejeze de atâtia nervi. Trebuie să va amintesc ca ea nu avea înca cinci ani şi nu este usor pentru cineva atât de mic să obtina victorii în fata unor oameni mari şi puternici. Dar chiar şi aşa, era hotarâta să încerce. Tatal ei, după tot ce se întâmplase în seara aceea, era primul pe lista.

Pălăria şi lipiciul

În dimineata urmatoare, cu puţin înainte ca tatal ei să plece la nefericitul lui garaj, Matilda se strecura în hol şi-i lua palaria pe care o purta în fiecare zi să mearga la lucru. Se ridicase pe vârfuri cât de mult putu şi cu un baston de-abia, de-abia reusise s-o ia de pe cuier. Palaria era una din acelea turtite, din piele de porc, cu o pana de raţă într-o parte. Tatal ei era foarte mândru de ea, fiindca avea impresia ca-i dădea o alura de om îndraznet şi fără griji, mai ales când o purta pe-o parte, cu jacheta în carouri şi cravata verde.

Matilda, tinând palaria într-o mâna şi un tub de clei din acela care lipeste orice în cealalta mână, începu să stoarca tubul şi aseza o liniuta foarte fina de lipici de jur-împrejurul marginii, înauntrul palariei. Pe urma, puse cu grija palaria înapoi în cuier cu ajutorul bastonului. Planuise din timp operatiunea cu atentie, astfel încât palaria fu înapoi în cuier când tatal ei se ridica de la masa după micul dejun.

Domnul Worwood nu observase nimic când îşi pusese palaria, dar când ajunsese la garaj n-o mai putu da jos. Cu cleiul acela nu era de glumit, îţi lua pielea de pe cap dacă trageai mai tare. Şi cum domnul Worwood nu voia să-şi facă aşa ceva cu mâna lui, nu putu decât să stea cu palaria pe cap toată ziua, chiar când punea rumegus în ulei sau când aranja kilometrajul cu burghiul electric. Într-un efort de a salva aparentele, luase o atitudine degajata, sperând ca lucratorii să creada ca aşa avusese el chef să-şi tina palaria pe cap toată ziua doar ca să se distreze, ca gangsterii din filme.

Când ajunsese seara acasă, tot nu-şi putuse lua palaria din cap.

— Termina cu prostiile, îi spuse sotia sa. Vino-ncoace ca ţi-o scot eu!

Trase scurt, dar cu putere, de palarie şi domnul

Wormwood dădu drumul la un tipat de rasunara geamurile.

— Auustriga el. Nu trage asada-i drumulO să-mi iei pielea de pe jumatate de frunte!

Matilda, cuibarita în fotoliu ca de obicei, se uita de după marginea cartii cu oarecare interes.

— Ce s-a întâmplat, taticule? zise ea. Ţi s-a umflat capul sau ce?

Tatal se uita la ea cu o mare suspiciune, dar nu zise nimic. Doamna Worwood zise:

— Trebuie să fie clei. N-are ce să fie altceva. Să-ţi fie învatatura de minte să nu mai umbli cu lucruri periuloase ca asta. Presupun c-ai vrut să-ţi lipesti înca o pană la palarie.

— Nici n-am atins porcaria de cleistriga domnul Worwood. Se întoarse şi se uita fix la Matilda, care-i întoarse privirea cu ochii ei mari caprui şi nevinovati.

— Trebuie să citesti eticheta de sub tub înainte să te apuci de ceva. Întotdeauna trebuie să urmezi instructiunile de pe eticheta, continua ea.

— Ce dracu' tot spui acolo, scorpie tâmpă? striga domnul Worwood, tinându-se bine de palarie ca să nu cumva să-i mai vina ideea să traga de ea. Crezi ca sunt atât de idiot să-mi lipesc singur palaria de cap?

Un baietel care sta mai jos pe strada, zise Matilda, şi-a pus nişte clei dintr-asta pe deget fără să ştie ce este şi pe urma şi-a bagat degetul în nas Domnul Worwood sari în sus:

— Şi ce s-a întâmplat cu el? se precipita el.

— A rămas cu degetul lipit în nas, zise Matilda, toată saptamâna. *Toată lumea îi spunea…………*

— Asa-i trebuie, zise doamna Worwood. Nu trebuia să îşi bage degetul în nas. E un obicei urât. Dacă toţi copiii ar avea clei pe deget nu şi-ar mai baga niciunul degetul în nas.

— Şi oamenii mari mai fac asta, mamico, zise Matilda. Te-am vazut pe tine ieri în bucatarie.

— Te rog să termini, zise doamna Worwood facându-se

rosie la fata.

Domnul Worwood trebui să-şi tina palaria pe cap tot timpul cât mâncara cina în fata televizorului. Arata caraghios şi ramase tot timpul tacut. Când se pregati de culcare, încerca din nou să-şi scoata palaria. Îl ajuta şi doamna Worwood, dar nu era posibil.

— Acum cum o să-mi fac dusul? întreba el.

— Trebuie să renunti, ca n-ai încotro, îi spuse sotia.

Mai târziu, când se uita la sotul ei scund şi slab în pijamaua cu dungi violete şi cu palaria de porc pe cap umblând încoace si-ncolo prin dormitor, se gândi ca arata într-un hal fără de hal şi ca nu era genul de barbat la care să viseze sotia lui.

Domnul Worwood descoperise ca cel mai rau lucru în legatura cu a avea o palarie lipita de cap era să fii fortat să dormi cu ea. Nu era niciun chip să-şi aseze capul, confortabil, pe perna.

— Nu te mai agita atâta, îi spuse sotia după ce se învârtise în pat vreo ora. Cred ca până mâine dimineata se mai desprinde şi o s-o putem scoate usor.

Dar nu se desprinse şi nici n-o putura scoate usor, aşa ca doamna Wormwood lua o foarfeca şi taie palaria pe lângă cap, bucatica cu bucatica, întâi partea de sus şi apoi marginea. Unde partea dinauntru a palariei se lipise de par, pe lateral şi la spate, trebui să taie şi parul până la piele, aşa încât, când termina, domnul Wormwood avea un cerc alb în jurul capului, ca un fel de calugar. Iar în fata, unde palaria fusese lipita direct de piele, ramasesera mici bucatele maronii de piele de porc pe care nu se ştie câte spalaturi le-ar fi înlaturat.

La micul dejun, Matilda îi spuse:

— Trebuie să încerci să-ţi scoti bucatelele alea de pe frunte, taticule. Arata ca şi cum ai avea o sumedenie de insecte maronii umblând pe tine. O să zică lumea ca ai paduchi.

— Taci din gurase înfurie tatal. Ţine-ti afurisita aia de gura închisa

Una peste alta, Matilda era multumita. Dar ştia ca aşa îi

daduse tatalui ei o lectie pentru totdeauna.

Fantoma

După episodul cu cleiul, în familia Worwood se asternuse o atmosfera de calm relativ. Era clar ca experienta îl scuturase nitel pe domnul Worwood care, pentru o scurta perioada, paru să-şi piarda cheful de a se mai lauda sau de a mai face pe stapânul.

Dar nu tinu mult şi începu din nou. Probabil ca avusese o zi mai proasta la garaj şi nu vânduse destule masini de mâna a doua aranjate cum ştia el. Sunt multe lucruri care-l pot face pe un barbat iritabil acasă, după o zi proasta la serviciu şi, în mod normal, o sotie sensibila sesizeaza semnalele de furtuna şi-l lasă în pace până se linisteste.

Când în acea seara, domnul Worwood ajunsese acasă venind de la garaj, avea fata întunecata ca un nor de furtuna şi cineva avea să fie calul de bataie în curând. Sotia recunoscu semnalele imediat şi disparu. Domnul Worwood intra în camera de zi unde Matilda statea ghemuita în fotoliu, complet absorbita de cartea pe care o citea. Domnul Worwood dădu drumul la televizor. Ecranul se lumina şi apăru imaginea. Domnul Worwood se uita la Matilda. Fetita nu se miscase. Se obisnuise să se poată concentra, în ciuda zgomotului care venea de la televizor. Continua să citeasca şi, dintr-un anume motiv, asta îl înfurie pe tatal ei. Probabil ca furia îi crescuse, fiindca o vazuse ca-i făcea placere un lucru dincolo de puterea lui de întelegere.

— Nu te opresti niciodata din cititul alase rasti el.

— A, buna, taticulezise Matilda. Ai avut o zi buna azi?

— Ce-i porcaria asta? zise, smulgându-i cartea din mâna.

— Nu e porcarie, e foarte frumoasa. Se cheama Poneiul Roscat. E scrisa de John Steinbeck, un scriitor american. De ce nu încerci s-o citesti? O să-ţi placa.

— Gunoi, zise domnul Worwood. Dacă e scrisa de un american, sigur e gunoi. Toţi scriu la fel.

— Nu, taticule, e minunata, pe cuvânt Este despre…

— Nu vreau să ştiu despre ce este, latra el. M-am saturat de cititul asta al taudu-te şi fa ceva cu folos!

Dintr-o dată, începu să rupă foile din carte şi să le mototoleasca în ghemotoace pe care le zvârlea în cosul de gunoi. Matilda îngheta de oroare. Tatal continua cu furie şi, de data asta, nu mai era niciun dubiu ca era cuprins de un fel de invidie. Cum îndrazneste, parea să spuna el cu fiecare pagina rupta, cum îndrazneste să-i placa să citeasca când eu nu pot? Cum îndrazneste?

— Asta e o carte de la bibliotecaplângea Matilda. Nu este a meatrebuie s-o duc înapoi doamnei Phelps!

— Atunci o să trebuiasca să cumperi alta, nu-i aşa? zise tatal, smulgând mai departe paginile. O să trebuiasca să-ţi economisesti banii de buzunar până este suficient în pusculita ca să cumperi una noua pentru draga ta doamna Phelps!

Cu asta arunca coperta ramasa goala în cos şi iesi din camera lasând televizorul aprins.

Cei mai multi copii în situatia Matildei ar fi hohotit de plâns. Dar ea nu făcu asta. Ramase nemiscata, alba la fata şi plina de gânduri. Parcă ar fi înteles ca plânsul şi nervii nu ajuta la nimic. Aşa cum spusese cândva Napoleon, singurul lucru inteligent pe care poţi să-l faci când eşti atacat este să contraataci. Mintea minunata şi subtila a Matildei era deja la lucru să gaseasca o alta pedeapsa potrivita pentru un tata aşa de veninos. Planul care începuse acum să se formeze în mintea ei depindea de cât de adevarat era ca papagalul lui Fred vorbea foarte bine, aşa cum se laudase el.

Fred era un prieten al Matildei. Era un baietel de şase ani care statea după colt şi care de multa vreme se tot lauda cu un papagal extraordinar pe care i-l daduse tatal lui. În dupa-amiaza urmatoare, imediat ce doamna Worwood plecase cu masina pentru o noua partida de bingo, Matilda porni spre casa lui Fred să investigheze. Batu la usa şi, când acesta îi deschise, îl întreba dacă vroia să-i arate şi ei extraordinarul papagal. Fred fu încântat şi o conduse în camera lui, unde – într-adevar – se afla un

papagal minunat, albastru cu galben.

— Îl vezi? zise Fred. Îl cheama Chooper.

— Fa-l să vorbeasca, zise Matilda.

— Nu poţi să-l faci să vorbeasca, raspunse Fred. Trebuie să ai rabdare. Vorbeste când are el chef.

Îşi facura de lucru asteptând. Dintr-o dată, papagalul zise:

— Salutare, salutare, salutare!

Suna exact ca o voce omeneasca.

— Extraordinarzise Matilda. Ce altceva poate să mai spuna?

— Zornaie-mi oasele zise papagalul facând o imitatie a unei voci cavernoase. Zornaie-mi oasele!

— Mereu spune asta, îi spuse Fred.

— Ce mai poate să spuna? întreba Matilda.

— Asta este tot ce ştie, zise Fred. Dar este extraordinar, nu-i aşa? zise Fred.

— E fabulos, zise Matilda. Mi-l împrumuti şi mie pentru o noapte?

— Nu, zise Fred. Nici nu te gândi!

— Îţi dau toţi banii mei de buzunar pe saptamâna viitoare, zise Matilda.

Asta era altceva. Fred se gândi pentru câteva secunde.

— Bine, zise el. Daca-mi promiti ca mi-l aduci înapoi mâine dimineata.

Matilda se întoarse acasă ducând colivia cu amândoua mâinile. Era un camin în sufragerie şi Matilda se chinui să potriveasca colivia în hornul caminului, ferita la vedere. Nu fu prea simplu, dar reusi în cele din urma.

— Salutare, salutare, salutarezise papagalul din ascunzatoare. Salutare, salutare!

— Taci din gura, nebunulezise Matilda şi pleca să se spele pe mâini de funingine.

În seara aceea, pe când mama, tatal, fratele şi Matilda mâncau cina ca de obicei în camera de zi, în fata televizorului, o voce clara se auzi din hol venind din sufragerie:

— Salutare, salutare, salutare!

— Harry, striga mama facându-se alba la fata. E în casaam auzit o voce!

— Şi eu, zise fratele Matildei. Matilda sari şi închise televizorul.

— Sss zise ea. Ascultati!

Nimeni nu mai mânca şi asculta cu atentie.

— Salutare, salutare, salutarese auzi iar.

— Ati auzit? sopti fratele Matildei.

— Sunt hoţi, sopti mama. Simt în sufragerie!

— Aşa cred, zise tatal stând mai deoparte încordat.

— Du-te şi prinde-i, Harrysuiera mama. Du-te şi prinde-i asupra faptului!

Domnul Worwood nu se misca. Nu parea ca se grabeste să-i prinda şi să devina erou. Se facuse gri la fata.

— Haidesuiera mama. Probabil ca vor argintaria.

Tatal îşi sterse gura cu servetelul într-un gest de nervozitate.

— Hai să mergem cu totii să vedemzise el.

— Hai atunci, zise fratele Matildei. Haide, mamamama lua un fier lung de lângă camin. Tatal apuca o crosa de golf dintr-un colt. Fratele apuca o veioza şi o scoase din priza. Matilda lua cutitul cu care mâncase şi toţi patru se strecurara prin usa sufrageriei, tatal – ultimul dintre ei.

— Salutare, salutare, salutarezise vocea din nou.

— Haidetistriga Matilda şi dădu buzna înauntru cu cutitul ridicat. Mâinile susV-am prinsstriga ea.

Ceilalti o urmara, fluturându-şi armele. Apoi se oprira. Se uitara de jur împrejur şi nu era nimeni.

— Nu e nimeni aici, zise tatal usurat.

— L-am auzit, Harry, zise mama înca tremurând. I-am auzit clar vocea şi ai auzit-o şi tu!

— Sunt sigura ca l-am auzitstriga Matilda. E aici undeva!

Începu să caute după canapea, după perdele. Atunci vocea se auzi din nou, moale, înfricosatoare:

— Zornaie-mi oaselese auzi. Zornaie-mi oasele!

Toţi sarira în sus, inclusiv Matilda, care era o buna actrita. Se uitara de jur împrejur, dar din nou nu era nimeni.

— E o fantomazise Matilda.

— Doamne ajuta-nestriga mama, prinzându-şi gâtul de după gât.

— E precis o fantoma, zise Matilda. Am mai auzit-o pe aici. Camera asta e bântuita de fantome. Eu credeam ca voi stiti!

— Salveaza-nestriga doamna Worwood aproape sugrumându-şi sotul.

— să plecam de aici, zise tatal, mai gri ca niciodata.

Toţi iesira tragând usa după ei.

În dupa-amiaza zilei urmatoare, Matilda reusi să scoata papagalul nevatamat. Dar plin de funingine din horn şi iesi din casa, fără să fie vazuta. Îl scoase prin usa din spate şi fugi cu el la casa lui Fred.

— S-a comportat cum trebuie? întreba Fred.

— Ne-am distrat grozav cu el, zise Matilda. Parintilor mei le-a placut la nebunie.

Aritmetica

Matilda şi-ar fi dorit ca parintii ei să fie buni şi iubitori, întelegatori, onorabili şi inteligenti. Faptul ca nu erau nimic din toate astea, era ceva ce Matilda trebuia să tolereze. Dar nu era usor. Noul joc de a-i pedepsi, pe unul dintre ei sau pe amândoi, ori de câte ori o raneau sufleteste, îi făcea viaţa mai mult sau mai puţin suportabila.

Fiind foarte mica şi neajutorata, singura putere pe care o avea asupra lor era puterea mintii ei. Cu inteligenta ei ascutita putea să-i învârteasca pe amândoi. Dar adevarul este ca în orice familie o fetita de cinci ani trebuie să facă ceea ce i se spune, oricât de absurde ar fi ordinele primite. Aşa ca trebuia să manânce cina de pe tava în fata plictisitoarei cutii a televizorului. Trebuia să stea singura acasă în fiecare dupa-amiaza a saptamânii şi, oricând i se spunea să tacă din gura, trebuia să tacă din gura.

Supapa ei de siguranta care o ajuta să nu-şi ia câmpii era placerea de a inventa şi de a coace acele splendide pedepse, dar cel mai placut lucru era ca ele îşi făceau efectul pentru o perioada scurta de timp. Tatal ei, în special, devenea mai puţin cocos şi mai suportabil pentru câteva zile, după ce primea doza din medicamentul magic al Matildei.

Povestea cu papagalul în horn, în mod clar îi linistise pe amândoi considerabil, pentru o perioada mai lunga de o saptamâna, făcându-i să se comporte civilizat fata de Matilda în comparatie cu modul lor obisnuit. Dar, din pacate, asta nu tinu mult. Urmatoarea scânteie apăru într-o seara, în camera de zi. Domnul Worwood de-abia se întorsese de la lucru. Matilda şi fratele ei asteptau linistiti pe canapea ca mama să le aducă obisnuitele tavi cu cina. Televizorul nu era aprins. Domnul Worwood îşi făcu aparitia într-un tipator costum în carouri şi cu o cravata galbena. Carourile mari, portocalii cu verde ale jachetei şi

pantalonilor, suparau la vedere. Arata ca seful celui mai sarac birou de pariuri, îmbracat pentru nunta fiica-sii şi era încântat de el însusi în seara aceea. Se aseza în fotoliu şi frecându-şi mâinile se adresa fiului sau:

— Mai baiete, zise el, tatal tău a avut astazi o zi cât se poate de buna. Sunt mult mai bogat acum decât eram azi-dimineata. Am vândut nu mai puţin de cinci masini astazi, fiecare cu un profit frumusel. Rumegus în cutia de viteză, burghiu electric la vitezometru, o aruncatura de vopsea ici, una colo şi alte câteva trucuri din astea şi nătăfleţii se bateau să le cumpere.

Scoase o bucata de hârtie din buzunar şi începu s-o studieze.

— Asculta, baiete, zise el, adresându-se fiului sau şi ignorând-o pe Matilda. Având în vedere ca o să intri în afaceri într-o zi, trebuie să ştii să socotesti profiturile pe care le faci la sfârsitul fiecarei zile. Ia o foaie de hârtie şi un creion şi hai să vedem cât eşti de destept.

Baiatul iesi ascultator din camera şi se întoarse cu materialele cerute.

— Scrie aşa, zise el, citind din bucata lui de hârtie. Masina nr.1 a fost cumparata de mine cu 278 de lire şi vânduta cu 425 de lire. Ai scris?

Baiatul de zece ani scrisese cele doua valori încet, cu grija.

— Masina nr.2, continua el, m-a costat 180 de lire şi am vândut-o cu 760. Ai scris?

— Da, tata, zise baiatul.

— Masina nr.3 m-a costat 100 lire şi am vândut-o cu 999 lire şi 50 de pence.

— Mai spune-mi o dată, zise baiatul. Cu cât ai vândut-o?

— 999 lire şi 50 de pence, zise tatal. Şi asta, apropo, este un truc inteligent de dus de nas cumparatorul. Niciodata să nu ceri suma rotunda. Întotdeauna spui ceva mai puţin. Nu spui 1000 de lire. Spui 999 de lire şi 50 de pence. Suna mult mai puţin, dar în realitate nu este. Inteligent, nu?

— Foarte, zise baiatul. Este sclipitor, tata!

— Masina nr.4 a costat 86 de lire, era o rabla, şi am vândut-o cu 699 lire şi 50 pence.

— Spui prea repede, zise baiatul scriind numerele. Aşa. Am scris.

— Masina nr.5 a costat 637 de lire şi am vândut-o cu 1649,50. Ai scris, baiete?

— Da, tata, zise baiatul curbat deasupra hârtiei şi scriind.

— Foarte bine, zise tatal, Acum calculeaza profitul pe fiecare masina şi fa totalul. Pe urma o să poţi să spui cât a câstigat sclipitorul tău tata în total astazi.

— E mult de socotit, zise baiatul.

— Bineînteles ca e mult, zise tatal. Dar când eşti în afaceri importante ca asta, trebuie să fii aş în aritmetica. Eu am un computer în cap. Mi-a luat mai puţin de zece minute să rezolv asta.

— Vrei să spui ca ai socotit în cap, tata? întreba baiatul minunându-se.

— Nu, nu chiar aşa, zise tatal. Nimeni nu poate să facă asta. Dar nu mi-a luat mult. Când termini, spune-mi cât crezi tu ca am facut profit în total astazi. Am totalul final scris aici şi am să-ţi spun dacă ai facut bine.

— Tata, ai facut exact 4303 şi 50 de pence în total, zise Matilda.

— Nu te amesteca, zise tatal. Fratele tău şi cu mine discutam finante.

— Dar, tata…

— Taca-ti gurazise tatal. Ghicesti şi faci pe desteapta!

— Uita-te la raspuns, tata, zise Matilda cu blândete. Dacă ai calculat corect trebuie să ai 4303 şi 50 de pence. Atât ai pe hârtie?

Domnul Wormowood se uita la foaia de hârtie şi întepeni. Tacu. După un timp spuse:

— Mai spune o dată.

— 4303 şi 50, zise Matilda.

Din nou se făcu liniste. Apoi fata tatalui se făcu rosie stacojie.

— Sunt sigura ca atâta e, zise Matilda.

— Tu. Parşivenie micăstriga dintr-o dată tatal, îndreptând înspre ea amenintator degetul aratator. Te-ai uitat pe foaieai citit din ce-aveam eu aici!

— Taticule, sunt în cealalta parte a camerei, cum aş fi putut să vad?

— Nu ma prosti pe minestriga el. Sigur ca ai vazuttrebuie să fi vazutnimeni n-ar fi putut să dea un raspuns aşa, mai ales o fataesti o excroaca mica, domnisoara, asta estiO excroaca şi o mincinoasa!

În acel moment, mama intra ducând o tava mare cu patru portii de mâncare pentru cina. De data asta, era peşte cu cartofi prajiti, pe care le cumparase de la magazinul din colt, gata prajite, în drum spre casa, de la bingo. Se pare ca jocurile de bingo o epuizau în aşa masura pe doamna Wormwood, atât fizic, cât şi emotional, încât nu-i mai ramânea suficienta energie să gateasca singura cina. Astfel încât, dacă nu era mâncare cumparata, congelata şi încalzita, atunci sigur era peşte cu cartofi prajiti.

— De ce eşti aşa de rosu la fata, Harry? zise ea, punând tava domnului Wormwood pe masuta din fata canapelei.

— Fii-ta este o excroaca şi o mincinoasa, zise tatal, luând tava şi punând-o pe genunchi. Da drumul la televizor şi să terminam cu discutia.

Barbatul platinat

Pentru Matilda, nu era niciun dubiu ca ultima iesire a tatalui ei merita o pedeapsa severa şi, stând şi mâncându-şi cina aceea oribila şi ignorând programul de la televizor, mintea îi mergea la toate variantele posibile. Când se facuse vremea de culcare, Matilda era decisa.

În dimineata urmatoare, se scula devreme, se duse la baie şi încuie usa. Aşa cum stiti, doamna Worwood îşi vopsea parul într-un blond platinat şi stralucitor, aceeaşi culoare scânteietoare pe care o au actritele care merg pe sârma la circ. Treaba asta o făcea la coafor de doua ori pe an, dar, o dată pe luna sau cam aşa ceva, obisnuia să-şi împrospateze culoarea limpezindu-şi parul într-un lighean cu ceva care se chema BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Asta îi servea şi ca să-şi vopseasca oribilele radacini maron-cenusii.

Sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ era pastrata în dulapiorul de la baie şi pe ea mai era o eticheta mica pe care scria „Atentie, contine peroxid. Nu lasati sticla la îndemâna copiilor”. Matilda citise asta de multe ori fascinata.

Tatal Matildei avea o recolta buna de par negru pe care-l purta cu o carare la mijloc şi de care era grozav de mândru. „Par sanatos, îi placea lui să zică, asta înseamna ca dedesubtul lui este un creier sanatos!”

— Ca Shakespeare, îi spusese odata Matilda.

— Cine?

— Ca Shakespeare, taticule.

— Era destept?

— Foarte destept, taticule.

— Avea tone de par, nu-i aşa?

— Era chel, taticule.

— Dacă nu eşti în stare să vorbesti logic, taci din gurase rastise el.

Domnul Worwood îşi făcea parul să arate sanatos şi

lucios sau asa-si închipuia, masându-şi capul în fiecare dimineata cu abundente cantitati dintr-o lotiune care se numea ULEI DE VIOLETE TONIC PENTRU PĂR. O sticla cu aceasta solutie violeta şi puternic mirositoare se afla în permanenta pe etajera de deasupra chiuvetei lângă periuta de dinti, şi, în fiecare dimineata, după ras, avea loc un viguros masaj al capului cu acest ulei de violete. Acest masaj era întotdeauna acompaniat de puternice zgomote barbatesti, respiratie suieratoare şi oftaturi, cam aşa:

— Ahhh, asta este Asta este ce-mi trebuie!

Trebuie frecat la radacina, ceea ce putea fi auzit clar de la Matilda din dormitor, la celalalt capat al coridorului.

Acum, dimineata devreme, singura, în baie, Matilda goli trei sferturi din continutul sticlei cu ulei de violete în chiuveta. Pe urma, umplu la loc sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Lasase grijulie ceva din tonicul de par în sticla. Astfel încât, după ce agita bine sticla, continutul să capete culoarea violet. Apoi puse din nou sticla pe etajera de deasupra chiuvetei, având grija să pună cealalta sticla la loc în dulapior. Până acum, toate bune.

La micul dejun, Matilda statea linistita la locul ei la masa, mâncându-şi în tacere cornflakes-ul. Fratele ei statea la celalalt capat cu spatele la usa, devorând una după alta feliile de pâine unse cu unt de arahide şi gem de capsuni. Mama era undeva în bucatarie preparând micul dejun pentru domnul Worwood care întotdeauna consta din doua oua prajite, trei cârnati prajiti, trei felii de sunca prajite, câteva rosii de asemenea prajite şi pâine.

În acest moment, domnul Worwood intra zgomotos în camera. Nu era capabil să între altfel, mai ales la micul dejun. Trebuia să-şi facă întotdeauna simtita prezenta zgomotos, trăncănind şi vorbind tare, de parcă ar fi spus: „Sunt euuite-ma ca vinstapânul casei, capul de familie, cel care face ca voi ceilalti să traiti atât de bineobservati-ma şi arataţi-mi respect.”

În dimineata asta, pasi înauntru cu pasi mari, îşi batu fiul pe spate şi striga:

— Baiete, tatal tău simte ca astazi o să fie iar o zi buna de facut bani la garajam câteva frumusele cu care să-i duc de nas pe nătăfleţi în dimineata asta. Unde este mâncarea mea?

— Acum, comoara mea, striga doamna Worwood din bucatarie.

Matilda se uita în farfurie. Nu îndraznea să-şi ridice privirea. În primul rând nu era sigura de ce avea să vadă. În al doilea rând, dacă n-ar fi vazut ceea ce astepta să vadă, n-avea încredere ca putea să-şi pastreze figura, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Fratele ei se uita direct la fereastra din fata, umplându-şi gânditor gura cu pâine cu unt de arahide şi gem de capsuni. Tatal se deplasa de-a lungul camerei ca să-şi ocupe locul din capul mesei, când mama apăru în usa bucatariei cu o farfurie enorma, plina cu oua, cârnati, sunca şi rosii. Ridicând privirea, prinse imaginea sotului şi se opri împietrita. Dădu drumul unui tipat care parcă o ridicase deasupra în aer şi scapa farfuria care se sparse de podea, continutul sarind în toate partile. Toată lumea tresari, inclusiv domnul Worwood.

— Ce dracu’ se-ntâmpla cu tine, femeie? striga el. Uite ce-ai facut pe covor!

— Parulzise strângându-se în sine şi îndreptând un deget tremurat spre sotul ei. Uita-te la parul tauce ţi-ai facut la par?

— Ce are parul meu, pentru numele lui Dumnezeu?

— O, Doamnetata, ce ţi-ai facut la par? striga baiatul.

O scena minunata începea să se contureze în sufragerie. Matilda tacea şi admira efectul muncii şi mintii ei. Mâadretea de claie de par a domnului Worwood era acum de un argintiu murdar. De data asta, culoarea era a unui actor de circ care merge pe sârma şi care nu s-a spalat pe cap întreaga stagiune.

— Ţi-ai… ţi-ai… ţi-ai vopsit parul, se auzi subtire vocea mamei. Ce ţi-a venit, netotule? Arati absolut înfricosatorarata groaznic. Arati ca un monstru!

— Ce tot spui acolo? striga el punându-şi amândoua mâinile în cap. Cum să mi-l vopsesc? Ce vrei să spui cu

asta? Ce areori vreti să-mi jucati o farsa tâmpita!

Fata i se schimbase la culoare, devenind verde deschis, culoarea merelor necoapte.

— Ţi l-ai vopsit, tata, zise baiatul. Are culoarea parului mamei, numai ca arata mai murdar.

— Bineînteles ca şi l-a vopsitzise mama. Nu-şi putea schimba culoarea de la sinece-oi fi vrut să faci? să te faci mai frumosarati ca o baba dementa!

— Adu-mi o oglinda, tipa tatal.

Poseta mamei statea atârnata de un scaun. Doamna Worwood o deschise şi scoase din ea o cutie de pudra compacta, care avea o oglinda mica, rotunda, în interior. O deschise şi o înmâna sotului. Acesta i-o smulse din mâna şi bucatele de pudra se împrastiara pe jacheta în carouri.

— Fii atenttipa ea. Uite ce-ai facuteste pudra cea cea mai buna!

— Vai de minetipa domnul Worwood uitându-se în oglinda. Ce s-a întâmplat cu parul meu? Arat grozitorarat ca tine, dementanu pot să ma duc garaj să vând masini, aratând în halul astacum s-a putut întâmpla aşa ceva? Se uita de jur împrejur, întâi la mama, apoi la baiat, apoi la Matilda.

— Cum s-a putut întâmpla aşa cevaurla el.

— Cred ca nu te-ai uitat bine, taticule, zise Matilda, şi ai luat sticla mamei în loc de a ta.

— Bineînteles ca asta s-a întâmplatstriga mama. Harry, multa minte-ti mai trebuiede ce n-ai citit eticheta înainte să-ţi torni chestia aia în cap? Vopseaua mea e foarte puternica. Pui o lingura la un lighean cu apa şi tu ţi-ai pus-o direct pe părprobabil ca o să-ţi cada tot parul până la urmate ustura capul?

— Vrei să spui ca o să-mi cada tot parul? urla el.

— Cred ca da. Peroxidul este o substanta foarte puternica. Se pune în chiuvete şi în WE-uri ca să se dezinfecteze, numai ca-i dau un alt nume.

— Ce spui acolo? urla el. Eu nu sunt vas de WENu vreau să ma dezinfectez!

— Chiar diluata cum o folosesc eu, zise doamna

Wornrwood, face să-mi cada parul, aşa ca Dumnezeu ştie ce-o să-ţi facă tiema mir ca nu ţi-a ars toată pielea capului până acum!

— Ce să fac? întreba el disperat. Spune repede ce să fac, până nu-mi cade tot parul!

— În locul tău m-as spala repede cu apa şi sapun, dar repede!

— O să-mi revina la culoare? întreba el îngrozit.

— Bineînteles ca nu, zăpăcilăzise mama.

— Atunci ce să fac? Nu pot să ies aşa din casa!

— O să trebuiasca să ţi-l vopsesti negru, zise mama. Dar spala-te mai întâi sau n-o să mai rămână ce să vopsesti!

— Da, zise domnul Worwood sarind la treaba. Fa-mi o programare la coaforul tău în dimineata asta pentru un vopsitspune-i ca e o urgenta, să-mi facă locma duc să ma spal acum!

Cu asta, domnul Wornrwood iesi din camera şi doamna Worwood, cu un oftat, lua telefonul să sune la coafor.

— Face câteodata nişte lucruri absolut prostesti, nu-i aşa, mamico? zise Matilda.

Formând numarul, mama raspunse:

— Barbatii nu sunt întotdeauna aşa destepti cum cred ei. O să întelegi asta când o să fii mare, fetito.

Domnisoara Honey

Matilda începu scoala mai târziu decât alţi copii. Cei mai multi copii încep scoala la cinci ani sau puţin înainte, dar parintii Matildei, care nu erau preocupati de educatia fiicei lor, uitasera s-o înscrie. Aşa ca Matilda avea cinci ani şi jumatate când începu scoala.

Şcoala satului pentru copii mici era o cladire stearsa de caramida, care se numea „Crunchem Hall". Avea doua sute cincizeci de elevi între cinci şi doisprezece ani. Directorul scolii, marele sef şi comandantul suprem al acestei asezari, era o femeie cu totul neobisnuita, între doua vârste, care se chema domnisoara Trunchbull.

Natural, Matilda fusese înscrisa în clasa începatoare, unde erau alţi optsprezece copii, baietei şi fetite de vârsta ei. Profesoara lor era domnisoara Honey, care n-avea mai mult de douazeci şi trei, douazeci şi patru de ani. Avea o fata ovala şi palida ca o madona, cu ochii de un albastru deschis şi parul saten deschis, aproape blond. Corpul ei era atât de fragil, încât aveai impresia ca dacă ar cadea s-ar sparge în mii de bucatele ca o figurina de portelan. Domnisoara Jennifer Honey avea un caracter blând şi linistit, nu ridica niciodata vocea, zâmbea rar, dar poseda acel har rar întâlnit, de a fi iubita de toţi copiii din grija ei. Parea să înteleaga perfect revolta şi teama care-i cuprindea deseori pe copiii mici, pentru prima dată în viaţa lor grupati într-o clasa şi pusi să se supuna unor ordine. Fata ei emana o caldura ciudata care parcă era simtita ori de câte ori se adresa unui nou venit, ratacit şi confuz.

Domnisoara Trunchbull era cu totul altfel. Era ca o teroare sinistra, ca un monstru tiranic şi înspaimântator, care speria elevii şi profesorii deopotriva. Era un fel de aura amenintatoare în jurul ei pe care o simteai chiar de la distanta, iar când se apropia puteai să simti pericolul pe care-l iradia, ca un fier încing. Când marsaluia, domnisoara Trunchbull nu mergea niciodata normal:

marsaluia ca o trupa de militari balansându-şi bratele soldateste. Când marsaluia pe coridor, îi puteai auzi respiratia zgomotoasa şi, dacă un grup de copii se întâmpla să fie în calea ei, îşi făcea drum printre ei ca un tanc, iar copiii îi sareau din fata, în stânga şi-n dreapta. Slava Domnului ca nu exista multi oameni pe lume ca ea, deşi exista totuşi, şi este foarte posibil ca fiecare dintre noi să întâlneasca cel puţin unul în cursul vietii. Atunci când ti se întâmpla să-l întâlnesti trebuie să te porti ca şi când un rinocer fioros ţi-ar fi aparut în fata dintr-un tufis: sari în primul copac şi stai acolo până dispare. Pe aceasta femeie, cu toate excentricitatile ei, îmi este aproape imposibil s-o descriu, dar am să fac o încercare mai târziu în cursul povestirii. S-o lasam acum şi să ne întoarcem la Matilda şi la prima ei zi de scoala.

După obisnuita treaba cu strigatul catalogului, domnisoara Honey dădu fiecarui elev câte un caiet nou-nout.

— V-aţi adus fiecare câte un creion, sper, zise ea.

— Da, domnisoara Honey, cântara copiii.

— Bine. Astazi este prima zi de scoala pentru fiecare dintre voi. Este începutul a cel puţin unsprezece ani de scoala, prin care fiecare dintre voi trebuie să treaca. Şase dintre ei îi petreceti aici la Crunchem Hall, unde, după cum stiti, directoare este domnisoara Trunchbull. Acum, spre binele vostru, am să va spun ceva ceva despre domnisoara Trunchbull. Dumneaei insista pe disciplina stricta în scoala şi, dacă vreti să m-ascultati, sfatul meu este să va purtati cât puteti de bine în prezenta ei. N-o contraziceti, nu-i raspundeti obraznic. Faceti întotdeauna ce va spune ca, dacă ajungeti pe mâna ei, va desfiinteazaca morcovul pe razoarenu e nimic de râs, Lavender. Ia-ti zâmbetul de pe figura. Ar fi întelept din partea voastra să tineti minte ca domnisoara Trunchbull este foarte, foarte severa cu toţi cei catre depasesc masura. Ati înteles?

— Da, domnisoara Honey, ciripira optsprezece voci grabite.

— Eu însami, continua ea, vreau să va ajut să învatati cât

mai multe lucruri cât sunteti în aceasta clasa, pentru ca asta o să va ajute să va descurcati mai usor în viitor. De exemplu, aş dori ca la sfârsitul acestei saptamâni toată lumea să ştie tabla înmultirii cu doi pe dinafara. Şi la sfârsitul anului toată lumea să ştie tabla înmultirii până la doisprezece. O să va ajute enorm dacă reusiti. Acum, este cineva care ştie deja tabla înmultirii cu doi?

Matilda ridica mâna. Era singura. Domnisoara Honey se uita atent la fetita maruntica, cu parul negru, din rândul al doilea.

— Minunat, zise ea. Te rog ridica-te în picioare şi spune-o până unde ştii.

Matilda se ridica şi începu. Când ajunse la 2x12=24, nu se opri. Continua cu 2xl3=26, 2xl4=28, 2x15=30, 2xl6=...

— Ajungezise domnisoara Honey. Ascultase mirata tot recitalul Matildei şi acum întreba:

— Până unde poţi să ajungi?

— Până unde? Nu ştiu exact, domnisoara Honey. Destul de departe, cred.

Domnisoara Honey lasă să treaca câteva momente după aceasta curioasa marturisire.

— Vrei să spui, întreba ea, ca poţi să spui cât fac 2x281?

— Da, domnisoara Honey.

— Cât?

— 56, domnisoara Honey.

— Dar dacă te întreb ceva mult mai greu, ca 2x487? Poţi să-mi raspunzi?

— Cred ca da, zise Matilda.

— Eşti sigura?

— Da, domnisoara Honey. Cât se poate de sigura.

— Cât fac atunci 2x487?

— 974, zise Matilda imediat. Vorbise încet şi politicos fără niciun semn de laudarosenie.

Domnisoara Honey se uita la Matilda absolut stupefiata, dar, când începu să vorbeasca, pastra aceeaşi voce.

— Dar înmultirea cu doi este foarte usoara în comparatie cu înmultirea cu alte numere. Ştii vreo alta?

— Cred ca da, domnisoara Honey. Cred ca ştiu.

— Care, Matilda? Cât de departe ai ajuns?
— Nu prea ştiu, zise Matilda. Nu ştiu ce vreti să spuneti.
— Vreau să spun dacă ştii de exemplu tabla înmultirii cu trei.
— Da, domnisoara Honey.
— Şi cu patru?
— Da, domnisoara Honey.
— Câte ştii în total? Le ştii pe toate până la înmultirea cu 12?
— Da, domnisoara Honey.
— Cât fac 12x7?
— 84, zise Matilda.
Domnisoara Honey făcu o pauza şi se rezema de spatarul scaunului din fata mesei goale, aflata la mijlocul podelei partii din fata clasei. Era tulburata de ultimul schimb de cuvinte, dar se feri să arate. Nu întâlnise până acum un copil de cinci ani, nici de zece, care să înmulteasca cu atâta usurinta.
— Sper ca restul clasei ascultati cu atentie, zise ea. Matilda este o fetita foarte norocoasa. Are nişte parinti minunati care au învatat-o deja să înmulteasca. Te-a învatat mama, Matilda?
— Nu, domnisoara Honey. Nu mama.
— Atunci înseamna ca ai un tata extraodinar. Trebuie să fie un profesor foarte talentat.
— Nu, domnisoara Honey, zise Matilda. Nu m-a învatat tata.
— Vrei să spui ca ai învatat singura?
— Nu ştiu exact, zise Matilda cu sinceritate. Adevarul este ca nu mi se pare greu să înmultesc un numar cu alt numar.
Domnisoara Honey inspira adânc şi expira încet. Se uita din nou la fetita cu ochi stralucitori care statea în picioare în fata catedrei, atât de inteligenta şi atât de serioasa.
— Spui să nu ti se pare greu să înmultesti un numar cu altul, zise domnisoara Honey. Încearca să-mi explici puţin asta.
— Ah, zise Matilda, dar nu prea ştiu cum să explic.

Domnisoara Huney astepta. Clasa era linistita. Toţi asteptau.

— De exemplu, zise domnisoara Honey, daca-ti cer să înmultesti 14 cu 19… nu, asta e prea greu…

— Fac 266, zise Matilda încet.

— Domnisoara Honey se uita la ea fix. Apoi lua un creion şi făcu calculul pe hârtie.

— Cât ziceai ca fac?

— 266, zise Matilda.

Domnisoara Honey puse creionul jos, îşi scoase ochelarii şi începu să lustruiasca lentilele cu o bucata de material. Clasa ramase în liniste, asteptând urmarea. Matilda statea înca în picioare lângă catedra.

— Spune-mi, Matilda, zise domnisoara Honey lustruind mai departe lentilele, încearca să-mi spui ce e în mintea, ta când faci înmultirea. Calculezi într-un fel, asta este sigur, dar se pare ca obtii rezultatul instantaneu. De exemplu, s-o luam chiar pe cea care ai rezolvat-o acum, 14x19.

— Iau… iau… îl iau pe 14 şi-l înmultesc cu 19. Mi-e teama ca nu pot să explic altfel. Întotdeauna mi-am spus ca, dacă un calculator de buzunar poate să facă, de ce n-as putea şi eu?

— De ce nu, sigur ca da. Posibilitatile creierului uman sunt înca necunoscute.

— Eu cred ca creierul este mult mai bun decât o bucatica de metal, zise Matilda, pentru ca asta este un calculator.

— Câta dreptate ai, zise domnisoara Honey. Calculatoarele de buzunar nu sunt admise în aceasta scoala, oricum…

Domnisoara Honey se simtea tulburata. Nu era nicio îndoiala în mintea ei ca întâlnise un creier extraordinar de dotat pentru matematica şi-i treceau prin cap cuvinte ca fenomen, copil-geniu sau miracol. Ştia ca astfel de minuni apareau pe lume din când în când, dar numai unul la o suta sau doua sute de ani. Doar Mozart avea cinci ani când a început să compuna şi uite până unde a mers.

— Nu este drept, zise Lavender. De ce ea să poată şi noi

nu!

— Nu-ţi face probleme, Lavender, cu totii o să stiti în curând, zise domnisoara Honey mintind printre dinţi.

În acest moment, domnisoara Honey simti ca nu putea rezista tentatiei de a explora mai departe mintea acestui copil extraordinar. Îşi dădea seama ca trebuie să se ocupe şi de restul clasei, dar era prea curioasa ca să lase treaba din mâna.

— Acum, zise ea, ca şi cum s-ar fi adresat întregii clase, să lasam pentru un moment aritmetica şi să vedem dacă unul dintre voi ştie să scrie cuvântul „pisica”.

Trei mâini fura ridicate. Erau Lavender, un baietel pe care-l chema Nigel şi Matilda.

— Cum scrii „pisica”, Nigel?

Nigel spuse cuvântul pe litere. Domnisoara Honey se hotărî să pună o întrebare pe care nu-şi închipuise vreodata ca o poate pune în prima zi de scoala, în clasa întâi.

— Ma întreb, zise ea, dacă vreunul din cei trei puteti citi un grup întreg de cuvinte care împreuna formeaza o propozitie.

— Eu pot, zise Nigel.

— Şi eu, zise Lavender.

Domnisoara Honey se duse la tabla şi scrise cu creta alba urmatoarea propozitie: „Eu am început deja să învat să citesc propozitii lungi!”. O facuse înadins mai dificila, pentru ca ştia ca erau copii inteligenti în clasa care puteau citi.

— Poţi să citesti, Nigel? întreba ea.

— E prea greu, zise Nigel.

— Lavender?

— Primul cuvânt este „eu”, zise Lavender.

— Poate cineva să citeasca toată propozitia? întreba domnisoara Honey asteptând un „da” care era sigura ca o să vina de la Matilda.

— Da, zise Matilda.

— Citeste, zise domnisoara Honey. Matilda citi propozitia fără să ezite.

— Asta este într-adevar foarte bine, zise domnisoara Honey, facând aprecierea cea mai generoasa pe care o facuse vreodata. Cât poţi să citesti, Matilda?

— Cred ca pot să citesc aproape orice, domnisoara Honey, zise Matilda, deşi nu înteleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnisoara Honey se ridica în picioare şi iesi vioi din casa, întorcându-se treizeci de secunde mai târziu cu o carte groasa. O deschise la un semn şi o aseza pe banca Matildei.

— Este o carte de poezie umoristica, zise ea. Vezi dacă poţi s-o citesti pe asta cu voce tare.

Linistita, fără pauze şi cu o viteza potrivita genului, Matilda începu să citeasca:

" Un gurmand mâncând la Pana
Găsi un soarece-n tocana.
Un chelner zise: "Nu striga,
Şi nu-l agita aşa,
Ca toată lumea o să vrea
Unul, de toana!”

Câţiva copii vazura latura comica a poeziei şi începura să râda.

— Ştii ce înseamna „gurmand”, Matilda? întreba domnisoara Honey.

— Este cineva caruia îi place să manânce, zise Matilda.

— Corect, zise domnisoara Honey. Şi ştii cum se cheama genul acesta de poezie?

— Se numeste limerick (*poezie simpla, din cinci versuri), zise Matilda. Acesta este unul dragut. Foarte comic!

— Este unul renumit, zise domnisoara Honey ridicând cartea şi întorcându-se la catedra în fata clasei. Un limerick inteligent este foarte greu de scris, adauga ea. Pare simplu, dar în realitate nu este!

— Ştiu, zise Matilda. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reusit niciunul.

— Ai încercat, nu-i aşa? zise domnisoara Honey socata ca până acum. Matilda, mi-ar plăcea să aud din limerick-

urile pe care spui ca le-ai scris. Poţi să-ţi amintesti unul şi să mi-l spui?

— Aaa… zise Matilda. De fapt, am încercat să fac unul despre dumneavoastra, domnisoara Honey, când stateati lângă mine.

— Despre minezise domnisoara Honey. Ei bine, trebuie neaparat să-l auzim pe acesta, nu?

— Nu cred ca vreau să-l spun, domnisoara Honey.

— Te rog, spune-l, zise domnisoara Honey. Îţi promit ca n-o să ma supar.

— Ba eu cred c-o să va suparati, domnisoara Honey, pentru ca trebuie să folosesc numele dumneavoastra mic ca să rimeze. De asta nu vreau să-l spun.

— Cum de-mi ştii numele mic? întreba domnisoara Honey.

— Am auzit un alt profesor strigându-va chiar înainte să intram în clasa, zise Matilda. V-a spus „Jenny”.

— Insist să aud acest limericK, zise domnisoara Honey zâmbind larg cum numai rareori zâmbea. Ridica-te în picioare şi recita-l!

Fără placer, Matilda se ridica în picioare şi emotionata, recita limerick-ul:

"Se întreaba toată lumea:
Ca Jenny mai e vreuna,
Cu o fata aşa frumoasa
Şi la fel de aratoasa?”
Şi raspunsul e:
„Niciuna!”

Fata palida şi placuta a domnisoarei Honey se îmbujora cu un rosu trandafiriu. Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul fu şi mai larg de data asta, un zâmbet de pura placere.

— Multumesc, Matilda, zise ea înca zâmbind. Chiar dacă nu este adevarat, limerick-ul tău este foarte bun. Măi, măi, trebuie să nu-l uit pe acesta.

Din rândul al treilea de banci, Lavender zise:

— E bun, îmi place.

— Şi e şi adevarat, zise un baietel pe nume Rupert.

— Bineînteles ca este şi adevarat, zise şi Nigel.

Şi toată clasa începu s-o laude pe domnisoara Honey, deşi ea nu observase înca bine pe altcineva în afara de Matilda.

— Cine te-a învatat să citesti, Matilda? întreba dra Honey.

— Am învatat singura, zise Matilda.

— Şi ai citi vreo carte tu singura? O carte pentru copii, vreau să spun.

— Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principala, domnisoara Honey.

— Şi ţi-au placut?

— Câteva mi-au placut foarte mult, zise Matilda, dar altele mi s-au parut plictisitoare.

— Spune-mi una care ţi-a placut.

— Mi-a placut „Leul, Vrajitoarea şi Dulapul”, zise Matilda. Eu cred ca domnul C.S. Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totuşi un defect. Nu are parti comice în cartile lui.

— Ai dreptate, zise domnisoara Honey.

— Nu sunt parti comice nici în cartile domnului Tolkien, zise Matilda.

— Crezi ca toate cartile pentru copii ar trebui să aibă parti comice?

— Da, zise Matilda. Copiii nu sunt aşa de seriosi ca adultii. Le place să râda.

Domnisoara Honey ramase înmarmurita de întelepciunea fetitei.

— Şi ce-ai să faci acum dacă ai citit toate cartile pentru copii? întreba ea în continuare.

— Citesc alte carti. Împrumut de la biblioteca. Doamna Phelps este foarte buna cu mine. Ma ajuta să le aleg.

Domnisoara Honey se aplecase mult în fata peste catedra şi se uita minunându-se la Matilda. Uitase cu desavârsire de restul clasei.

— Ce alte carti? murmura ea.

— Îmi place foarte mult Charles Dickens, zise Matilda. Ma face să râd. Mai ales domnul Pickwick.

În acel moment, clopotelul anunta sfârsitul orei.

Trunchbull

În pauza, domnisoara Honey parasi clasa şi se îndrepta direct spre biroul directoarei. Era foarte tulburata, întâlnise o fetita care avea sau, aşa i se parea ei, calitati extraordinare de inteligenta. Nu avusese înca timp să-şi dea seama cât de inteligenta era fetita, dar realizase ca trebuia să facă ceva cât de repede putea. Era ridicol să tii o fetita ca asta în clasa întâi. În mod normal, domnisoara Honey era îngrozita de directoare şi se ferea de ea, dar de data asta se simtea în stare să dea ochii cu oricine. Batu la usa temutului birou.

— Intrabubui vocea grava şi intimidanta a domnisoarei Trunchbull.

Domnisoara Honey intra.

În general, directorii sunt alesi, pentru ca poseda un numar de calitati deosebite: înteleg copiii şi au permanent în minte interesele lor, simpatizeaza cu ei, sunt drepti şi sunt profund interesati în educatia lor. Domnisoara Trunchbull nu poseda niciuna din aceste calitati şi cum de capatase aceasta slujba era un mister. Dincolo de orice era o femeie neobisnuita. Fusese cândva atleta şi, chiar şi acum, muschii îi erau clar evidentiati. Se puteau vedea pe gâtul ca de bivol, pe umerii mari, pe bratele groase, pe încheieturile pline de tendoane, pe picioarele puternice. Uitându-te la ea, aveai impresia ca era o persoana care putea să îndoaie bare de metal şi să rupă carti de telefon dintr-o dată. Faţa, din pacate, nu avea nicio trasatura frumoasa şi nu inspira nici cea mai mica impresie de bucurie niciodata. Avea o barbie încăpăţânată, o gura cu o expresie de cruzime şi nişte ochi mici şi aroganti. Cât despre hainele pe care le purta… erau, să spunem doar atât, ciudate. Purta întotdeauna o bluza larga, maro din bumbac, peste care punea în jurul taliei o curea lata de piele. Cureaua se închidea în fata cu o catarama mare argintie. Coapsele masive care ieseau de sub bluza erau

înghesuite strâns într-o pereche de pantaloni de culoare verde ca sticla şi dintr-un material tesut grosolan. Acesti pantaloni îi ajungeau puţin mai jos de genunchi şi mai jos de ei purta nişte ciorapi verzi cu marginea de sus întoarsa, care lasau să se vadă perfect muschii gambelor, în picioare avea nişte pantofi solizi cu tocul jos, maro la culoare şi cu o limba de piele. Pe scurt, arata mai degraba ca un hăitaş excentric şi însetat de sânge al câinilor la o vânatoare decât ca o directoare a unei scoli de copii.

Când domnisoara Honey intra în cancelarie, domnisoara Trunchbull statea în picioare lângă biroul ei cu o imagine de nerabdare pe fata.

— Da, domnisoara Honey, zise ea. Ce doresti? Arati grabita şi ravasita în dimineata asta. Ce se întâmpla cu dumneata? Te-au suparat cumva nemernicii aia mici?

— Nu, domnisoara directoare, nimic de genul asta.

— Atunci ce este? Da-i drumul. Sunt o persoana ocupata.

În timp ce vorbea, se întinse spre o cana cu apa care se afla tot timpul pe biroul ei şi îşi turna în pahar.

— Este o fetita la mine în clasa, pe nume Matilda Worwood... începu domnisoara Honey.

— Asta este fetita celui care tine garajul în sat, lătra domnisoara Trunchbull. Ea vorbea astfel: ori latra, ori striga. Este un om exceptional, continua ea. Am fost la el chiar ieri. Mi-a vândut o masina. Aproape noua. Avea doar zece mii de kilometri la bord. Fostul proprietar este o batrâna care o folosea cel mult o dată pe an. Un chilipir extraordinar. Da, mi-a placut de domnul Worwood. Un adevarat pilon în societatea noastra. Mi-a spus ca fiica-sa e o neispravita. Mi-a spus să stau cu ochii pe ea. Zicea ca, dacă se întâmpla ceva rau în scoala, în mod sigur ea e de vina. N-am cunoscut-o pe zgâtia asta, dar o să afle tot ce ţi-am spus, acum când o s-o vad. Taica-su spune ca e o piaza rea.

— O, nu, domnisoara Trunchbull, asta nu poate fi adevarat, se revolta domnisoara Honey.

— Ba da, domnisoara Honey, e al naibii de adevarat De fapt, acum ca ma gândesc, sunt sigura ca ea a fost cea

care a pus pocnitoarea mirositoare sub biroul meu azi-dimineata, de puţea toată camera ca un canalsigur ca ea a fostO să plateasca pentru asta. Cum arata? E un vierme nenorocit, sunt siguraam descoperit, domnisoara Honey, în lunga mea cariera de profesor, ca o fată rea este mult mai periculoasa decât un baiat rau. Problema este ca o fată rea e mult mai greu de prins. să prinzi o fată rea e ca şi cum ai încerca să prinzi o musca verde. Plesnesti palma peste ea şi nenorocita nu-i acolo Scârboase creaturi sunt fetelebine ca n-am fost niciodata aşa ceva!

— Dar şi dumneavoastra trebuie să fi fost cândva fetita, domnisoara Trunchbullnu se poate altfel.

— Nu pentru multa vreme, latra Trunchbull cu un rânjet. Am devenit femeie foarte repede.

„Este complet zbanghie, îşi spuse domnisoara Honey. Este la fel de sanatoasa Ia minte ca un câine turbat.” Domnisoara statea în picioare în fata directoarei, asteptând finalul. De data asta, n-avea de gând să se dea batuta.

— Trebuie să va spun, domnisoara directoare, ca faceti o mare greseala, crezând ca Matilda v-a pus pocnitoarea mirositoare sub birou.

— Eu nu gresesc niciodata, domnisoara Honey!

— Dar, domnisoara directoare, fetita de-abia a venit la scoala pentru prima dată, în dimineata asta, şi a intrat direct în clasa!

— Nu te contrazice cu mine, pentru numele lui Dumnezeu, femeiebruta asta de Matilda sau cum o cheama mi-a pus împutita asta de pocnitoare sub birounu e nicio îndoiala Îţi multumesc ca mi-ai sugerat.

— Dar eu nu v-am sugerat nimic!

— Bineînteles ca mi-ai sugerat Dar acum ce doresti, domnisoara Honey? De ce ma tii din treaba?

— Am venit să va vorbesc despre Matilda, domnisoara directoare. Am nişte lucruri extraordinare să va spun despre acest copil. Pot, va rog, să va povestesc ce s-a întâmplat în clasa chiar acum?

— Presupun ca ţi-a pus foc sub fusta şi ţi-a scorojit

chilotii, cloncani domnisoara Trunchbull.

— Nu, nustriga domnisoara Honey. Matilda este un geniu.

La auzul acestui cuvânt, domnisoara Trunchbull se făcu rosie la fata şi corpul păru să i se umfle ca acela al unei broaste.

— Un geniustriga ea. Ce prostie mai e şi asta, domnisoara? Cred ca nu eşti sanatoasa la mintetatal ei mi-a spus cu gura lui ca este o huliganca!

— Tatal ei greseste, domnisoara directoare.

— Nu fi toanta, domnisoara Honeydumneata ai cunoscut-o acum o jumatate de ora şi tatal ei o cunoaste de o viaţa!

Dar domnisoara Honey era hotarâta să spuna tot ce avea de spus până la capat şi începu să descrie câteva din raspunsurile de necrezut pe care Matilda le daduse la aritmetica.

— Şi…? A învatat câteva din tabla înmultirii pe dinafara, da? latra domnisoara Trunchbull. Draga mea, asta n-o face geniuasta o face papagal!

— Dar, domnisoara directoare, ştie să citeasca.

— Şi eu la fel, o repezi ea.

— După parerea mea, zise domnisoara Honey, trebuie luata din clasa mea şi trecuta la un nivel mai înalt, cu copiii de unsprezece ani.

— Ahasforai domnisoara Trunchbull. Vrei să scapi de ea, nu-i aşa? Nu poţi s-o stapânesti şi vrei acum s-o arunci bietei domnisoare Himsoll în clasa mare, unde va face un taraboi şi mai şi!

— Nu, nu, plânse domnisoara Honey. Nu este deloc acesta motivul!

— Ba dastriga domnisoara Trunchbull. Vad perfect prin urzeala dumitale, domnisoaraşi raspunsul este NUMatilda va ramâne unde este şi este raspunderea dumitale să se comporte cum trebuie!

— Domnisoara directoare, va rog…

— Nu vreau să mai aud nimicstriga domnisoara Trunchbull. Şi, în orice caz, am o regula în scoala asta, ca

toţi copiii să ramâna în grupele de vârsta, indiferent de ce le poate capuldoamne ferestedoar n-o să am o puşlama de cinci ani la un loc cu baietii şi fetele mari. Cine-a mai pomenit aşa ceva?

Domnisoara Honey ramase neputincioasa în fata acestui urias cu gâtul rosu. Erau şi alte lucruri pe care voia să le mai fi spus, dar ştia acum ca n-ar fi ajutat la nimic. Spuse încet:

— Foarte bine. Cum doriti, domnisoara directoare.

— Cum doresc eu fără discutietuna domnisoara. Şi nu uita, domnisoara, ca avem de-a face cu o vipera care a pus o pocnitoare mirositoare sub noul meu birou.

— Nu a facut aşa ceva, domnisoara directoare!

— Bineînteles ca a facut-obubui ea. Şi-ţi mai spun ceva. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fi fost legal să folosesc biciul şi cureaua ca-n vremurile buneI-as fi înrosit eu fundul Matildei, să nu mai poată să stea pe scaun o luna!

Domnisoara Honey se întoarse şi iesi din birou deprimata, dar nu înfrânta. „O să fac ceva pentru copilul asta, îşi spuse. Nu ştiu înca ce, dar o să găsesc o cale s-o ajut, până la urma”.

Parintii

Când domnisoara Honey iesi din biroul directoarei, cei mai multi copii erau afara în curte. Primul lucru fu să întâlneasca câţiva profesori de la clasele mai mari şi să împrumute câteva carti: de algebra, geometrie, franceza, literatura engleza s.a. Apoi o cauta pe Matilda şi o chema în clasa.

— N-are rost, îi spuse ea, să stai în clasa să-ţi pierzi vremea în timp ce-i învat pe ceilalti tabla înmultirii şi cum se scrie „mama”, „tata”, „fata”. Aşa ca am să-ţi dau câte una din aceste carti de studiat şi la sfârsitul orei să vii la mine cu întrebari şi am să te ajut. Cum ti se pare?

— Multumesc, domnisoara Honey. Mi se pare foarte bine.

— Sunt sigura ca te vom muta într-o clasa mult mai mare, mai târziu, dar pentru moment domnisoara directoare este de parere să ramâi unde eşti.

— Foarte bine, domnisoara Honey, zise Matilda. Va multumesc ca mi-aţi adus cartile.

„Ce copil binecrescut, gândi domnisoara Honey. Nu-mi pasa ce-au spus parintii despre ea; pare foarte linistita şi draguta. Şi nu e deloc cu nasul pe sus din pricina inteligentei. De fapt, nu pare să-şi dea seama de asta.”

Când copiii se întoarsera din curte, Matilda se aseza la locul ei şi începu să studieze cartea de geometrie. Domnisoara Honey o observa tot timpul şi-şi dădu seama ca, în curând, Matilda devenise cu totul absorbita de ceea ce citea. Nu ridicase privirea din carte nici macar o dată. Între timp, domnisoara Honey luase alta hotarâre: se decise să mearga ea însasi să vorbeasca cu parintii Matildei cât de curând cu putinta. Nu putea să creada ca parintii erau cu totul nestiutori, referitor la talentele fetitei. Orice s-ar zice, domnul Worwood era un vânzator de masini de succes în meseria lui şi asta presupunea ca era un om inteligent şi el. Şi, oricum, parintii nu

subestimau calitatile copiilor lor niciodata. De cele mai multe ori, era invers. Câteodata, era imposibil să faci o mama sau un tata prea mândru să înteleaga ca odrasla lor este un cap patrat.

Domnisoara Honey era încrezatoare ca n-o să fie nicio dificultate în a-i convinge ca Matilda era un copil cu totul neobisnuit. Problema era să-i opreasca să nu-şi piarda capul. În acest moment, sperantele domnisoarei Honey începura să se desfasoare. Începuse să-şi pună întrebari dacă va putea sau nu obtine permisiunea lor să-i dea chiar ea lectii particulare Matildei după scoala. Perspectiva de a preda unui copil atât de inteligent ca Matilda îi stimula enorm instinctul ei profesional de învatatoare. Dintr-o dată, decise ca va merge la familia Worwood chiar în seara aceea. Se va duce târziu, între noua şi zece, când era sigura ca Matilda era în pat.

Şi asta şi făcu. Având adresa din dosarul scolii, domnisoara Honey pleca imediat după ora noua, pe jos, de acasă, spre casa familiei Worwood. Găsi casa pe o strada draguta, unde fiecare casa era separata de casa vecina printr-o mica gradina. Era o casa moderna, din caramida, care n-avea cum să fi fost ieftina şi care-şi avea înscris numele pe o placuta la poarta: „Coltul intim”.

„Moţul tâmpit ar fi fost mai nimerit”, gândi domnisoara Honey, careia îi placea foarte mult să se joace cu cuvintele. Înainta pe alee, suna la usa şi, asteptând, auzi zgomotul televizorului. Usa fu deschisa de un barbat cu o figura de sobolan şi cu mustata subtire ca de soarece, care purta o haina de sport cu dungi portocalii şi rosii.

— Da? zise el, uitându-se la domnisoara Honey. Dacă vinzi tichete de tombola, nu ma intereseaza!

— Nu vând tichete de tombola, zise domnisoara Honey. Şi va rog, iertati-ma ca va deranjezsunt învatatoarea Matildei de la scoala, şi este foarte important să stau de vorba cu dumneavoastra şi cu sotia dumneavoastra.

— A şi facut o traznaie, nu-i aşa? zise domnul Worwood, blocând usa. De acum este responsabilitatea dumneavoastra. Dumneavoastra trebuie să va descurcati

cu ea.

— Nu a facut niciun fel de traznaie, zise domnisoara Honey. Am venit cu vesti bune despre ea. Chiar extraordinare, domnule Worwood. Credeti ca aş putea sta pentru câteva minute să va vorbesc despre Matilda?

— Tocmai urmaream una din emisiunile noastre la televizor. Ora nu este potrivita. Veniti altcandva.

Domnisoara Honey începu să-şi piarda rabdarea.

— Domnule Worwood, zise ea, dacă dvs. Credeti ca o zapacita de emisiune la televizor este mai importanta decât viitorul fiicei dumneavoastra, atunci n-ar trebui să fiţi parintemai bine, ati opri nenorocitul de televizor şi m-aţi asculta!

Asta îl zgâltâi pe domnul Worwood. Nu era obisnuit să i se vorbeasca în felul acesta. Se uita cu atentie la femeia palida şi fragila care statea, asteptând afara în usa.

— Foarte bine atunciraspunse el repezit. Intrati şi daţi-i drumul!

Domnisoara Honey pasi înauntru.

— Doamna Worwood n-o să fie încântata, zise el şi o conduse în camera de zi, unde o femeie mare cu parul platinat se uita avid la ecranul televizorului.

— Cine este? întreba ea fără să-şi ridice privirea.

— O profesoara de la scoala, raspunse domnul Worwood. Zice ca vrea să stea de vorba cu noi despre Matilda.

Traversa camera spre televizor, opri sunetul, dar lasă imaginea pe ecran.

— Nu, Harry, tipa ea. Willard tocmai îi cere mâna Angeliei.

— Poţi să te uiţi cât vorbim, zise domnul Worwood. Dânsa este profesoara Matildei. Zice ca are nişte vesti să ne dea.

— Ma numesc Jennifer Honey, zise ea. Încântata de cunostinta, doamna Worwood.

Doamna Worwood se uita la ea şi zise:

— Care e problema?

Nimeni n-o invitase să ia loc, dar domnisoara Honey lua totuşi un scaun şi se aseza.

— Astazi a fost prima zi de scoala a fiicei dumneavoastra.

— Ştim asta, o repezi doamna Worwood, suparata ca nu putea să urmareasca emisiunea. Numai pentru asta v-aţi deranjat până aici?

Domnisoara Honey îşi înfipse privirea în ochii gri şi umezi ai celeilalte femei şi lasă să se astearna linistea până când deveni inconfortabila pentru doamna Worwood.

— Vreti să va explic de ce am venit? zise ea.

— Daţi-i drumulzise doamna Worwood.

— Sunt sigura ca stiti ca nu se asteapta de la copiii de clasa întâi să ştie să citeasca, să scrie sau să socoteasca la început când vin la scoala. Copiii de cinci ani nu pot face aşa ceva. Dar Matilda poate să facă toate astea. Dacă ar fi să cred ce spune…

— Eu n-as face asta, zise doamna Worwood, a carei voce era înca iritata, fiindca nu putea auzi sunetul de la televizor.

— Deci a mintit când a spus ca nu a învatat-o nimeni să înmulteasca sau să citeasca? Ati învatat-o vreunul din dumneavoastra toate astea?

— S-o învatam ce? zise domnul Worwood.

— să citeasca, zise domnisoara Honney. Poate ati învatat-o. Poate a mintit când a spus ca nu. Poate aveti casa plina de carti. Eu n-am de să ştiu. Poate ca va place amândurora să cititi.

— Sigur ca noi citim, zise domnul Worwood. Nu fiţi caraghioasaeu citesc revista „Autocar” şi „Motor” saptamânal din coperta în coperta.

— Copilul a citit deja un numar impresionant de carti, zise domnisoara Honey. Am vrut să vad dacă provine dintr-o familie care apreciaza literatura de buna calitate.

— Eu nu sunt de acord cu cititul de carti, zise domnul Worwood. Nu poţi să câstigi o pâine stând în fund şi citind povesti. Noi nu tinem carti în casa.

— Înteleg, zise domnisoara Honey. Am venit să va spun, de fapt, ca Matilda are o inteligenta sclipitoare. Dar cred ca stiti asta.

— Sigur ca ştim ca poate să citeasca, zise doamna Wormwood. Îşi pierde toată ziua în camera ei îngropata într-o tâmpenie de carte.

— Dar nu va intriga ca o fetita de cinci ani citeste romane serioase de scriitori ca Charles Dickens şi Hemingway? Nu va face să sariti în sus de bucurie?

— Nu în mod deosebit, zise doamna Worwood. Nu-mi plac fetele cu ciorapi albastri. O fata trebuie să ştie să se facă cât mai atractiva ca să-şi gaseasca un sot bun mai târziu. Cum arati este mult mai important decât ce-ai citit, domnisoara Honkey.

— Ma numesc Honey, zise domnisoara Honey.

— Uita-te la mine, zise doamna Wormwood. Şi uita-te pe urma la dumneata. Eu am ales să arat bine, dumneata ai ales cartile.

Domnisoara Honey privi la femeia searbada şi grasuna, cu fata neteda şi acoperita de sudoare, din fata ei.

— Ce-aţi spus? întreba ea.

— Am spus ca eu am ales să arat bine şi dumneata ai ales cartile. Şi cine-a ajuns mai bine? Eu, bineîntelesstau într-o casa frumoasa, cu un om de afaceri de succes, în timp ce dumneata ai o viaţa de sclava, învăţându-i pe copiii neispraviti alfabetul.

— Chiar aşa, bombonico, zise domnul Worwood, şi-i arunca sotiei o privire atât de lunga şi dragastoasa, care până şi pe o pisica ar fi facut-o să vomite.

Domnisoara Honey întelese ca, dacă vroia ca discuţiacu acesti doi oamenisa aibă vreun rezultat, trebuia să nu-şi piarda cumpatul.

— Înca nu v-am spus totul, zise ea. Matilda, atât cât pot eu să-mi dau seama, la vârsta ei atât de frageda, este de asemenea un fel de geniu matematic. Poate face socoteli complicate în minte cu viteza fulgerului.

— Şi ce mare scofala e asta când poţi să-ţi cumperi un calculator? zise domnul Worwood.

— O fata nu-şi gaseste un barbat, fiindca este desteapta, zise doamna Worwood. Uita-te la steaua asta de cinema, de exemplu, adauga ea, arătând ecranul fără sunet al

televizorului, unde o femeie pieptoasa era sarutata de un actor solid, în lumina lunii. Doar nu crezi ca l-a adus aici spunându-i tabla înmultirii? Nici pomenealaşi acum are s-o ia de nevasta; să vezi dacă nu. Şi-or să traiasca într-o casa boiereasca cu valet şi cameriste.

Domnisoarei Honey cu greu îi venea să creada ceea ce auzea. Auzise ca astfel de parinti existau o gramada şi ca plozii lor ajungeau delincventi şi netrebnici, dar era un soc să-i cunoasca în carne şi oase.

— Problema cu Matilda este, zise ea, încercând din nou, ca este cu mult înaintea celorlalti copii şi s-ar putea să fie cazul să ne gândim la un fel de educatie particulara suplimentara. Eu cred cu toată seriozitatea ca Matilda poate fi adusa la standarde universitare în doi-trei ani, cu un plan de educatie bine gândit.

— Universitate? Striga domnul Worwood sarind de pe scaun. Cine vrea să mearga la universitate pentru numele lui Dumneze? Tot ce se învata acolo sunt numai obiceiuri proaste!

— Asta nu este adevarat, zise domnisoara Honey. Dacă dumneata ai avea un atac de cord în momentul acesta, eu ar trebui să chem un doctor, iar acel doctor este absolvent de facultate. Nu-i dispretuiti pe cei învatati, domnule Worwood. Dar îmi dau seama acum ca n-o să fiţi niciodata de acord cu mine. Iertati-ma ca am dat buzna peste dumneavoastra.

Domnisoara Honey se ridica de pe scaun şi iesi din camera. Domnul Wormwood o conduse până la usa de la intrare.

— Ati facut bine ca ati venit, domnisoara Hwaks sau Harris…

— Niciuna, nici alta, zise domnisoara Honey, dar n-are importanta!

Şi pleca.

Aruncarea cu ciocanul

Cel mai dragut lucru în legatura cu Matilda era ca, dacă o întâlneai din întâmplare fără s-o fi cunoscut dinainte şi vorbeai cu ea, te-ai fi gândit la ea ca la un copil obisnuit de cinci ani. Nu afisa aproape niciun fel de inteligenta sclipitoare şi nu era deloc încrezuta. „Este o fetita tare linistita şi cuminte”, ţi-ai fi spus în sinea ta. Şi numai dacă, cine ştie cum, ai fi început o discutie despre literatura sau matematica ai fi realizat potentialul mintii ei.

Aşa ca era simplu pentru Matilda să-şi facă prieteni. Toţi copiii din clasa o placeau. Ştiau cu totii ca era „desteapta”, fiindca auzisera raspunsurile date domnisoarei Honey în urma cu o zi la scoala. Şi mai stiau ca era lasata să stea cu o carte pe banca fără să trebuiasca să fie atenta la explicatii. Dar erau prea transportati de propriile lor griji şi sperante ca să se mai gândeasca la ce făceau altii şi de ce.

Printre noii prieteni ai Matildei era o fetita pe care o chema Lavender. Chiar din prima zi începusera să se plimbe împreuna eu timpul pauzei de dimineata şi de prânz. Lavender era o fetita neobisnuit de mica pentru vârsta ei, slabuta, cu ochii caprui şi cu parul negru, taiat cu un breton pe frunte. Matilda o placea pentru ca era curajoasa şi-i placeau aventurile, iar ea o placea pe Matilda exact din aceleasi motive.

Înainte ca prima zi de scoala să se termine, începura să ajunga la urechile copiilor povesti de groaza despre directoare, domnisoara Trunchbull. În a treia zi de scoala, Matilda şi Lavender, stând într-un colt al curtii în pauza de dimineata, fura contactate de o fetita de 10 ani în haine zdrentuite şi cu nasul înfundat, pe care 0 chema Hortensia.

— Mucoase noizise Hortensia, uitându-se la ele de la înaltimea ei. Mânca dintr-o punga mare cu cartofi prajiti, scotând din ea cu pumnul. Bine ati venit la scoala de corectieadauga ea scuipând, în timp ce vorbea, bucatele

din gura, ca nişte fulgi de zapada.

Cele mici, confruntate cu acest urias, ramasera în liniste cu atentia încordata.

— Ati cunoscut-o pe Trunchbull până acum? întreba Hortensia.

— Am vazut-o la rugaciune, dar n-am cunoscut-o, zise Lavender.

— Va asteapta o surpriza, zise Hortensia. Îi uraste pe cei mici, aşa ca o dezgusta toţi copiii din clasele mici. Se uita la ei ca la nişte larve care n-au iesit înca din ou.

Un alt pumn fu din nou îndesat în gura şi, din nou, firmiturile tâsnira afara ca fulgii de zapada când începu să vorbeasca.

— Dacă treceti de primul an aici, s-ar putea să rezistati până la sfârsit. Dar multi nu rezista. Sunt carati pe targi afara, zbierând. Am vazut multi dintr-astia.

Hortensia se opri să vadă efectul spuselor ei asupra celor doua gâgâlici. Nu cine ştie ce. Pareau destul de relaxate. Aşa ca se hotărî să le „onoreze” cu mai multe informatii.

— Cred ca ati auzit ca Trunchbull are un dulap care să încuie, caruia i se spune „Dulapul de şoc”.

Matilda şi Lavender scuturara din cap şi continuara să se uite în sus la urias. Fiind foarte mici, pareau să n-aiba încredere în nicio creatura mai mare ca ele, mai ales în fetele mari.

— „Dulapul de şoc” este un dulap înalt şi foarte subtire. Baza are numai 30 de centimetri patrati, aşa ca nu poţi să stai jos sau să te tolanesti în el. Trebuie să stai în picioare. Trei din pereti sunt din ciment cu cioburi de sticla prinse în el, care ies în afara, aşa ca nu poţi să te rezemi de ei. Trebuie să fii atent tot timpul când eşti încuiat acolo. E îngrozitor!

— Dar nu poţi să te rezemi de usa? întreba Matilda.

— Nu fi tolomacăzise Hortensia. Usa are mii de cuie batute în ea din afara, probabil chiar de Trunchbull.

— Tu ai fost vreodata închisa acolo? întreba Lavender.

— În primul trimestru de scoala, am fost acolo de şase

ori, zise Hortensia. De doua ori – toată ziua şi în alte rânduri – câte doua ore de fiecare dată. Dar şi doua ore e destul de rau. E întuneric bezna şi trebuie să stai drept, nemiscat; dacă te misti cât de puţin te zgârie fie cioburile din pereti, fie cuiele din usa.

— De ce ai fost pusa acolo? întreba Matilda. Ce-ai facut?

— Prima dată, am turnat o jumatate de borcan de miere pe scaunul pe care Trunchbull trebuia să se aseze la rugaciune. A fost extraordinarcând s-a asezat pe scaun, s-a auzit un zgomot ca de chelfăială, ca atunci când un hipopotam îşi cufunda piciorul în mâlul din lunca râului Limpopo. Dar voi sunteti prea mici şi prea proaste ca să fii citit cartea „Chiar aşa cum a fost” de Graham Green.

— Ba eu am citit-o, zise Matilda.

— Eşti o mincinoasa, zise Hortensia amical. Nu ştii să citesti înca. Dar n-are importanta. Când directoarea s-a asezat pe miere, zgomotul a fost minunat. Pe urma, când a sarit în picioare, scaunul se lipise de fundul pantalonilor alora caraghiosi pe care-i poarta mereu şi a ramas lipit câteva momente, până s-a desprins. Pe urma, şi-a plesnit mâinile pe turul pantalonilor şi amândoua mâinile s-au mânjit de miere. S-o fi auzit cum urla!

— Dar cum a aflat ca tu ai facut asta? întreba Lavender.

— M-a pârât un papă-lapte, Ollie Bogwistle, zise Hortensia. Dar l-am facut şi eu să-şi scuipe dintii din fata.

— Şi Trunchbull te-a închis în „Dulapul de şoc” toată ziua? întreba Matilda cu respiratia întretaiata.

— Toată ziua, zise Hortensia. Eram complet dilie când am iesit de-acolo. Ma balanganeam ca o apucata.

— Ce altceva ai mai facut ca să ajungi în „Dulapul de şoc”? întreba Lavender.

— Aa, nu-mi mai aduc aminte de toate, zise Hortensia.

Vorbea cu aerul unui soldat brav, care s-a luptat în aşa de multe razboaie, încât curajul era un lucru obisnuit.

— A fost mai demult, adauga ea, aruncând o noua încarcatura de cartofi în gura. Ah, stai ca-mi aduc aminte de unaS-a întâmplat aşa: Am ales o ora când stiam ca Trunchbull preda la a IV-a şi-am ridicat mâna ca vreau să

ma duc la buda. Am iesit, m-am dus în camera la Trunchbull şi am cautat în viteza prin sertare până am gasit unde-şi tinea chilotii de sport.

— Zi mai departe, zise Matilda vrajita. Ce-ai facut mai departe?

— Cerusem prin posta mai-nainte nişte praf de scarpinat, zise Hortensia. Costa 50 de pence pachetul şi se numeste „Jupuitor de piele”. Pe eticheta scrie ca se face din dintii serpilor veninosi şi este garantat să-ţi umfle basici în piele de marimea unei nuci. Şi am pus praf din asta în fiecare pereche de chiloti din sertar şi i-am împaturit pe urma la loc cu grija.

Hortensia se oprise să-şi îndese din nou un pumn de cartofi prajiti în gura.

— Şi-a mers? întreba Lavender.

— Câteva zile mai târziu, zise Hortensia, în timpul rugaciunii, Trunchbull începu să se scarpine ca o apucata pe dedesubt. „Aha, mi-am zis, începe!” Se schimbase deja pentru ora de sport. A fost nemaipomenit să stau să ma uit, stiind ca numai eu din toată clasa stiam ce se petrecea la ea în chiloti. Şi ma simteam şi în siguranta. Ştiam ca n-are cum să ma prinda. Pe urma, a început să se scarpine din ce în ce mai tare. Probabil credea ea-şi facusera cuib nişte viespi acolo. Şi pe urma, chiar în mijlocul rugaciunilor, a sarit în sus de pe scaun, s-a apucat cu mâinile de fund şi a iesit.

Amândoua, şi Matilda, şi Lavender, erau prinse parcă într-o vraja. Întelesesera în momentul asta ca se aflau în fata unui maestru. O persoana care adusese arta farselor necurate la cel mai înalt nivel al perfeciunii; mai mult decât atât, cineva care-şi punea chiar şi viaţa în risc ca să-şi urmeze vocatia. Se uitau minunându-se la aceasta zeita şi, dintr-o dată, acea fornăială pe care o făcea când îşi tragea nasul nu mai era un lucru neplacut, ci mai degraba un semnal de curaj.

— Dar de data asta cum te-a prins? întreba tinându-şi respiratia.

— Nu m-a prins, zise Hortensia, dar tot am stat o zi în

„Dulapul de şoc”.

— De ce? întrebara amândoua într-un glas.

— Trunchbull are obiceiul foarte tâmpit să ghicească. Când nu ştie care e vinovatul, încearca să ghicească. Şi ce e mai rau este ca, de cele mai multe ori, nimereste. Eu eram primul suspect, din cauza chestiei cu mierea; deşi stiam ca n-are nicio dovada, tot ce-am încercat să spun n-a tinut. Strigam la ea: „Cum aş fi putut să fac aşa ceva, domnisoara Trunchbull? Eu nici nu stiam ca va tineti chilotii de sport la scoalahabar n-am ce-i ala «praf de scarpinat». N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva!”. Dar mintitul nu m-a ajutat la nimic, cu toată arta pe care am pus-o în asta. Trunchbull m-a luat de ureche, m-a dus în „Dulapul de şoc” şi m-a încuiat acolo. Asta a fost a doua oară când am stat acolo o zi întreaga. A fost ca o tortura. Eram toată taiata şi întepata când am iesit de-acolo.

— Este ca un razboi, zise Matilda, îngrijorata peste masura.

— să fii sigura ca este un razboi, zise Hortensia. Şi accidentele sunt teribile. Noi suntem în cruciada. Suntem o armata fercheşă, dar care lupta practic fără arme. Trunchbull – Printul Întunericului, Şarpele Veninos, Balaurul Înfricosator – are toate armele la comanda ei. E o viaţa foarte grea. Trebuie să ne sustinem unii pe altii.

— Te poţi baza pe noi, zise Lavender, rdicându-se pe vârfuri până la maxima ei înaltime de un metru şi doisprezece centimetri, să arate cât mai mare posibil.

— Nu, nu pot, zise Hortensia. Sunteti nişte râme, dar nu se ştie. S-ar putea să fiţi folosite într-o zi într-o actiune, sub acoperire.

— Mai spune-ne ceva despre ea, zise Matilda, te rog.

— N-o să ne sperii, zise Lavender. Suntem noi mici, dar suntem tari!

— Aşa, uitati atunci, zise Hortensia. Chiar ieri, Trunchbull l-a prins pe un baiat, Julius Rottwinkle, mâncând bomboane în ora de caligrafie şi, pur şi simplu, l-a saltat de o mâna şi l-a zburat pe fereastra clasei. Clasa noastra este la etajul cel mai de sus şi l-am vazut pe Julius

Rottwinkle zburând deasupra gradinii şi aterizând cu o bufnitura pe straturile de salata. Pe urma, Trunchbull s-a întors spre noi şi a zis: „De-acum încolo pe care-l vad mâncând în clasa, îl zbor pe geam!”.

— Şi Julius Rottwinkle şi-a rupt oasele? întreba Lavender.

— Numai câteva, zise Hortensia. Nu uitati ca Trunchbull a participat la Olimpiada la aruncarea cu ciocanul şi este foarte mândra de bratul ei drept.

— Ce-i aia „aruncarea cu ciocanul”? întreba Lavender.

— Ciocanul, zise Hortensia, este de fapt o minge mare, rosiatica, de o anumită dimensiune şi greutate, legata cu un cablu, şi aruncatorul o învârte în jurul capului din ce în ce mai repede şi pe urma îi da drumul. Trebuie să fie foarte puternic. Trunclibull ar arunca orice în jurul ei, numai să se mentina, mai ales copii.

— Doamne ferestezise Levender.

— Odata chiar am auzit-o spunând, continua Hortensia, ca un baiat mare are aceeaşi greutate cu un ciocan olimpic şi este foarte potrivit să-l folosesti ca să-ţi pastrezi exercitiul.

În acel moment, se petrecu ceva foarte ciudat. Curtea scolii care, până atunci, vuia de chiuiturile şi strigatele copiilor care se jucau, dintr-o dată devenise linistita şi grava.

— Pazeasopti Hortensia.

Matilda şi Lavender se uitara în jurul lor şi vazură silueta uriasa a domnisoarei Trunchbull înaintând prin multimea de baieti şi fete, cu paşi lungi şi amenintatori. Copiii se trageau înapoi din drumul ei în graba şi ea înainta de-a lungul asfaltului, ca Moise prin Marea Moarta când s-au despicat apele să-i facă drum. Era o aparitie în camasa ei maro, încinsa cu cureaua de piele şi cu pantalonii verzi. Sub genunchi, muşchii îi ieşeau prin ciorapi.

— Amanta Trippstriga ea. Tu, Amanda Tripp, vino-ncoace!

— Ţmeti-va palariilesopti Hortensia.

— Ce face? sopti Lavender.

— Proasta asta de Amanda, zise Hortensia, şi-a lasat şi mai mult parul să creasca în vacanta şi maica-sa i l-a împletit în cozi. Ce tâmpenie!

— De ce tâmpenie? întreba Matilda.

— Dacă e ceva ce Trunchbull nu poate să sufere, apoi astea sunt cozile, zise Hortensia.

Matilda şi Lavender vazura pantalonii uriasi înaintând spre o fata de vreo zece ani, care purta o pereche de codite blonde atârnându-i pe umeri. Fiecare codita avea câte o funda albastra la capat şi arata foarte dragut. Fata cu codite statea nemiscata uitându-se la uriasul care înainta şi expresia de pe faţa ei era cea a unei persoane prinsa pe o suprafata îngusta cu un taur înfuriat în faţă şi care se pregateste s-o atace. Fata era pironita locului, socata de teroare, cu ochii bulbucati, tremurând din tot corpul şi crezând cu toată convingerea ca ziua Judecatii de Apoi venise pentru ea.

Domnisoara Trunchbull îşi ajunsese acum victima şi se oprise privind-o de la înaltime.

— să termini cu cozile astea murdare până mâine dimineata când vii la scoala, latra ea. Taie-le şi da-le la gunoi, ai înteles?

Amanda, paralizata de frica, reusi să bâlbâie:

— M-ma-mamei îi plac. Ea mi le împleteste în fiecare dimineata.

— Maica-ta e o gâsca! tuna Trunchbull. Îndrepta un deget ca un salam spre capul ei şi continua:

— Arati ca un sobolan cu coada iesindu-i din cap!

— M-mama zice ca arat f-foarte bine, zise Amanda tremurând ca piftia.

— Nu ma intereseaza nici cât negru sub unghie ce zice maica-ta, striga Trunchbull şi, acestea fiind zise, apuca coditele Amandei în pumnul mâinii drepte, o ridica de la pamânt şi începu s-o învârta cu viteza deasupra capului, în timp ce Amanda urla ca din gura de sarpe. Trunchbull urla şi ea:

— Îţi dau eu tie codite, sobolane!

— Ca la Olimpiada, murmura Hortensia. Îşi ia viteza acum, exact cum făcea cu ciocanul. Pariez ca-i dă drumul! Trunchbull se lasă pe spate, contragreutatea fetitei pivotând expert pe vârful picioarelor şi rotind-o împrejurul ei. Amanda era acum într-o viteza atât de mare, ca nu se se mai distingea conturul şi, dintr-o dată, cu un guitat, Trunchbull dădu drumul coditelor şi Amanda zbura ca o racheta, peste gardul de sârma al curtii scolii, sus spre cer.

— Buna aruncare, domnule, zise cineva de dincolo de gard şi Matilda care era hipnotizata de tot ce se-ntâmplase, o văzu pe Amanda Tripp urmând curba gratioasa a unei parabole deasupra câmpului de peste gard. Ateriza pe iarba, sari ca o minge înca de doua-trei ori, şi, în cele din urma, se opri.

După aceea, surprinzator, se ridica în picioare. Arata puţin ametita, dar cine altul n-ar fi fost, şi, după un minut, o lua la goana spre curtea scolii. Trunchbull statea înca în acelaşi loc, frecându-şi mâinile:

— Nu-i rau, zise ea, având în vedere ca n-am un antrenament constant. Nu-i rau deloc! şi se îndeparta.

— E nebuna, zise Hortensia.

— Dar parintii nu se plâng? întreba Matilda.

— Ai tai s-ar plânge? întreba Hortensia. Eu ştiu ca ai mei nu s-ar plânge. Îi sperie pe parinti la fel ca pe copii. Tuturor le e o frica de moarte de ea. Ne mai vedem noi pe-aici.

Şi cu asta se îndeparta mergând agale.

Bruce Bogtrotter şi Prajitura

— Ce nu pot eu să înteleg, zise Lavender Matildei, este cum poate să-i mearga cu toate astea? Sunt sigura ca elevii se duc acasă şi spun parintilor. Sunt sigura ca tatal meu ar face un taraboi grozav, dacă i-as spune ca directoarea m-a luat de par şi m-a aruncat peste gard.

— Ba n-ar face, zise Matilda, şi o să-ţi spun de ce. Pur şi simplu n-o să te creada!

— Ba sigur ca m-ar crede.

— Ba nu, zise Matilda, şi motivul este evident. Povestea ta ar suna atât de ridicol, încât nu i-ar veni să creada. Şi asta este secretul lui Trunchbull.

— Care este? întreba Lavender.

— Niciodata să nu faci ceva cu jumatate de masura, dacă vrei să-ţi mearga. Întrece orice limita, mergi cu murdaria până la capat. Fii sigur ca tot ceea ce faci este atât de nebunesc, încât este de necrezut. Niciun parinte n-o să creada povestea asta cu coada nici într-o mie de ani! Ai mei sigur n-ar crede. Ar zice ca sunt o mincinoasa.

— În cazul asta, zise Lavender, mama Amandei n-o să-i taie coditele.

— Nu, n-o să i le taie, zise Matilda. Amanda o să şi le taie singura! Ai să vezi dacă nu!

— Chiar crezi ca e nebuna? întreba Lavender.

— Cine?

— Trunchbull.

— Nu, nu cred ca e nebuna, zise Matilda, dar e foarte periculoasa. să fii în scoala asta e ca şi cum ai fi într-o cusca cu o cobra. Trebuie să fii foarte iute de picior. Şi avură un alt exemplu de cât de periculoasa putea să fie directoarea, chiar a doua zi. În timpul mesei de prânz se anuntase ca toţi copiii trebuiau să se ducă în sala de adunari imediat după masa şi să se aseze în liniste.

Când toţi cei 250 de copii se aflau asezati în sala de adunari, Trunchbull marsalui pe platforma. Niciunul din

ceilalti profesori nu venisera cu ea. Avea o cravasa de calarie într-una din mâini şi statea în picioare în mijlocul platformei în brăcinarii ei verzi, cu picioarele departate şi cravaşa în mâna, uitându-se la marea de capete cu fetele întoarse spre ea.

— Ce are de gând să facă? sopti Lavender.

— Nu ştiu, sopti Matilda.

Toată scoala astepta ceea ce avea să se întâmple.

— Bruce Bogtrotter, latra la un moment dat Trunchbull. Unde este Bruce Bogtrotter?

O mâna se ridica din mijlocul copiilor care stateau jos.

— Vino-ncoace, striga Trunchbull, şi fii curajos!

Un baiat de unsprezece ani care arata mare şi rotund se ridica în picioare şi înainta iute cu pasi marunti şi leganati. Urca pe platforma.

— Stai aici! comanda Trunchbull, aratând cu degetul locul.

Baiatul se aseza lângă ea. Se vedea ca-i era frica. Ştia foarte bine ca nu-l adusese acolo ca să-i dea un premiu. O privea pe directoare cu o îngrijorare crescânda şi începuse să se îndeparteze încet-încet de ea cu alunecari de picioare, ca un sobolan care vrea să se îndeparteze pe neobservate de un terier care-l fixeaza din celalalt colt al camerei. Fata lui grasuna şi moale devenise gri de groaza a ceea ce astepta să se întâmple. Ciorapii îi cazusera pe glezne.

— Aceasta găluşcă, bubui directoarea, îndreptând cravaşa spre el ca o sabie, acest punct negru, acest coş infectat, acest furuncul contagios pe care-l vedeti, nu este nimic altceva decât un netrebnic raufăcător, un animal tolerat printre noi, un mafiot.

— Cine, eu? zise Bruce Bogtrotter aratând sincer nedumerit.

— Un hoţ, tipa Tranchbull. Un necinstit! Un pirat! Un bandit! Un agitator!

— Chiar aşa? zise baiatul. Vreau să spun… Lasaţi-o balta, doamna directoare!

— Negi, mucos mizerabil? Sustii ca eşti nevinovat?

— Nu ştiu despre ce vorbiti, zise baiatul, mai nedumerit ca până atunci.
— O să-ţi spun eu despre ce vorbesc, buba dulce, striga Trunchbull. Ieri dimineata, în timpul pauzei, te-ai strecurat ca un sarte în bucatarie şi-ai furat o bucata din prajitura mea personala de pe tava mea de ceai. Tava fusese abia pregatita pentru mine de bucatar! Era gustarea mea de dimineata! Cât despre prajitura, era din stocul meu personal! Nu era pentru voi! să nu-ţi treaca nicio clipa prin minte ca eu mănânc din mizeriile alea pe care vi le da vouă! Prajitura era facuta din unt adevarat şi frisca proaspata! Şi el, banditul şi hoţul asta, spargatorul asta, vagabondul care sta în fata voastra, cu ciorapii cazuti pe glezne, mi-a furat-o şi a mâncat-o!
— Nu e adevarat, exclama baiatul schimbandu-şi culoarea la faţă din gri în alb.
— Nu ma minti pe mine, Bogtrotter! latra Trunchbull. Te-a vazut bucatareasa! Mai mult, te-a vazut cum o mâncai!
Trunchbull se opri o clipa să stearga o picatuia de spuma de saliva de pe buze. Când vorbi din nou, vocea îi suna dintr-o dată mai moale, mai linistita şi mai amenintatoare. Se apleca deasupra baiatului zâmbind:
— Îţi place prajitura mea speciala cu ciocolata, Bogtrotter, nu-i aşa? E consistenta şi delicioasa, nu-i aşa, Bogtrotter?
— Foarte buna, murmura baiatul. Îi iesisera cuvintele din gura înainte să le poată opri.
— Ai dreptate, zise Trunclibull. Este într-adevar foarte buna! Aşa ca trebuie să feliciti bucatareasa! Când un gentlemen gaseste ca masa a fost foarte buna, trimite complimente bucatarului sef! Tu n-ai stiut asta, nu-i aşa, Bogtrotter? Dar cei din subclasele umane nu apreciaza bunele maniere.
Baiatul ramase în liniste.
— Bucatare! striga Trunchbull. Vino-ncoace, bucatare! Bogtrotter doreste să-ţi spuna cât de buna a fost prajitura cu ciocolata!

Bucatarul, o femeie înalta şi ridata, care arata de parcă sucurile corpului i se uscasera în cuptor cu multa vreme înainte, pasi pe platforma purtând un sort alb şi murdar. Intrarea îi fusese aranjata dinainte de Trunchbull.

— Acuma, Bogtrotter! bubui Trunchbull. Spune-i bucataresei ce parere ai despre prajitura!

— Foarte buna, bombani baiatul.

Începuse să se vadă ca baiatul se întreba unde avea să ducă toată povestea. Singurul lucru de care era sigur era ca legea interzicea lui Trunchbull să-l loveasca cu cravaşa aia pe care acum şi-o pleznea peste coapsa. Asta era o usurare, dar nu cine ştie ce, fiindca Trunchbull era total imprevizibila. Nimeni nu ştia niciodata ce urma să facă în clipa urmatoare.

— Poftim, bucatare! striga Trunchbull. Lui Bogtrotter i-a placut prajitura ta! I-a placut la nebunie prajitura ta!! Nu mai ai să-i mai dai?

— Ba da, mai am, zise bucatareasa, de parcă învatase rolul pe dinafara.

— Atunci du-te şi adu-o! Şi adu şi un cutit s-o tăiem!

Bucatareasa disparu. Dar nu după multa vreme, apăru din nou, opintindu-se sub greutatea unei enorme prajituri cu ciocolata, asezata pe un platou mare de portelan. Prajitura avea cel puţin 40 de centimetri în diametru şi o glazura de ciocolata maro închis.

— Pune-o pe masa, zise Trunchbull.

În mijlocul platformei era o masuta mica cu un scaun. Bucatareasa plasă cu grija prajitura pe masa.

— Stai jos, Bogtrotter! Stai acolo!

Baiatul se misca cu grija spre masa şi se aseza pe scaun. Se uita fix la prajitura enorma.

— Aşa, Bogtrotter, zise Trunchbull, şi din nou vocea îi deveni moale, rugatoare, chiar blânda. Toată este pentru tine! Fiecare firimitura! Fiindca ţi-a placut atât de mult felia aia ieri, i-am comandat bucatarului înca una, cât se poate de mare, pentru tine.

— Multumesc, zise baiatul, complet zapacit.

— Multumeste bucatarului, nu mie, zise Trunchbull.

— Multumesc, bucatare, zise baiatul.

Bucatareasa ramase în picioare ca un siret de pantof uscat şi scorojit, cu o atitudine implacabila şi dezaprobatoare. Arata de parcă ar fi avut gura plina de zeama de lamâie.

— Hai, Bogtrotter, taie-ti o bucata şi încearc-o!

— Ce? Acum? zise baiatul cu teama. Ştia ca era ceva la mijloc, dar nu-şi dădea seama ce. N-as putea s-o iau acasă? întreba el.

— Asta ar fi nepoliticos, zise Trunchbull cu un rânjet bine regizat. Trebuie să-i arati dragalasei bucatarese, aici de faţă, cât eşti de recunoscator pentru munca ei.

Baiatul nu schita niciun gest.

— Haide, da-i drumul, zise Trunchbull. Taie o felie şi gust-o! Nu pierdem toată ziua!

Baiatul lua cutitul şi era aproape să taie prajitura când se opri. Se uita la prajitura. Apoi la Trunchbull, la bucatareasa înalta şi aţoasă, cu gura plina de zeama de lamâie. Toţi copiii din sala se uitau într-o tensiune generala, asteptând ca să se întâmple ceva. Erau siguri ca trebuia să se întâmple ceva. Trunchbull nu era persoana care să ofere o prajitura întreaga cuiva din bunatate sufleteasca. Multi ar fi spus ca era plina cu piper sau cu ulei de castor sau cu cine ştie ce altceva cu gust rau, care l-ar fi facut pe baiat imediat să vomite violent. Putea să fie chiar arsenic şi atunci ar fi fost mort în zece secunde. Sau poate era o prajitura cu vreo bomba în ea care exploda în momentul în care era taiata şi zbura în aer, cu Bogtrotter cu tot. Nimeni din scoala nu se îndoia ca Trunchbull ar putea face toate acestea.

— Nu vreau s-o manânc, zise baiatul.

— Gusta, baiete! zise Trunchbull. Se supara bucatarul!

Galben la fata, baiatul începu să taie o felie mica din imensa prajitura. Trase felia afara, puse cutitul jos şi lua bucata lipicioasa cu degetele, începând s-o manânce încet.

— E buna, nu-i aşa? întreba Trunchbuli.

— Foarte buna, zise baiatul mestecând şi înghitind. Termina felia.

— Mai ia una, zise Trunchbuli.

— Ajunge, multumesc, murmura baiatul.

— Am spus să mai iei una, zise Trunchbuli şi o nota mai ascutita se putu distinge în vocea ei. Manânca înca o felie! Fa ce-ţi spun!

— Dar nu mai vreau înca o felie, zise baiatul.

Dintr-o dată, Trunchbull exploda.

— Manânca, striga ea, pleznindu-şi coapsa cu cravaşa. Daca-ti spun eu să manânci, să manânci! Ai vrut prajitura! Ai furat prajitura! Acum ai prajitura. Şi-ai s-o manânci! N-ai să parasesti aceasta platforma şi nimeni n-o să paraseasca aceasta sala, până n-ai să manânci toată prajitura din fata ta! M-am facut înteleasa, Bogtrotter? Ai înteles ce-am spus?

Baiatul se uita la Trunchbull şi apoi la imensa prajitura.

— Manânca! Manânca! Manânca! striga directoarea.

Foarte încet, baiatul îşi tăie o alta felie de prajitura şi începu s-o manânce.

Matilda se uita fascinata.

— Crezi c-o s-o poată mânca? sopti ea.

— Nu, sopti Lavender înapoi. Este imposibil. O să i se facă rau înainte de jumatate.

Baiatul continua să mânânce. Când termina a doua felie, se uita la Trunchbull ezitând.

— Manânca! Zise Trunchbull. Hotii lacomi carora le plac prajiturile trebuie să manânce prajituri! Manânca mai repede, baiete! Mai repede! Nu pierdem toată ziua! Şi nu te mai opri cum faci acum! Dacă te mai oprestio dată mergi direct în „Dulapul de şoc”, am să închid usa şi-am să arunc cheia în fântâna!

Baiatul tăie a treia felie de prajitura şi începu s-o manânce. O termina mai repede decât pe celelalte doua şi imediat puse mâna pe cutit şi tăie a patra felie. Ciudat, parcă începuse să-şi între în mâna. Matilda, privindu-l cu atentie, nu observa niciun semn de suferina. Parcă începuse să capete încredere pe masura ce mânca.

— Se descurca, sopti ea spre Lavender.

— O să i se facă rau în curând, sopti Lavender. O să fie

oribil.

Când termina de mâncat jumatate din enorma prajitura, Bruee Bogtrotter făcu o scurta pauza şi aspira adânc de câteva ori. Trunchbull statea cu mâinile în şolduri şi se uita la el.

— Continua, striga ea. Manânc-o toată!

Deodata, baiatul dădu drumul unei râgâieli uriase care rasuna în sala de adunari ca un tunet.

Multi începura să râda.

— Liniste, striga Trunchbull.

Baiatul îşi taie o alta felie de prajitura şi începu s-o mănânce în viteza. Înca nu dădea semne de săturare, ca vrea să renunte. În niciun caz nu te asteptai să se opreasca şi să înceapa să plânga: „Eu mai pot, nu mai pot să manânc! Îmi vine să vomit!” Era înca în cursa, bătându-se.

În acest moment, în rândul celor 250 de copii care priveau ca spectatori, interveni o subtila schimbare. Mai devreme, sesizasera dezastrul de neevitat şi se pregatisera pentru o scena neplacuta în cazul în care nenorocitul, umplut până în gât cu prajitura de ciocolata, s-ar fi predat şi ar fi cerut mila, după care Trunchbull ar fi îndesat şi mai multa prajitura în gura baiatului care suspina. Dar nu era deloc aşa. Bruce Bogtrotter mâncase până acum trei sferturi din prajitura şi înca mai continua să manânce în forta. Cineva sesizase ca jocul începuse chiar să-i placa. Avusese de urcat un munte şi asteptase cu inima usoara să urce până la capat sau să moara încercând. Mai interesant era faptul ca devenise constient de spectatorii care-l sustineau în liniste. Pentru ca scena care se petrecea era, de fapt, o bataie între el şi puternica Trunchbull.

Dintr-o dată, cineva strigă:

— Haide, Bruce, ca poţi!

Trunchbull se roti în jur şi striga:

— Liniste!

Audienta privea intens. Erau cu totii prinsi în acest concurs. De-abia îşi puteau tine strigatele de încurajare, dar n-aveau curaj să facă aşa ceva.

— Cred ca o să reuseasca, sopti Matilda.

— Şi eu la fel, sopti Lavender. N-as fi crezut ca exista cineva pe lume care să fie în stare să manânce o prajitura întreaga de marimea asta.

— Nici Trunchbull nu credea, sopti Matilda. Uita-te la ea. Se face tot mai rosie. O să-l omoare dacă reuseste.

Baiatul încetinise acum, nu mai era nicio îndoiala, dar se straduia totuşi să-şi îndese prajitura în gura cu consecventa unui alergator de cursa lunga, care zareste linia de sfârsit şi ştie ca nu se poate opri până acolo. Când ultima bucatica de prajitura disparu, urale se ridicara din audienta şi copiii începura să sară din scaune, strigând şi aplaudând: „Bine, Bruce! Bravo tie! Ai medalia de aur.”

Trunchbull statea nemiscata pe platforma. Faţa îi capatase culoarea lavei încinse şi ochii îi straluceau de furie. Se uita la Bruce Bogtrotter care statea pe scaun ca o raţă grasa, umpluta la refuz şi adormita, incapabila să se miste sau să vorbeasca. O sudoare fina i se aseza pe frunte, dar avea un rânjet larg de triumf pe fata. Dintr-o dată, Trunchbull întinse mâna şi apuca farfuria mare de portelan pe care fusese prajitura. O ridicase cu un gest larg în aer… şi-i dădu drumul să se sparga exact în capul lui Bruce Bogtrotter! Cioburile zburara în toate directiile. Baiatul era acum plin ca un sac de ciment şi n-ai fi putut să-l ranesti nici cu un ciocan de fier. Îşi scutura capul de câteva ori şi continua să rânjeasca.

— Du-te la dracu’! tipa Trunchbull şi pleca de pe platforma însotita îndeaproape de bucatareasa.

Lavender

Pe la mijlocul primei saptamâni de scoala a Matildei, domnisoara Honey spuse clasei:

— Am vesti importante pentru voi, aşa ca ascultati cu atentie! Şi tu, Matilda, lasă cartea şi fii atenta o clipa!

Feţe mici şi nerabdatoare ridicasera privirile şi ascultau.

— Este obiceiul directoarei, continua domnisoara Honey, să preia fiecare clasa în fiecare saptamâna pentru o ora. Face asta cu toate clasele din scoala şi fiecare clasa are o anumită zi şi o anumită ora. A noastra este întotdeauna joia, la ora doua, imediat după masa de prânz. Aşa ca mâine la ora doua, domnisoara Trunchbull o să preia clasa de la mine, pentru o lectie. O să fiu şi eu aici, bineînteles, dar numai ca spectator. S-a înteles?

— Da, domnisoara Honey, ciripira copiii.

— Va previn însă, zise domnisoara Honey. Domnisoara directoare este foarte severa cu toate! Vedeti să aveti hainele curate, feţele curate şi mâinile curate. Raspundeti numai când sunteti întrebati. Când vi se pune o întrebare, ridicati-va în picioare înainte să raspundeti. Nu o contraziceti! Nu-i raspundeti obraznic! Nu faceti glume! Dacă nu mai ascultati, o să se enerveze şi, dacă se enerveaza, e vai de capul vostru!

— Ce să mai vorbim… murmura Lavender.

— Sunt sigura, zise domnisoara Honey, ca o să vă testeze din ce ati învatat saptamâna asta la matematică şi anume tabla înmultirii cu doi. Aşa ca va sfatuiesc s-o bagati bine în cap în seara asta! Puneti pe mama sau pe tata să va asculte.

— Şi cu ce-o să ne mai testeze? Întrebară.

— Scrierea, zise domnisoara Honey. Încercati să va amintiti tot ce ati învatat să scrieti în astea câteva zile… şi înca ceva. O cana cu apa şi un pahar trebuie să se afle întotdeauna pe masa când vine directoarea! Nu începe lectia fără asta. Cine raspunde de asta?

— Eu, zise Lavender imediat.

— Foarte bine, Lavender, zise domnisoara Honey. O să fie treaba ta să te duci la bucatarie, zise domnisoara Honey. Sunt folosite de fiecare clasa.

— N-am să uit, zise Lavender. Promit ca n-am să uit.

Lavender îşi chinuia deja mintea cu diferitele posibilitati pe care i le deschidea cana cu apa. Îşi dorea să facă un gest cu adevarat eroic. O admira pe fetita mai mare, Hortensia, pentru lucrurile îndraznete pe care le facuse în scoala. O admira şi pe Matilda, care-i povestise, sub juramântul ca pastreaza secretul, istoria cu papagalul pe care-l adusese acasă şi cu vopseaua de par pentru tatăl ei. Era rândul ei acum să devina eroina, numai să-i vina în minte o idee buna.

În dupa-amiaza aceea, în drum spre casa, începu să întoarca în minte toate posibilitatile, până când, în cele din urma, apăru o lumina în minte, o scânteie dintr-o idee stralucita, pe care începu s-o elaboreze. Admitând desigur ca inamicul în aceasta situatie nu era Napoleon, deşi nu gaseai pe nimeni la Crunchem Hall care să admita ca directoarea era mai puţin de temut ca faimosul om de arme francez.

— Va fi nevoie de multa pricepere, îşi spuse Lavender, şi totul realizat în mare secret, dacă voia să scape cu viaţa din acest act eroic.

În fundul curtii casei ei se afla o balta noroioasa în care traia o colonie de salamandre. Acest gen de salamandre, deşi o vietuitoare comuna în baltile Angliei, nu era des vazut de oameni, pentru ca este un animal foarte timid şi traieste mai mult ascuns în mâl. Având un aspect unsuros şi alunecos, aceste creaturi sunt şi incredibil de urâte, semănând cu un pui de crocodil, numai ca au capul mult mai scurt. De altfel, sunt cât se poate de pașnice, dar nu arata asta. Au lungimea de aproximativ 7 centimetri şi sunt gelatinoase, de culoare gri-verzulie pe spate şi portocalii pe burta. Sunt de fapt animale amfibii, care pot trai atât pe uscat cât şi în apa.

În seara aceea Lavender se duse în fundul gradinii,

hotarâta să prinda o salamandra. Salamandrele se misca foarte rapid şi, de aceea, sunt foarte greu de prins. Lavender se lungi lângă balta şi astepta cu rabdare o vreme îndelungata, până când observa câteva misunând în mâl şi, folosindu-şi bereta de scoala ca o plasa, prinse una cu ea. Îşi pregatise penarul, în care asezase cu grija apa din balta, să primeasca mica creatura dar curând își dădu seama ca nu era deloc usor s-o pună din mâna pe penar. Se misca în toate directiile şi se ondula ca un vierme, şi, în plus, penarul nu era suficient de lung. Când în fine reusi s-o bage acolo, trebui să aibă mare grija nu-i prinda coada când închise penarul. Un baietel din vecini îi spusese ca, dacă tai coada unei salamandre, coada ramâne vie şi din ea creste o alta salamandra de zece ori mai mare. Şi asta putea să creasca la fel de mare ca un aligator. Lavender nu crezuse asta, dar acum nu era pregatita să riste nimic. În cele din urma, reusise să închida bine penarul şi salamandra era a ei! Pe urma, după ce se mai gândi un timp se hotarî să deschida doar puţin penarul ca să poată respira.

A doua zi, îşi lua arma secreta în ghiozdan. Fierbea de nerabdare. De-abia astepta să-i spuna Matildei planul ei de batalie. De fapt, ar fi vrut să-l spuna întregii clase, dar în cele din urma se hotarî să nu spuna nimanui. Era mai bine aşa, pentru ca nimeni, chiar supus celei mai severe torturi, nu putea să spuna cine era vinovatul.

Veni vremea prânzului. Astazi erau cârnati cu fasole, ce-i placea ei cel mai mult, dar nu putu să mănânce.

— Te simti bine astazi, Lavender? întrebase domnisoara Honey din capul mesei.

— Am mâncat atât de mult la micul dejun, ca nu mai pot să manânc nimic, raspunse Lavender.

Imediat după masa, dădu buzna la bucatarie şi lua una din faimoasele cani de apa ale directoarei. Era o cana mare şi burtoasa facuta din lut şi vopsita în albastru. Lavender o umplu pe jumatate cu apa şi o duse în clasa împreuna cu un pahar, asezându-le pe masa profesorului. Clasa era înca goala. Iute ca fulgerul, Lavender scoase

penarul din ghiozdan şi deschise puţin capacul. Salamandra statea nemiscata. Cu grija, duse penarul deasupra canii, trase capacul de tot şi lasă salamandra să cada înauntru. Se auzi un „pleosc”, când lovi apa, goni cu viteza împrejur o vreme, după care se aseza linistita pe fund. Ca s-o facă să se simta cât mai în mediul ei, Lavender lua alge şi le puse şi pe ele în cana. Treaba fusese facuta. Totul era gata. Lavender îşi aseza din nou creioanele în penarul înca ud şi-l aseza pe pupitru în locul destinat penarului. Apoi pleca afara în curte şi se alatura celorlalti copii pentru restul pauzei.

Testul saptamânal

La ora doua fix, clasa se forma din nou împreuna cu domnisoara Honey, care observa ca paharul şi cana se aflau pe masa şi se retrase în spatele clasei ramânând în picioare. Toată lumea astepta. Dintr-o dată, silueta uriasa a directoarei în camasa încinsa cu cureaua de piele peste pantalonii verzi, intra marsaluind în clasa.

— Buna ziua, copii! latra ea.

— Buna ziua, domnisoara Trunchbull, ciripira copiii.

Directoarea statea în picioare în fata clasei, cu picioarele departate şi mâinile în solduri, uitându-se la baietii şi fetitele care stateau emotionati în banci.

— O priveliste nu prea frumoasa, zise ea. Expresia de pe fata ei arata un extrem dezgust, ca şi cum s-ar fi uitat la ceva ce facuse un câine în mijlocul podelei.

— Ce mai buchet de negi scârbosi!

Toată lumea avu întelepciunea să nu scoata un zgomot.

— Ma face să vomit numai gândul ca trebuie să suport în scoala o gramada de gunoi ca voi pentru urmatorii şase ani! O să trebuiasca să exmatriculez cât mai multi din voi ca să nu-mi pierd mintile!

Se opri şi respira cu zgomot de câteva ori. Făcea un zgomot ciudat. Acelaşi zgomot pe care-l auzi când eşti într-un grajd de cai şi li se da de mâncare.

— Presupun, continua ea, ca mamele şi tatii vostri va spun ca sunteti minunati. Ei bine, sunt aici să va spun exact contrariul si-ati face bine să ma credeti pe mine. Ridicati-va în picioare! Toată lumea!

Se sculara cu totii repede în picioare.

— Ţineti-va mâinile întinse în fata voastra! Și, când trec prin dreptul vostru, întoarceţi-le, ca să vad dacă sunt curate pe ambele parti!

Trunchbull îşi începu marsul lent de-a lungul rândurilor de banci, inspectând mâinile. Totul decursese bine până ajunse în dreptul unui baietel din rândul al doilea.

— Cum te cheama? latra ea.
— Nigel, raspunse baiatul.
— Nigel şi mai cum?
— Nigel Hicks, raspunse baiatul.
— Nigel Hicks şi mai cum? bubui Trunchbull. Vocea tuna atât de tare, încât aproape ca-l zbura pe baiat pe fereastra.
— Atât, zise Nfigel. Numai doar dacă vreti şi numele de la mijloc.
Era un baietel curajos. După câte se vedea, încerca să nu se sperie de namila care trona deasupra lui.
— Nu vreau numele de la mijloc, zgaibă – bubui namila. Cum ma cheama pe mine?
— Domnisoara Trunchbull, zise Nigel.
— Atunci spune aşa când mi te adresezi! Acum, hai înca o dată! Cum te cheama?
— Nigel Hicks, domnisoara Trunchbull, zise Nigel.
— Aşa mai merge, zise Trunchbull. Mâinile tale sunt mizerabile, Nigel! Când te-ai spalat ultima oară pe mâini?
— Mmm... să ma gândesc, zise Nigel. E greu să-mi amintesc exact! Ori ieri, ori alaltaieri!
Tot corpul lui Trunchbull păru să se umfle, ca şi când cineva îl umfla cu pompa de bicicleta.
— Știam! urla ea. Mi-am dat seama imediat cum te-am vazut ca nu eşti altceva decât o mica spurcaciune! Ce face tatal tău!? Desfunda canale?
— Este medic, zise Nigel. Și înca unul foarte bun! Ca suntem oricum acoperiti de microbi, aşa că nişte mizerie în plus nu face rau nimanui.
— Bine ca nu e doctorul meu – zise Trunchbull. Și de ce, pot să te întreb, este o boaba de fasole pe camasa ta?
— Am avut la prânz, domnisoara Trunchbull.
— Și tu, în mod obisnuit, îţi pui mâncarea de la prânz pe camasa, Nigel? Aşa te-a învatat faimosul doctor de taica-tau?
— Mâncarea de fasole se manânca greu, domnisoara Trunchbull. Îmi cade mereu din furculita.
— Eşti dezgustator! tuna Trunchbull. Eşti o fabrica de microbi umblatoare! Nu vreau să te mai vad astazi! Du-te

să stai la colt într-un picior cu fata la perete!

— Dar, domnisoara Trunchbull…

— Nu te târgui cu mine, baiete, dacă nu vrei să te pun să stai în cap! Fa ce ti s-a spus!

Nigel se duse la colt.

— Ramâi unde eşti şi-am să-ţi testez cunostintele la scriere, să vad dacă ai învatat ceva saptamâna asta. Și nu te întoarce când vorbesti cu mine! Ţine-ti mutra la perete! Aşa! Acum spune-mi pe litere cuvântul

— Ce cuvânt? întreba Nigel. Ce faci cu creionul sau opusul de la „gresit”?

Era un baiat foarte inteligent şi mama lui lucrase mult cu el acasă, la citit şi la scris.

— Cel cu creionul, prostovane!

Nigel spuse literele în ordinea corecta, ceea ce o surprinsese pe Trunchbull. Credea ca termenul este greu pentru el, un cuvânt pe care nu-l învatase până atunci, şi faptul ca baiatul reusise o iritase. Apoi se auzi vocea lui Nigel, înca balanganindu-se într-un picior cu fata la perete:

— Domnisoara Honey ne-a învatat cum se scrie un cuvânt nou, foarte lung, ieri.

— Și ce cuvânt a fost? întreba Trunchbull aproape în soapta.

Cu cât era mai slaba vocea ei, cu atât era mai mare pericolul, dar Nigel nu ştia asta.

— Dificultate, zise Nigel. Toată lumea ştie acum să scrie „dificultate”.

— Ce prostie, zise Trunehbull. Nu trebuie să ştii să scrii cuvinte din astea până la vârsta de 8-9 ani. Și nu-mi spune mie ca toată lumea din clasa asta ştie să scrie cuvântul asta! Nu minti, Nigel!

— Întrebati pe cineva, zise Nigel, încercându-şi foarte tare norocul. Întrebati pe oricine!

Ochii sclipitori şi periculosti ai lui Trunchbull se rotira deasupra clasei.

— Tu, zise ea, aratând cu degetul spre o fata mica şi cam natafleata pe care o chema Prudence.

Și, surprinzator, Pradence spuse corect cuvântul pe

litere şi fără nicio ezitare.

Trunchbull fu de data asta destul de dezorientata.

— Probabil ca domnisoara Honey a pierdut toată ora ca să va învete un singur cuvânt.

— Nu, n-a pierdut-o, zise Nigel. Domnisoara Honey ne-a învatat asta în trei minute în aşa fel ca să nu uitam niciodata. Ne învata multe cuvinte aşa, în trei minute.

— Și care este metoda asta magica, domnisoara Honey? întreba domnisoara directoare.

— Va arat eu, suiera curajosul Nigel din nou venind în ajutorul domnisoarei Honey. Pot să stau în doua picioare şi să ma întorc cât va arat, va rog!?!

— Nu, i-o reteza Trunchbull. Stai și arata-mi!

— Bine, zise Nigel clatinându-se în nestire într-un picior. Domnisoara Honey ne învata câte un cântecel despre fiecare cuvânt, îl cântam cu totii şi învatam cum se scrie imediat. Vreti să auziti cântecul despre „dificultate”?

— Trebuie să fie fascinant, zise Trunchbull coborând vocea cu sarcasm.

— E aşa, zise Nigel: D-na B, d-na I, d-na FI, D-na CUL, d-na TA, d-na TE. Aşa se scrie „dificultate”.

— Ce extraordinar de ridicol! sforai Trunchbull. De ce sunt toate aceste femei maritate? Și oricum nu trebuie să predai poezie când predai scrierea. Nu mai face asta în viitor, domnisoara Honey!

— Dar copiii învata foarte bine aşa să scrie cuvintele grele, murmura domnisoara Honey.

— Nu te tocmi cu mine. Domnisoara Honey! zise directoarea. Fa ce ti se cere! Acum am să va testez la tabla înmultirii, să vad dacă domnisoara Honey v-a învatat ceva la disciplina asta!

Trunchbull se întoarse la locul ei în fata clasei şi misca privirea ei diabolica încet de-a lungul rândurilor micilor elevi.

— Tu, latra ea, aratând cu degetul la Rupert, un baietel din primul rând. Cât fac 2x7?

— Șaisprezece, zise Rupert, cu un fel de abandonare prosteasca.

Trunchbull începu să avanseze cu pasi mari spre el, aşa cum face un tigru când se îndreapta cu salturi mari spre un pui de caprioara. Rupert dintr-o dată realiza pericolul şi făcu o alta încercare:

— Optsprezece! striga el. 2x7=18, nu 16.

— Vierme ignorant, bubui Trunchbull. Buruiana fără minte! Cap sec de sobolan! Ai clei în cap în loc de creier.

Se oprise acum exact în spatele lui Rupert şi, dintr-o dată, întinse o palma de marimea unei rachete de tenis şi-l apuca pe Rupert de par. Acesta avea o claie de păr auriu. Mamei lui îi placea mult parul lui şi avea mare grija de el, lasându-i-l să creasca puţin mai lung. Trunchbull avea o ură pe părul lung la baieti, aşa cum avea pe codite la fete şi acum era pe punctul de a şi-o arăta. Strânse cu putere în mâna ei uriașă șuvițele aurii ale lui Rupert, şi, ridicând-o, îl ridica pe Rupert deasupra scaunului şi-l tinu aşa atârnat. Eupert zbiera. Se sucea şi se rasucea în aer, dând din picioare şi zbierând ca un porc înjunghiat, în timp ce Trunchbull tuna:

— 2x7=14, 2x7=14! Nu te las până nu spui şi tu!

Din spatele clasei domnisoara Honey striga:

— Domnisoara Trunchbull! Va rog! Lasaţi-l jos, îl doare! O să-i rupeti parul!

— Aşa o să se întâmple dacă nu se opreste din zvârcoleala! Astâmpara-te, vierme!

Era un spectacol neobisnuit să vezi uriasa directoare tinând un copil suspendat în aer şi baiatul balanganindu-se şi rasucindu-se ca un obiect la capatul unei sfori, cu capul strâns lângă umeri.

— Spune, tuna Trunchbull. Spune 2x7=14! Hai, spune... ca dacă nu, am să încep să te scutur, de sigur o să ramâi fără par, de-am să am suficient să umplu o canapea! Dă-i drumul și zi: 2x7=14 și-ți dau drumul!

— 2x7=14, suspina Rupert.

Trunchbull, tinându-se într-adevar de cuvânt, îi dădu literalmente drumul. Era o distanta destul de mare de la pamânt, aşa ca plana întâi, lovi apoi podeaua şi sari de la pamânt ca o minge de fotbal.

— Scoala-te şi nu mai miorlai! latra Trunchbull. Rupert se scula şi se duse înapoi la locul lui, masându-şi capul cu amândoua mâinile.

Trunchbull se întoarse în fata clasei. Copiii stateau ca hipnotizati. Niciunul dintre ei nu mai vazuse ceva asemanator vreodata. Era un spectacol. Mai frumos ca la teatru, dar cu o diferenta. În camera aceea se afla o bomba umana imensa, care putea să explodeze şi să-l facă pe careva praf în câteva momente. Ochii copiilor erau pironiti la directoare.

— Nu-mi plac copiii mici, zicea ea. Copiii mici n-ar trebui lasati la vedere. Ar trebui pastrati în cutii ca agrafele şi nasturii. Nu pot să înteleg în ruptul capului ce le trebuie atâta să creasca. Cred c-o fac special!

Un alt baietel extrem de curajos din primul rând vorbi:

— Dar sigur ca şi dumneavoastra ati fost un copil ca noi cândva, nu-i aşa, domnisoara Trunchbull?

— N-am fost niciodata copil mic, i-o reteza ea. Am fost mare toată viaţa mea şi nu pot să înteleg de ce nu sunt toţi la fel.

— Dar trebuie să fi fost şi dumneavoastra un bebelus la început, zise baiatul.

— Eu, un bebelus?! striga Trunchbull. Cum îndraznesti să sugerezi aşa ceva? Ce obraznicie! Ce insolenta infernala! Cum te cheama, baiete? Și ridica-te-n picioare când vorbesti cu mine!

Baiatul se ridica.

— Ma numesc Eric Ink, domnisoara Trunchbull, zise el.

— Eric şi mai cum?

— Ink*, zise baiatul.

— Nu te prosti! Nu exista un nume ca asta!

— Uitati-va în cartea de telefon! O să gasiti numele tatalui meu la Ink.

— Foarte bine, zise Trunchbull. Te-o chema pe tine Ink, dar să-ţi spun ceva: nu eşti invizibil, dar o să te sterg de pe fata pamântului dacă mai faci pe desteptul cu mine! Spune-mi cum se scrie cuvântul „ce”.

— „C”, „i”, „e”, zise Eric raspunzând mult prea repede.

Urma o tacere ca de gheata.

— Îţi mai dau o sansa, zise Trunchbull fără să se miste.

— A, da, ştiu, zise Eric. Are un „i”. „C”, „e”. Din doi pasi largi, Trunchbull fu în spatele bancii lui Eric şi ramase acolo ca un stâlp de telegraf lângă baiatul neajutorat. Eric arunca o privire în spate, peste umar la monstru.

— Am spus bine, nu? murmura el cu teama.

— Ai spus aiurea! latra Trunchbull. De mi-ai sarit în ochi de la început ca un furuncul molipsit care întotdeauna este aiurea! Stai jos aiurea! Arati aiurea. Vorbesti aiurea! Tot eşti aiurea! Îţi dau încă o sansa să spui bine. Spune pe litere „ce”.

Eric ezita. Pe urma, zise foarte încet:

— Nu este,. C». „*»,” „» nu este >”

dP urprl! de urechirprl! ^ «P^i 1UÎ EriG’

Trunchbull îl lua tare cu o mana de fiecare ureche, apucându-le între degetul mare şi aratator.

— Au! plânse Eric. Au! Ma doare!

— N-am început înca, zise Trunchbull.

Ca Rupert înaintea lui, Eric urla să sparga geamurile. Din spatele clasei, domnisoara Honey se vaicarea:

— Domnisoara Trunchbull! Nu! Va rog, lasaţi-l! O să-i rupeti urechile!

— Nu se rup ele, striga Trunchbull. Știu din lunga mea experienta, domnisoara Honey, ca urechile baietilor sunt lipite bine de cap.

— Lasaţi-l, domnisoara Trunchbull, va rog! să nu se i întâmple ceva! să nu-i faceti vreun rau! Îl puteti face praf!

— Urechile nu se rup, striga Trunchbull. Se întind minunat, aşa cum se întind astea acum, dar nu se rup!

Eric urla mai tare ca până acum şi pedala tare din picioare.

Matilda nu vazuse niciun baiat, de fapt pe nimeni până atunci, atârnând de urechi în aer. Ca şi domnisoara Honey, era convinsa ca se puteau rupe în orice moment sub greutatea pe care o tineau.

Trunchbull urla:

— Cuvântul „ce”, se scrie „c”, „e”. Spune şi tu acum, neg

scârbos!

Eric nu ezita. Învatase uitându-se la Rupert cu câteva minute mai devreme: cu cât spuneai mai repede, cu atât ti se dădea drumul mai repede.

— „C”, „e”, guita el.

Înca tinându-l de urechi, Trunchbull îl lasă pe scaunul din spatele pupitrului. Apoi marsalui înapoi în fata clasei stergându-şi mâinile, ca o persoană care umblase cu ceva murdar.

— Aşa trebuie să-i faci să învete, domnisoara Honey, zise ea. Învata de la mine, nu ajunge să le spui; trebuie să le bagi în cap cu forta! Nu e nimic mai bun ca păruiala şi urecheala, ca să-i încurajezi să învete. Îi fac să se concentreze minunat!

— Puteti să le faceti vreun rau, de să nu-şi mai revina niciodata la normal! izbucni domnisoara Honey.

— Le-am facut, sunt sigura ca le-am facut, zise Trunchbull rânjind. Urechile lui Eric s-au întins considerabil în ultimele doua minute! Sunt mult mai lungi acum! Dar nu-i nimic rau în asta, domnisoara Honey. O să-i dea o alura interesanta tot restul vietii.

— Dar, domnisoara Trunchbull…

— O, taca-ti gura, domnisoara Honey! Eşti la fel de slaba ca ei! Dacă nu faci față aici, n-ai decât să te duci la o scoala de vara, particulara, pentru zgaibe cu bani! Când vei fi predat atât cât am predat eu, o să-ţi dai seama ca nu faci nimic dacă te porti frumos cu copiii. Citeste „Nicholas Nickleby”, domnisoara, de domnul Dickens. Citeste despre Wookford Squeers, admirabilul director al scolii **Dollieboys Hall**. El ştia cum să se descurce cu brute de-astea mici! Știa să foloseasca bățul! Le făcea fundurile atât de fierbinti, de puteai să prăjesti oua pe ele! Asta carte! Dar presupun ca niciunul dintre imbecilii astia n-o să învete niciodata să citeasca!

— Ea am citit-o, zise Matilda încet. Trunchbl se întoarse şi se uita cu atentie la fetita cu păr negru şi ochii caprui din rândul al doilea.

— Ce-ai spus? întreba ea cu asprime.

— Am spus ca am citit-o, domnisoara Trunchbull, zise Matilda.

— Ce-ai citit?

— „Nicholas Nickleby”, domnisoara Trunchbull.

— Minti, domnisoara, striga Trunchbull uitându-se la Matilda. Ma îndoiesc ca exista vreun copil în toată scoala, care să fi citit cartea asta, şi tu, un crevete care n-a iesit înca din ou, în clasa cea mai mica, să-mi spui mie o minciuna gogonata ca asta! De ce ma minti? Mă iei de fraiera? Ma iei tu pe mine de fraiera, domnisoara?

— Nuu… zise Matilda şi ezita. I-ar fi placut să zică „Da, exact asta fac”, dar asta ar fi însemnat sinucidere curata. Nuuu… făcu ea din nou, înca ezitând, înca neputând să zică răspicat „Nu”.

Trunchbull sesiza ca fata se gândea şi asta nu-i placu.

— Ridica-te în picioare când vorbesti cu mine, zise ea cu furie. Cum te cheama?

Matilda se ridica în picioare şi zise:

— Ma numesc Matilda Worwood, domnisoara Trunchbull.

— Worwood, da? În cazul asta, trebuie să fii fiica celui care are atelierul „Worwood Motors”.

— Da, domnisoara Trunchbull.

— Este un ticalos! urla Trunchbull. Acum o saptamâna mi-a vândut o masina de mâna a doua şi zicea ca e aproape noua. La început am crezut ca e un tip de treaba. Dar azi dimineata când conducea masina prin sat, motorul mi-a cazut cu totul în strada! Era plin de rumegus! Taica-tu este un hoț și-un bandit! O să fac cârnati din pielea lui, ai să vezi dacă nu!

— Este priceput în ceea ce face, zise Matilda.

— Priceput, pe dracu’ – striga Trunchbull. Domnisoara Honey îmi spunea ca tu ai fi desteapta. Ei bine, Mâțișoara, mie nu-mi plac oamenii destepti! Toţi sunt nişte ticalosi! În mod sigur şi tu eşti o ticaloasa! Înainte să-mi dau seama de ce-i poate pielea, taica-tu mi-a povestit câteva din proastele obiceiuri pe care le ai acasă! Ai face bine să nu încerci nimic din toate astea la scoala! O să te urmaresc

de-acum înainte! Stai jos şi tine-ti gura!

Primul miracol

Matilda se aseza în banca. Trunchbull se aseza și ea la catedra. Era pentru prima dată când se asezase de la începutul orei. Întinse mâna şi apuca cana cu apa. Ţinând cana de toarta fără să o ridice înca, zise:

— N-am putut niciodata să înteleg de ce copiii mici sunt aşa de scârbosi. Îmi otravesc viaţa, ca nişte insecte. Trebuie să scapi de ei cât de repede poţi. De muste scapi dând cu spray sau punând hârtie de prins muste. M-am gândit de multe ori ca ar trebui să se inventeze un spray pentru copii. Ce nemaipomenit ar fi să pot să intru în clasa cu o pompă uriașă de spray şi să pulverizez din ea. Sau şi mai bine să am nişte fâsii lungi de hârtie cu lipici. aş agata-o în jurul scolii, v-aţi lipi de ea şi acolo v-ar fi sfârsitul. N-ar fi o idee buna, domnisoara Honey?

— Dacă asta este o gluma, domnisoara Trunchbull, nu-mi vine să râd, zise domnisoara Honey din fundul clasei.

— Nu-ţi vine să râzi, nu? zise Trunchbull. Dar asta nu este o gluma, domnisoara Honey! Idealul meu de scoala este una care să nu aibă copii deloc! O să fac eu odata o scoala din asta şi cred ca o să aibă mare succes.

„Femeia asta e nebuna, îşi zise domnisoara Honey. E plecata cu sorcova! De ea ar trebui să scapam!”

Trunchbull ridica acum cana mare de porțelan albastru şi turna putina apa în pahar. Și dintr-o dată, odata cu apa, cazu în pahar şi salamandra lunga și alunecoasa! Pleosc! Trunchbull lasă să-i scape un tipat şi sari de pe scaun, de parcă ar fi explodat sub el o pocnitoare. Toți copiii vazura acum creatura lunga şi alunecoasa cu burta galbena ca de sopârla, sucindu-se şi învârtindu-se-n pahar şi începura şi ei să se rasuceasca şi să sară în sus.

— Ce-i aia? Ce scârboasa e! E un sarpe! E un pui de crocodil! E un aligator!

— Fiţi atenta, domnisoara Trunchbull, precis ca mușcă! făcu Lavender.

Trunchbull, aceasta femeie uriașă, statea acolo în

picioare tremurând ca o piftie. Era nervoasa şi la gândul ca o facuse ceva să sara şi să se vaicareasca aşa, fiindca era, de fapt, foarte mândra de barbatia ei. Fixa privirea la creatura care se învârtea în pahar. Nu mai vazuse până atunci o salamandra. Științele naturii nu fusesera niciodata materia ei preferata şi n-avea nicio idee de ce-ar putea fi aceasta aratare. În mod sigur arata foarte neplacut. Se aseza încet la catedra. Arata în acest moment şi mai înspaimântator ca până atunci. Din ochii negri îi sareau scântei de ură şi de furie.

— Matilda! striga ea. Scoala-te-n picioare!

— Cine, eu? zise Matilda. Dar ce-am facut?

— Scoala-te-n picioare, gândac puturos!

— Dar n-am facut nimic, domnisoara Trunchbull. Pe cuvânt ca nu! N-am vazut în viaţa mea aşa ceva!

— Scoala-te imediat, râmă murdară!

Cu greu Matilda se ridica în picioare. Statea în rândul al doilea. Lavender era în spatele ei şi se simtea vinovata căşi bagase prietena la apa. Dar nu-i venea deloc să se predea.

— Eşti o bruta nemernica, respingatoare şi răutacioasa! striga Trunchbull. Nu meriti să fii în scoala asta! Ar trebui să stai după gratii, acolo ţi-e locul! Am să te dau afara din scoala cu un scandal îngrozitor! Am să pun politia să te alerge pe coridoare şi să te dea afara pe usa cu crosele de hochei! Am să pun să fii dusa acasă cu escorta înarmata! Și pe urmă am să aranjez în aşa fel, să fii trimisa la scoala de corecție pentru fete pentru cel puţin 40 de ani!

Trunchbull era într-o aşa criza, ca fata i se colorase de parca-ar fi fost fiarta, iar colturile gurii facuse gramajoare de spuma. Dar nu numai ea se pierduse cu firea. Matilda începuse şi ea să vadă rosu în fata ochilor. Nu i-ar fi pasat nici cât negru sub unghie să fie acuzata de ceva ce facuse. Ar fi fost drept. Dar era pentru ea o experienta cu totul noua să fie acuzata de ceva ce nu facuse. Ea n-avea nimic de-a-face cu creatura scârboasa din pahar. „Sub nicio formă, gândi Matilda, n-o s-o las pe scorpia asta de Trunchbull să pună asta pe seama mea!”

— N-am facut eu asta, striga Matilda.

— Ba da, tu ai facut-o, mugi Trunchbull. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la aşa ceva! Taica-tu m-a avertizat bine!

Părea să-şi fi pierdut cu totul controlul de sine. Urla în continuare ca o maniaca.

— Ai terminat cu scoala asta, domnisoara! Ai terminat-o cu toate scolile! Am să ma ocup eu personal să fii închisa într-un loc, în care nici macar corbii n-o să-şi lase gainatul pe tine! N-o să mai vezi niciodata lumina zilei!

— V-am spus ca n-am facut eu asta, urla Matilda. N-am vazut în viaţa mea o creatura ca asta.

— Ai pus un... un... un crocodil în paharul cu apă, urla Trunchbull. Nu exista pe lume un lucru mai grav de facut unei directoare! Acum stai jos şi să nu-ţi mai aud gura! Jos! Stai jos imediat!

— Dar să va spun... zise Matilda refuzând să se așeze.

— Eu îţi spun să taci din gura, racni aceasta. Dacă nu stai jos în momentul asta, am să-ţi trag câteva cu cureaua, cu capatul cu catarama!

Încet Matilda se aseza. Ce porcarie! Ce nedreptate! Cum s-o exmatriculeze pentru ceva ce nu facuse! Matilda se simtea din ce în ce mai furioasa... şi mai furioasa... atât de furioasa, încât simtea ca o să explodeze înauntrul ei dintr-o clipa în alta. Salamandra se rasucea înca în paharul înalt de apa, nu se simtea deloc bine acolo. Paharul era prea îngust Matilda se uita la Trunchbull. O ura. Se uita apoi la paharul cu salamandra în el. Îşi dorea să se repeada, să ia paharul şi să-i toarne continutul cu salamandra cu tot în cap. Se îngrozea să se gândeasca ce i-ar face Trunchbull dacă ar fi facut asta.

Trunchbull statea la catedra şi se holba cu fascinatie şi oroare la salamandra care se rasucea în pahar. Ochii Matildei erau fixati la pahar. Și încet, încet, Matilda începu să simta ceva ciudat. Ceva parcă în ochi. Un val de electricitate care se concentra parcă înauntrul lor. Se aduna un fel de energie, un fel de putere, care se contura adânc în ochii ei.

Dar era şi o alta senzatie, complet diferita, dar pe care n-o putea întelege. Erau parcă nişte sclipiri ca de fulger. Și intr-adevar, mici unde ca nişte sclipiri de fulger pareau să-i iasă din ochi şi ochii-i clocoteau de parcă o energie imensa se acumulase acolo. Era o senzatie nemaipomenita! Nu-şi miscase ochii de pe pahar şi acum energia se concentrase în doua puncte mici, devenind tot mai puternica. Simtea parcă milioane de arme invizibile cu mâini pe ele, care trageau afara prin ochii ei în paharul la care se uita.

— Varsa-l! sopti Matilda. Varsa-l!

Văzu paharul clatinându-se. De fapt se înclina vreo doi centimetri, după care revenise la loc. Continua să împinga cu milioane de arme şi mâini invizibile, simtind energia iesindu-i din ochi prin nişte puncte negre din centrul pupilei.

— Varsa-l! sopti din nou. Varsa-l!

Din nou paharul se clatina. Încerca şi mai mult dorindu-şi ca ochii ei să arunce afara şi mai multa energie. Încet, foarte, foarte încet – se vedea clar ce se întâmpla – paharul începu să se încline înapoi, mai mult şi mai mult, până ramase în echilibru într-un punct. Ramase aşa câteva clipe şi se varsa cu un clinchet pe catedra. Apa şi salamandra ajunsera dintr-o stropitura pe bustul enorm al domnisoarei Trunchbull. Directoarea dădu din nou drumul unui tipat care făcu să zornaie toate geamurile din cladire pentru a doua oară în ultimele cinci minute şi din nou sari ca o racheta de pe scaun. Salamandra se agăță cu disperare, cu picioarele ei ca nişte cleștișori, de camasa de bumbac care acoperea pieptul urias. Trunchbull se uita în jos şi începu să urle şi mai tare, după care, cu o miscare a mâinii o mătură, trimițând-o zburând în clasă. Ateriza pe podea în dreptul bancii lui Lavender, care se apleca iute, o culese şi baga înapoi în penar. „O salamandra, gândi ea, este oricând folositoare s-o ai la îndemâna”.

Trunchbull, cu fata aratând mai mult ca niciodata ca un jambon fiert, statea în fata clasei tremurând de furie. Bustul ei urias se misca înauntru şi în afara. Apa din pahar desenase pe bluza un petic închis de culoare care o udase

probabil până la piele.

— Cine a facut asta? urla ea. Haide, scoala-te-n picioare! Iesi în fata! N-o să-mi scapi de data asta! Cine a împins paharul?

Nu raspunse nimeni. Clasa ramase în liniste ca un cavou.

— Matilda, urlă ea. Tu ai facut-o! Știu ca tu ai fost!

Matilda, din rândul al doilea, ramase nemiscata şi nu scoase un sunet. Un ciudat sentiment de liniste şi de încredere o cuprinse și, dintr-o dată, îşi dădu seama ca nu-i mai era frica de nimeni pe lume. Cu energia din ochii ei putuse să verse paharul pe oribila directoare şi cine putea să facă asta era în stare de orice.

— Vorbește, cameleon închegat, urla Trunchbull. Recunoaste ca tu ai fost!

Matilda se uita drept în ochii scăpărători al acestei femei uriașe şi raspunse cu un calm desavârsit:

— Nu m-am miscat din banca, domnisoara Trunchbull, de când a început ora. Nu pot să va spun nimic mai mult.

Dintr-o dată, toată clasa începu să se revolte împotriva directoarei.

— Nu s-a miscat, strigau ei. Nimeni nu s-a miscat! Probabil ca dumneavoastra l-aţi rasturnat.

— În mod sigur nu l-am rasturnat eu, mugi Trunchbtill. Cum îndrazniti să sugerati aşa ceva orbeste, domnisoara Honey! Dumneata trebuie să fi vazut totul! Cine mi-a rasturnat paharul?

— Niciunul dintre copii, domnisoara Trunchbull, raspunse ea. Pot să va spun cu siguranta ca niciunul din copii nu s-a miscat din bancă, exceptându-l pe Nigel, care a ramas nemiscat în coltul lui.

Domnisoara Trunchbull se uita la domnisoara Honey. Domnisoara Honey îi întoarse privirea fără ezitare.

— Va spun adevarul, domnisoara directoare, zise ea. Probabil ca l-aţi rasturnat fără să va daţi seama. Se întâmpla foarte des…

— Sunt satula până-n gât de banda dumitale de mici netrebnici. Nu-mi mai pierd nicio clipa din timpul meu

pretios aici!

Și cu asta îşi începu marșul spre usa şi trânti usa în urma ei.

În linistea împietrita care urma, domnisoara Honey pasi în fata clasei şi se aseza la catedra.

— Pfiuu, făcu ea. Cred ca am învatat destul pentru astazi, nu-i aşa? Sunteti liberi! Va puteti duce în curte să-i asteptati pe parinti să va ia acasă.

Al doilea miracol

Matilda nu se alatura celorlalti copii în graba lor să iasă din clasa. După ce toţi ceilalti iesira, ea ramase în banca singura şi gânditoare. Simtea ca trebuie să spuna cuiva ce se întâmplase cu paharul. Nu putea să pastreze secretul acesta imens în ea. Avea nevoie doar de o persoana adulta, înteleapta şi întelegatoare care să o ajute să priceapa cum de fusese posibil aşa ceva. Nici mama, nici tatal ei n-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi crezut povestea ei, dar se îndoia de asta, în mod sigur n-ar fi realizat cât de surprinzator fusese ceea ce se petrecuse în clasa în dupa-amiaza aceea. Într-o fractiune de secunda, Matilda hotărî ca persoana careia i-ar fi placut să se confeseze era domnisoara Honey. Matilda şi domnisoara Honey erau acum singurele ramase în clasa.

Domnisoara Honey care statea la catedra şi frunzarea nişte hârtii, ridica privirea şi zise:

— Matilda, tu nu te duci cu ceilalti afara?

— Va rog, zise Matilda, pot să vorbesc cu dumneavoastra pentru o clipa?

— Sigur, ce te supara!

— Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, domnisoara Honey.

Domnisoara Honey intra instantaneu în alerta. De când avusese cele doua dezastruoase întâlniri în legatura cu Matilda, una cu directoarea, cealalta cu îngrozitorii domnul şi doamna Worwood, se gândise mult la acest copil, întrebându-se cum putea să-l ajute. Matilda se afla acum în fata ei cu o imagine de curiozitate şi exaltare pe figura, întrebând-o dacă pot avea o discutie. Domnisoara Honey n-o văzuse niciodata până atunci în aşa o stare. Avea ochii largiti şi o privire ciudata.

— Da, Matilda, spune-mi ce ti s-a întâmplat aşa de ciudat.

— N-o să ma exmatriculeze domnisoara Trunchbull, nu-i

aşa? Fiindca n-am pus eu creatura aceea în paharul cu apa. Va jur ca n-am pus-o eu!

— Știu, zise domnisoara Honey.

— O să ma exmatriculeze?

— Nu cred, zise domnisoara Honey. Domnisoara Trunchbull s-a enervat mai tare ca de obicei, asta-i tot.

— Bine, zise Matilda. Dar nu despre asta vroiam să va vorbesc.

— Dar despre ce vroiai să vorbim, Matilda?

— Voiam să va spun despre paharul cu apa cu creatura în el, zise Matilda. L-aţi vazut rasturnându-se peste domnisoara Trunchbull, nu-i aşa?

— L-am vazut, bineînteles.

— Domnisoara Honey, eu nu l-am atins. Nu m-am apropiat de el.

— Știu ca nu. M-ai auzit spunându-i directoarei ca nu este posibil să fi fost tu.

— Da, dar eu am fost, domnisoara Honey, zise Matilda. Despre asta vreau de fapt să va vorbesc.

Domnisoara Honey făcu o pauza şi o privi atent pe Matilda.

— Nu cred ca înteleg, zise ea.

— Am fost atât de revoltata ca am fost acuzata pe nedrept, încât am făcut să se întâmple asta.

— Ai facut să se întâmple ce, Matilda?

— Am facut paharul să se rastoarne.

— Tot nu înteleg ce vrei să spui, zise cu blândete domnisoara Honey.

— Cu ochii, zise Matilda. M-am uitat atent la el, dorindu-mi să se rastoarne. Și pe urma ochii mi s-au încalzit şi simteam ceva în ei, pe urma un fel de energie ciudata a iesit din ei şi a rasturnat paharul.

Domnisoara Honey continua să se uite la Matilda prin ramele de oțel ale ochelarilor şi Matilda se uita la domnisoara Honey la fel de nemiscata.

— Tot nu înteleg. Vrei să spui ca ai facut să se rastoarne paharul dorindu-ţi lucrul asta!

— Da, zise Matilda. Cu ochii.

Domnisoara Honey ramase în tacere pentru un moment. Nu credea ca Matilda voia să spuna o minciuna. Mai degraba credea ca imaginatia ei înfierbântata i-o luase pe dinainte.

— Vrei să spui ca stateai unde stai acum şi i-ai comandat paharului să se rastoarne şi s-a rasturnat?

— Cam aşa, domnisoara Honey, da.

— Dacă ai facut asta înseamna ca s-a petrecut cel mai mare miracol care a existat vreodata de la Iisus încoace.

— Da, domnisoară Honey.

„Este extraordinar, gândi domnisoara Honey, cum pot avea copiii evadari din astea în lumea imaginatiei lor”. Se hotarî să pună cu cât mai multa blândete capat acestei conversatii.

— Poţi să faci asta înca o dată? întreaba ea cu bunatate în glas.

— Nu ştiu, zise Matilda. S-ar putea.

Domnisoara Honey muta paharul gol spre mijlocul mesei, usor.

— să pun apa în el? întreaba ea.

— Nu cred ca are vreo importanta, zise Matilda.

— Foarte bine atunci. Haide, rastoarna-l!

— S-ar putea să dureze.

— Nu te grabi, zise domnisoara Honey.

Matilda, stând în rândul al doilea, cam la trei metri departare de domnisoara Honey, îşi puse coatele pe banca, îşi prinse fata în palme şi, de data asta, comanda chiar de la început: „Rastoarna-te! Rastoarna-te!”. Dar buzele nu i se miscara şi nu făcu niciun zgomot. Strigase aceste cuvinte în gând. Își concentra toată mintea, tot creierul, toată vointa în priviri şi din nou, dar mult mai repede ca prima dată, simti electricitatea adunându-i-se în ochi. Energia începu să clocoteasca, fierbinteala începu să-i cuprinda ochii şi, în cele din urma, acele milioane de fire invizibile cu mâini pe ele începura să traga paharul. Fără să scoata un sunet, striga tot în gând paharului să se rastoarne. Îl văzu întâi clătinându-se, apoi miscându-se pe loc, după care se rasturna şi cazu cu un clinchet pe

catedra la nu mai mult de treizeci de centimetri departare de bratele îndoite ale domnisoarei Honey.

Bărbia domnisoarei Honey cazu în jos, deschizându-i gura, iar ochii i se măriră atât de mult încât îi puteai vedea partea alba de jur-imprejur. Nu scotea niciun cuvânt. Nu putea. Șocul de a vedea cu ochii ei petrecându-se un miracol o prostise. Se holba la pahar tinându-se departe de el ca şi cum ar fi fost un obiect periculos. Pe urma ridica încet capul să se uite spre Matilda. Văzu fetița alba la față ca o coala de hârtie şi tremurând din toate madularele, cu ochii atintiti înainte fără să vadă nimic. Fața îi era transfigurata cu ochii rotunzi şi stralucitori şi statea fără să scoata o vorba, înfrumusetata parcă de linistea misterioasa. Domnisoara Honey astepta, tremurând şi ea un pic, privind la fetita care intra încet în starea normala. Și, dintr-o dată, fața Matildei îşi schimba brusc imaginea cu una de o liniste şi un calm îngeresc.

— Sunt bine, zise ea şi zâmbi. Ma simt bine, domnisoara Honey, nu va alarmati.

— Erai aşa departe, sopti domnisoara Honey înca foarte socata.

— Da, eram. Zburam dincolo de stele cu aripi de argint. A fost minunat!

Domnisoara Honey se uita înca la copil într-o absoluta minunare, de parcă ar fi fost Nasterea sau Începutul lumii sau Prima Dimineata.

— A mers mai repede de data asta, zise Matilda.

— Nu este posibil! suspina domnisoara Honey. Nu pot să cred!

Închise ochii şi-i lasă închisi o vreme şi când, în sfârsit, îi deschise, păru ca era din nou stăpână pe ea.

— Ţi-ar plăcea să vii cu mine să luam ceaiul împreuna în cabana mea? întreba ea.

— Mi-ar plăcea grozav, zise Matilda.

— Bine. Adună-ți lucrurile și ne întâlnim afară peste câteva minute.

— N-am să spun la nimeni despre… despre ce am facut. Doriti să spuneti, domnisoara Honey?

— Nici nu ma gândesc, zise domnisoara Honey.

Cabana domnisoarei Honey

Domnisoara Honey o întâlni pe Matilda în afara scolii şi mersera împreuna în tacere de-a lungul strazii principale a satului. Trecura pe lângă magazinul de fructe cu vitrinele pline cu mere şi portocale şi pe lângă măcelăria cu bucăți de carne proaspătă şi cu pui golași agățați în vitrină, pe lângă mica bancă și pe lângă magazinul de aparate electrice şi ajunsera de cealalta parte a satului, pe un drum îngust de tara, unde nu se mai vedeau trecatori, iar masinile erau foarte rare.

Și acum, fiindca erau singure, Matilda deveni dintr-o dată vioaie de parcă i s-ar fi rupt o valvă undeva înauntrul ei şi o mare cantitate de energie ar fi fost brusc eliberata. Pășea pe lângă domnisoara Honey țopăind din când în când și degetele îi zburau în toate partile în timp ce cuvintele îi ieseau din gura ca focurile de artificii. Făcea cam aşa: „Domnisoara Honey una, domnisoara Honey alta, şi domnisoara Honey pe cuvântul meu că simt că pot să mișc orice pe lumea asta, nu doar un pahar cu apa și lucruri mici ca asta... Simt ca pot să întorc mese şi scaune chiar cu oameni pe ele, simt ca pot să-i rastorn şi pe ei şi chiar şi lucruri şi mai mari, mult mai mari ca mesele şi scaunele... Trebuie, numai să stau puţin şi să-mi fac putere în ochi şi pe urma pot să împing puterea afara spre orice, atâta timp cât ma concentrez suficient de tare... Trebuie să ma concentrez foarte tare, foarte, foarte tare, domnisoara Honey, și pe urma încep să simt cum se formeaza ceva înauntrul ochilor, dar nu ma deranjeaza câtuşi de puţin, domnisoara Honey...”

— Linisteste-te, copile, linisteste-te, zise domnisoara Honey. Hai să nu ne ambalam aşa de tare la începutul trebii.

— Dar dumneavostra credeti ca e interesant, nu-i aşa, domnisoara Honey?

— De interesant, este interesant, zise domnisoara

Honey. Mai mult decât atât. Dar trebuie să actionam cu mare grija de acum înainte, Matilda.

— Trebuie să actionam cu grija?

— Da, pentru ca ne jucam cu forte misterioase despre care nu ştim nimic. Nu cred ca este ceva rau. Poate să fie bine. Poate ca sunt nişte forte divine. Dar fie ca sunt, fie ca nu, trebuie să avem grija cum le folosim. ’

Erau nişte cuvinte întelepte din partea unei persoane întelepte, dar Matilda era prea agitata ca să-şi dea seama de asta:

— Nu-mi dau seama de ce trebuie să fim aşa de grijulii, zise ea topaind.

— Încercam să-ţi explic ca avem de-a face cu necunoscutul. Este ceva inexplicabil. Cuvântul cel mai potrivit este „fenomen”. Este un fenomen.

— Eu sunt un fenomen? întreba Matilda.

— Este foarte posibil să fii, zise domnisoara Honey. Dar mi-ar plăcea să nu te gândesti la tine ca la ceva iesit din comun deocamdata. Ce cred ca putem face este să exploram acest fenomen mai mult, numai noi amândoua, dar cu mare grija de data asta.

— Vreti să mai fac, domnisoara Honey?

— Cam asta aş vrea, zise domnisoara Honey cu retinere.

— Foarte bine, zise Matilda.

— Eu probabil ca sunt şi mai răvășită decât tine de ce-ai facut şi încerc să găsesc o explicatie rezonabila.

— Ca de exemplu? întreba Matilda.

— Ca de exemplu, dacă asta are legatura cu faptul ca tu eşti extraordinar de precoce.

— Chiar sunt intr-adevar? întreaba Matilda.

— Bineînteles ca eşti. Trebuie să-ţi dai seama de asta. Felul cum poţi să citesti, să lucrezi la matematica…

— Probabil ca aveti dreptate, zise Matilda. Domnisoara Honey se mira de lipsa de apreciere a propriei valori la Matilda şi a constiintei de sine.

— Nu pot să nu ma întreb, zise ea, dacă aceasta capacitate de a misca lucrurile din loc pe care ţi-ai descoperit-o are de-a face cu puterea creierului tău.

— Vreti să spuneti ca nu mai e loc la mine în cap de atâta creier şi ceva trebuie împins afara?

— Nu este asta exact ceea ce vreau să spun, zise domnisoara Honey zâmbind. Dar orice-ar fi, repet, trebuie să actionam cu mare grija de acum încolo. Nu pot să uit felul ciudat în care ti s-a luminat fata după ce ai rasturnat paharul ultima dată. Erai parcă transportata în alta lume.

— Vreti să spuneti ca făcând asta poate să mi se întâmple ceva rau? Asta vreti să spuneti, domnisoara Honey?

— Te simteai ciudat, nu-i aşa?

— Ma simteam minunat, zise Matilda. Pentru o clipa am zburat dincolo de stele cu aripi de argint. V-am spus asta. Și va mai spun ceva: a doua oară a fost mai usor ca prima dată. Mult mai usor. Cred ca este la fel ca şi cu orice altceva. Cu cât exersezi mai mult, cu atât e mai usor.

Domnisoara Honey mergea încet, astfel încât Matilda să se poată tine după ea fără să alerge. Era foarte liniste pe drumul îngust de tara, acum când satul ramasese în urma. Era una din acele minunate dupa-amieze de toamna aurie. Lângă drum cresteau tufe de mure şi alte fructe salbatice care erau mâncate de pasarele iarna, care acum începeau să se coaca capatând o culoare rosiatica. Din loc în loc cresteau copaci înalti: stejari, fagi şi un castan dulce.

Domnisoara Honey, vrând să schimbe subiectul pentru o clipa, îi spuse cum se numeste fiecare copac şi o învata cum să-i recunoasca după forma frunzelor şi după modelul de pe scoarta. Matilda asculta cu atentie şi depozita totul în minte. În cele din urma, ajunsera la o gaura dintr-un gard viu pe partea stânga a drumului, unde se afla o poarta cu cinci bare metalice.

— Pe aici, zise domnisoara Honey deschizând-o şi conducând-o pe Matilda inauntru, după care închise poarta la loc. Mergeau acum pe o poteca îngusta, care nu era altceva decât urma unor roti de caruta. De o parte şi de alta cresteau tufe de alun şi se puteau vedea buchete de alune maronii în îmbracamintea lor verde.

— Veveritele or să le culeaga de acum şi or să le

depoziteze cu grija pentru lunile triste care urmeaza.

— Dar dumneavoastra aici locuiti? întreba Matilda.

— Da, raspunse domnisoara Honey şi nu mai dădu alta explicatie.

Matilda nu se întrebase niciodata unde putea locui domnisoara Honey. Se gândise la ea numai ca la o profesoara, o profesoara care aparea de cine ştie unde, preda la scoala, şi pe urma disparea iar.

„Se întreaba oare vreunii dintre copii unde se duc profesorii nostri când se termina scoala? gândi Matilda. S-o întreba careva daca-i asteapta şi pe ei cineva acasă, vreo mama, vreo sora sau vreun soț?

— Locuiti singura, domnisoara Honey? întreba ea.

— Da, chiar foarte singura.

Mergeau pe urmele de roti în noroiul uscat de soare şi pășeau cu atentie ca să nu-şi scrânteasca gleznele. Erau câteva pasarele în ramuri şi în rest – pustiu.

— Este o casuta taraneasca, zise domnisoara Honey, nu astepta prea mult. Aproape am ajuns.

Ajunsera la o portita mica, pe jumatate îngropata în gardul viu în partea dreapta şi aproape ascunsa de ramurile de alun care cadeau peste ea. Domnisoara se opri cu o mâna pe poarta şi zise:

— Aici este. Aici locuiesc.

Matilda văzu o poteca prafuita care ducea la o casuta mica din caramida rosie. Era atât de mica, încât semana mai mult cu o casa de păpuși decât cu un lăcaș omenesc. Caramizile din care era construita erau fărâmițate și de culoare palid rosiatica. Avea un acoperis cenusiu de tigla ca un cos de fum şi doua ferestre mici în fata. Fiecare fereastra nu era mai mare decât un ziar de format mic. Nu avea etaj. De o parte şi de alta a potecii cresteau buruieni, ramuri tepoase de mure şi smocuri lungi de iarba maronie. Un stejar urias umplea casuta. Crengile lui massive se întindeau, învelind-o şi acoperind-o, ascunzând-o parcă de restul lumii. Domnisoara Honey cu o mâna încă pe poarta pe care n-o deschisese înca, zise:

— Un poet pe nume Dylan Thomas a scris nişte versuri

la care ma gândesc de fiecare dată când pășesc pe aceasta carare. Matilda astepta şi domnisoara Honey încet, cu o voce minunata, începu să recite:

Niciodata, vreodata, copila ratacitoare,
Prin povestile spuse la gura sobei şi vrajite în somn,
Nu te speria şi nu crede ca lupul în blana alba de oaie
O să sara din viziuna-i urlând şi râzând,
Prin frunzele catifelate din roua vremii,
Să-ţi manânce inima în casuta din padure cu trandafiri.

Urma un moment de liniste şi Matilda, care nu auzise până atunci o poezie romantica atât de frumoasa recitata cu voce tare, fu profund miscata:

— Este ca o muzica, sopti ea.

— Chiar este muzica, zise domnisoara Honey.

Apoi, ca şi cum s-ar fi rusinat ca lasase să se vadă o aşa secreta parte a sufletului ei, împinse repede poarta şi păși înauntru. Matilda o urma. Eraparcă puţin speriata de acest loc. Părea atât de ireal, atât de nesigur, de fantastic şi de nepământesc. Era ca o ilustratie din cărțile de povesti ale fratilor Grimm sau ale lui Hans Christian Andersen. Părea casa unde traiau padurarul, Hansel şi Gretel, casa unde traia bunicuta Scufitei Roșii sau casa celor sapte pitici.

— Vino, draga mea, o chema domnisoara Honey şi Matilda o urma pe poteca.

Usa de la intrare era acoperita de vopsea verde scorojita şi nu avea gaura cheii. Domnisoara Honey, pur şi simplu, apasa pe clanta şi intra înauntru. Deşi nu era o femeie înalta trebui să se aplece ca să între. Matilda o urma şi ajunse într-o încapere care semana cu un tunel lung şi întunecos.

— Vino cu mine în bucatarie să ma ajuti să fac ceaiul, zise domnisoara Honey şi o conduse pe Matilda prin tunel în bucatarie, dacă puteai să-i spui aşa. Nu era mai mare decât un dulap de haine şi avea o fereastra mica în peretele din spate cu o chiuveta dedesubt, dar fără robinete deasupra chiuvetei. Pe un alt perete era o etajera pentru pregatit mâncarea şi un dulap deasupra ei. Pe

etajera era un primus (=o lampa de camping care se umple cu parafina şi se aprinde deasupra, pompând, ca să creeze presiune pentru flacara), o craticioara şi o sticla cu lapte pe jumatate plina.

— Poţi să-mi aduci putina apa până aprind primusul! zise domnisoara Honey. Fântâna este afara în spate. Ia galeata. Uite-o. O să gasesti o frânghie în fântâna. Leaga galeata cu un capat şi las-o jos, dar ai grija să nu cazi înauntru!

Matilda, răvășită şi mai tare ca până acum, lua galeata şi se duse în fundul gradinii. Fântâna avea un mic acoperis de lemn deasupra, o manivela simpla şi o frânghie atârnând în jos în groapa întunecata. Matilda trase afara sfoara şi o lega de mânerul galetii. Apoi îi dădu drumul înauntru până auzi zgomotul apei şi frânghia i se îndoi în mâna. O trase din nou uitându-se înauntru. Era apa în galeata.

— E de ajuns? întreaba ea când ajunse în casa.

— Da, zise domnisoara Honey. Presupun ca n-ai mai facut aşa ceva niciodata.

— Nu, zise Matilda. Mi-a placut. Dar cum puteti să faceti baie?

— Nu fac baie, zise domnisoara Honey. Ma spal stând în picioare. Aduc o galeata plina cu apa, o încalzesc pe lampa asta şi ma spal cu ea peste tot.

— Chiar aşa faceti? întreba Matilda.

— Bineînteles, zise domnisoara Honey. Toţi oamenii saraci din tara asta aşa se spalau până nu demult. Și n-aveau saracii nici primus. Încalzeau apa pe foc facut în pamânt.

— Sunteti saraca, domnisoara Honey?

— Da, zise ea. Foarte. Dar asta este un primus bun, nu?

Primusul vâjâia cu o flacara mare albastruie şi deja apa din craticioara începuse să fiarba. Domnisoara Honey scoase un ceainic din dulap şi puse câteva frunze de ceai în el. Scoase şi o pâine mica şi neagra. Taie pâinea în felii subtiri şi scoase dintr-un container de plastic nişte margarina pe care o întinse de pâine. „Margarina, gândi

Matilda. Chiar ca trebuie să fie foarte saraca". Domnisoara Honey lua o tava şi pe ea puse doua cani, ceainicul, jumatate de sticla de lapte şi o farfurie cu doua felii de pâine.

— N-am niciun pic de zahar, zise ea. Nu folosesc zahar.

— N-are nimic, zise Matilda, care cu întelepciunea ei parea să fi înteles delicatetea situatiei şi se ferea să facă vreun comentariu care să o facă să se simta jenata.

— Vino să bem ceaiul în camera de zi, zise domnisoara Honey, luând tava şi conducând-o pe Matilda afara din bucatarie, de-a lungul coridorului mic şi întunecos, în camera din față. Matilda o urma, dar, chiar în usa a ceea ce se chema „camera de zi", se opri şi se uita în jur într-o uimire absoluta. Camera era mica, patrata şi pustie ca o celula de închisoare. Lumina palida a zilei venea printr-o fereastra mica în peretele din fata, care n-avea perdele. Singurele obiecte din camera erau doua cutii de lemn întoarse cu fundul în sus care serveau drept scaune şi o a treia cutie între ele care serveau drept masa. Asta era tot. Nu erau tablouri pe pereti, nici covor pe jos, numai nişte scânduri grosolane şi nelustruite, cu spatii între ele, unde se adunase praful. Plafonul era atât de jos încât cu o saritura Matilda putea să-l atinga cu vârful degetelor. Peretii erau albi, dar nu era vopsea. Matilda freca palma de unul dintre ei şi un praf ca de creta se lua pe piele. Era var, acel material ieftin care se foloseste la grajdurile vacilor şi la coteţele de gaini.

Matilda era descumpanita. Acesta era locul unde locuia delicata ei profesoara? Aici venea ea acasă după o zi întreaga de munca? Dar de ce? Trebuia să fie ceva foarte ciudat sub toate astea, în mod sigur.

Domnisoara Honey aseza tava pe una din cutiile întoarse.

— Așază-te, draga mea, zise ea, stai jos şi să bem o ceasca fierbinte de ceai. Serveste-te cu pâine. Amândoua feliile sunt pentru tine. Nu mănânc niciodata când ajung acasă. Manânc bine la scoala la prânz şi-mi ajunge până a doua zi dimineata.

Matilda se aseza cu grija pe cutia întoarsa şi mai mult de politete lua o felie de pâine cu margarina şi începu să manânce. Acasă ar fi avut pâine prajita cu gem de capsuni şi probabil o feliuta de chec. Dar parcă totuşi acum avea mai mult farmec. Era un mister ascuns în casa asta, un mare mister, n-avea niciun dubiu şi de-abia astepta să vadă care era.

Domnisoara Honey turna ceaiul şi adauga puţin lapte în ambele cani. Nu parea deloc incomodata de faptul ca statea pe nişte cutii întoarse sau ca bea ceai dintr-o cana pe care o tinea cu mâna pe unul din genunchi.

— M-am gândit foarte mult la ceea ce ai facut cu paharul. Ai fost înzestrata cu o putere exceptionala. Eşti constienta de asta, nu?

— Da, domnisoara Honey, sunt, zise Matilda mestecându-şi felia de pâine cu margarina.

— După câte ştiu, niciun om vreodata în istoria omenirii, n-a reusit să facă un obiect să se miste fără să-l atinga sau să sufle sau fără să foloseasca un ajutor din afara.

Matilda încuviință fără să zică nimic.

— Lucrul cel mai fascinant, zise ea, ar fi să gasim care este limita acestor puteri ale tale. O, tu zici ca poţi să misti orice, dar eu am dubii cu asta.

— Mi-ar plăcea să încerc cu ceva imens de mare, zise Matilda.

— Trebuie întotdeauna să te afli aproape de ceea ce misti?

— Nu ştiu, zise Matilda, dar mi-ar plăcea să descopar.

Povestea domnisoarei Honey

— Nu trebuie să ne grabim cu asta, zise domnisoara Honey. Hai să mai bem o ceasca cu ceai. Și, te rog, manânca şi cealalta felie de pâine, trebuie să-ţi fie foame.

Matilda lua şi cealalta felie de pâine şi începu s-o manânce încet. Margarina nu era rea. Se întreba dacă şi-ar fi dat seama ca nu era unt, dacă n-ar fi stiut dinainte.

— Domnisoara Honey, zise ea dintr-o dată, va platesc atât de prost la scoala?

Domnisoara Honey îi arunca o privire ascutita.

— Nu prea rau, zise ea. Sunt platita la fel cu ceilalti.

— Dar trebuie să fie extrem de puţin dacă sunteti atât de saraca, zise Matilda. Toţi profesorii traiesc aşa, fără mobila, fără aragaz şi fără baie?

— Nu, nu traiesc aşa, zise domnisoara Honey puţin încordata. Eu sunt o exceptie.

— Probabil ca va place să traiti foarte simplu, zise Matilda explorând mai departe. Este mult mai usor să faci curatenie dacă n-ai mobila de lustruit sau acele mici ornamente caraghioase care trebuie curatate de praf tot mereu. Și dacă n-aveti frigider nu trebuie nici să va duceti la magazin să cumparati tot felul de lucruri ca oua, maioneza şi înghetata, ca să-l umpleti. Nu va mai pierdeti timpul făcând cumparaturi.

În acest moment, văzu ca fața domnisoarei Honey devenise încordata şi stranie. Întreg corpul îi devenise rigid. Umerii i se ridicasera, buzele îi erau apasate strânse una de alta şi stătea strângându-şi cana de ceai cu amândoua mâinile. Se uita parcă în interiorul ei ca să caute raspuns la aceste întrebari nu tocmai inocente. Urma o tacere lunga şi neplacuta. În numai treizeci de secunde atmosfera se schimbase complet şi acum vibra de ciudatenie şi de secrete.

— Îmi pare rau ca am întrebat toate astea, zise Matilda. De fapt, nu este deloc treaba mea.

La asta domnisoara Honey începu să-şi revina. Scutura din umeri şi aseza din nou cana pe tava.

— De ce să nu fi întrebat? zise ea. Oricum ai fi întrebat până la urma. Eşti prea inteligenta ca să nu-ţi pui întrebari. Poate de asta te-am şi invitat aici, în definitiv. De fapt, eşti primul musafir pe care-l am de când m-am mutat aici de doi ani de zile.

Matilda nu zise nimic. Simțea tensiunea crescând, mai mult și mai mult.

— Eşti mult mai înteleapta decât vârsta pe care o ai, draga mea, continua ea, şi asta ma nedumerește. Deşi arati ca un copil, nu eşti de fapt copil deloc, pentru ca mintea ta, în rezonanta cu puterile tale, pare să fie foarte matură. Aşa ca, presupun ca eşti un copil adult, dacă întelegi ce vreau să spun.

Matilda ramase mai departe în tacere. Astepta ce avea să urmeze.

— Până acum, continua ea, n-am gasit pe nimeni cu care să pot vorbi despre problemele mele. Nu puteam să-mi dezvalui umilinta şi, oricum, îmi lipsea curajul. Tot curajul mi-a fost închis în mine când eram copil. Dar acum, dintr-o dată, am dorinta disperata de a ma destainui cuiva. Știu ca eşti numai o fetita mica, dar este ceva magic înauntrul tău undeva. Am vazut asta cu ochii mei.

Matilda intra în alerta. Vocea pe care o auzea ascundea un strigat de ajutor. Asta trebuia să fie. Precis ca asta era.

Vocea continua:

— să mai bem un ceai. Cred ca mai este puţin. Matilda încuviinta din cap. Domnisoara Honey turna din nou ceai în ambele cani şi adauga puţin lapte. Din nou îşi prinse cana cu amândoua mâinile şi începu să soarba încet. Urma o liniste îndelungata, după care zise:

— Pot să-ţi spun o poveste?

— Bineînțeles, spuse Matilda.

— Am 23 de ani, zise domnisoara Honey, şi când m-am nascut tatal meu era doctor în acest sat. Aveam o casa veche şi frumoasa, destul de mare, de caramida rosie. Este ascunsa de padure după dealuri. Nu cred c-o ştii.

Matilda nu raspunse.

— Acolo m-am nascut şi, pe urma, s-a întâmplat prima tragedie: mama a murit când aveam doi ani. Tatal meu era foarte ocupat ca doctor, aşa ca a trebuit să gaseasca pe cineva să aibă grija de casa şi de mine. Aşa ca a chemat-o pe sora mamei mele care nu era casatorita, matusa mea, să vina să stea cu noi. A fost de acord şi a venit.

Matilda asculta cu atentie.

— Câţi ani avea matusa dumneavoastra când a venit? întreba ea.

— Nu prea în vârsta. Vreo 30 de ani, aş zice. Dar am urât-o chiar din prima clipa. Îmi era tare greu, căci matusa mea nu era o femeie blânda. Tatal meu n-avea cum să ştie bine asta, fiindca n-o cunoscuse bine înainte şi, când se întâlneau, ea se purta altfel decât firea ei, ca să-i facă impresie buna.

Domnisoara Honey făcu o pauza şi sorbi din ceai.

— Nu pot să-mi explic deloc de ce-ţi spun toate acestea, zise ea, deloc în apele ei.

— Continuati, zise Matilda. Va rog!

— Ei bine, zise ea, pe urma se întâmpla a doua tragedie. Când aveam 5 ani, tatal meu a murit pe neasteptate: azi era acolo şi mâine nu mai era. Aşa ca am ramas să traiesc numai cu matusa mea, care a devenit tutorele meu legal. Avea toată puterea unui parinte asupra mea. Și, într-un fel sau altul, ea a devenit proprietarul casei.

— Dar cum a murit tatal dumneavoastra? întreba Matilda.

— Este foarte interesant ca întrebi asta, zise ea. Eu nu mi-am pus întrebarea pe vremea aceea, dar am aflat mai târziu ca exista o mare parte de mister în moartea lui.

— Nu şi-au dat seama de ce a muri? întreba Matilda.

— Nu, nu chiar aşa, zise domnisoara Honey meditând. Vezi tu, nimeni n-ar fi crezut ca el ar fi putut să facă asta. Era un barbat foarte sanatos la minte şi întelept.

— Ce să facă? întreba Matilda.

— să se sinucida.

Matilda ramase împietrita.

— S-a sincucis? suspina Matilda.
— Aşa a parut, zise domnisoara Honey. Dar cine ştie?
Se strecura şi întoarse capul să priveasca pe fereastra.
— Cred ca ştiu, zise Matilda. Credeti ca matusa l-a omorât şi a facut să pară că s-a sinucis.
— Nu cred nimic, zise domnisoara Honey. Nimeni nu poate gândi sau crede astfel de lucruri fără dovezi.
Mica odaie ramase în liniste. Matilda observa ca mâinile care strângeau cana, acum tremurau usor.
— Dar ce s-a întâmplat mai departe? întreba ea. Ce s-a întâmplat când ati ramas singura cu matusa? A fost buna cu dumneavoastra?
— Buna? zise domnisoara Honey. A fost un diavol. Imediat ce tata nu i-a mai stat în cale, a devenit o teroare! Viaţa mea a devenit un cosmar.
— Dar ce va făcea? întreba Matilda.
— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise domnisoara Honey. Este prea socant. Spre sfârsit începusem să fiu atât de speriata de ea, ca începeam să tremur numai când intra în camera. Trebuie să întelegi ca nu am avut niciodata o fire puternica, aşa ca tine. Eram timida şi dadeam mereu înapoi.
— Dar n-aveati nicio alta ruda? întreba Matilda. Alte matusi sau unchi sau bunici care să vina să va vadă?
— Pe nimeni, după câte ştiu, zise domnisoara Honey. Toţi murisera sau plecasera în Australia. Și aşa este şi astazi.
— Deci ati crescut singura cu matusa, zise Matilda. Ba precis ca ati mers la scoala.
— Sigur, zise domnisoara Honey. Am fost la aceeaşi scoala la care mergi şi tu acum. Dar stateam acasă atunci.
Domnisoara Honey se opri şi-şi fixa privirea în fundul crinii.
— Ce încerc să-ţi spun este, continua ea, ca de-a lungul anilor am devenit atât de dominata şi de calcata în picioare de acest monstru de matusa, încât, când îmi spunea să fac ceva, orice m-ar fi pus să fac, ma supuneam fără să crâcnesc. Se poate întâmpla aşa ceva, să ştii. Pe la 10 ani

devenisem sclava ei. Făceam toată treaba în casa, îi făceam patul, spalam şi calcam pentru ea, gateam. Învatasem să le fac pe toate.

— Dar ati fi putut să va plângeti cuiva, nu?

— Cui? zise domnisoara Honey. Și, oricum, eram prea terorizata de frica ca să ma plâng. Ţi-am spus, eram sclava ei.

— Va batea?

— să nu intram în detalii, zise domnisoara Honey.

— Absolut îngrozitor, zise Matilda. Plângeati tot timpul?

— Numai când eram sigura, zise domnisoara Honey. Nu-mi dădea voie să plâng cu ea de fata. Traiam într-o frica continua.

— Ce s-a întâmplat când ati terminat școala? întreba Matilda.

— Am fost inteligenta ca eleva. aş fi putut să merg la universitate. Dar nici nu s-a pus vreodata problema.

— De ce? întreba Matilda.

— Pentru ca avea nevoie de mine să fac treaba acasă.

— Și cum ati devenit profesoara? întreba Matilda.

— Exista un colegiu care pregateste profesori la Reading, zise domnisoara Honey. Este la numai 40 de minute de mers cu autobuzul de aici. Mi-a dat voie să ma duc acolo, cu conditia să vin acasă în fiecare după-amiaza, să spal şi să calc, să fac curat şi să pregatesc cina.

— Câţi ani aveati atunci? întreba Matilda.

— Când am plecat la colegiu aveam 18 ani, zise domnisoara Honey.

— Puteati să va faceti bagajul şi să plecati de acasă, zise Matilda.

— Nu înainte să am un serviciu, zise domnisoara Honey. Și nu uita, eram la vârsta respectiva atât de dominata de matusa mea, încât n-as fi îndraznit. Nu-ţi poţi imagina cum este să fii complet sub controlul unei personalitati puternice. Te transformi într-o peltea. Asta este. Asta este povestea trista a vietii mele. Acum ţi-am spus destul.

— Va rog, nu va opriti, zise Matilda. Nu mi-aţi terminat-o. Cum ati reusit să plecati şi cum ati ajuns să traiti în

casuta asta ciudata?

— Ah, asta a fost ce-a fost... zise domnisoara Honey. Am fost foarte mândra de mine.

— Povestiţi-mi, zise Matilda.

— Ei bine, zise domnisoara Honey, când în sfârsit mi-am gasit serviciu, matusa mi-a spus ca-i datorez bani multi. Am întrebat-o de ce. Mi-a raspuns „Pentru ca ţi-am dat de mâncare toţi anii astia, ţi-am cumparat îmbracaminte şi încaltaminte.” Mi-a spus ca se adunasera mii şi ca trebuie să-i platesc, dându-i salariu pe urmatorii zece ani. „O să-ţi dau o lira pe saptamâna bani de buzunar”, a zis. A mers până acolo, încât a aranjat cu scoala ca salariul meu să mearga direct la banca ei. M-a facut să semnez o hârtie.

— Nu trebuia să faceti asta, zise Matilda. Salariul era sansa dumneavoastra de libertate.

— Știu, ştiu, zise domnisoara Honey. Dar până atunci fusesem sclava ei toată viaţa şi n-am avut curajul să spun „nu”. Eram înca terorizata de ea. Putea înca să-mi facă rau.

— Și cum ati reusit să scapati? întreba Matilda.

— Ah, zise domnisoara Honey, zâmbind pentru prima dată. Asta a fost acum doi ani. A fost cel mai triumf al meu.

— Va rog, spuneţi-mi, zise Matilda.

— Obisnuiam să ma scol foarte devreme şi să ies afara să ma plimb în timp ce matusa mea înca mai dormea. Și, într-o zi, am gasit casuta asta ciudata. Era goala. Am aflat a cui era. Era a unui taran. M-am dus la el. Ţaranii şi ei se trezesc foarte devreme. Mulgea vacile. L-am întrebat dacă pot s-o închiriez. „Nu poţi să traiesti acolo, a zis. N-are conditii, n-are apa curenta, n-are nimic.” „Dar vreau să ma mut acolo, am zis. Sunt romantica şi m-am îndragostit de ea. Va rog să mi-o închiriati!” „Nu eşti sanatoasa la minte, mi-a zis. Dar dacă vrei, n-ai decât! Chiria este 10 pence pe saptamâna.” „Uite chiria pe o luna înainte, i-am zis şi i-am dat 40 de pence. Va multumesc foarte mult!”

— Extraordinar! zise Matilda. Și dintr-o dată ati avut o casa a dumneavoastra! Dar cum de-aţi avut curajul să-i spuneti matusii?

— Asta a fost greu, zise domnisoara Honey. Dar m-am fortat pe mine însami s-o fac. Într-o seara, după ce i-am pregatit cina, m-am dus sus şi mi-am împachetat câteva lucruri care-mi apartineau într-o cutie de carton, am coborât şi i-am spus ca plec. „Mi-am închiriat o casa”, i-am spus. A explodat! „Ai închiriat o casa! a urlat. Cum poţi să-ţi închiriezi o casa când ai numai o lira pe saptamâna? „, Am închiriat o casa”, i-am raspuns. „Și cum o să faci ca să ai bani de mâncare?" „Ma descurc", i-am raspuns şi am iesit pe usa.

— Oh, foarte bine, zise Matilda. Aşa ca sunteti libera!

— Sunt libera, zise domnisoara Honey. Nu pot să-ţi spun ce fericita am fost!

— Dar chiar v-aţi descurcat să traiti numai cu o lira pe saptamâna timp de doi ani? întreba Matilda.

— Bineînteles, zise domnisoara Honey. Platesc 10 pence la chirie şi de rest cumpar parafina pentru primus şi pentru lampa, lapte, ceai, pâine şi margarina. Nu-mi trebuie altceva. Ţi-am spus ca manânc foarte bine la scoala la prânz.

Matilda o privea fix. Ce lucru curajos facuse! Dintr-o data, devenise eroina în fata Matildei.

— Dar nu este îngrozitor de frig iarna? întreba ea.

— Am lampa cu parafina, zise domnisoara Honey. Nu-ţi poţi închipui ce placut pot să ma simt aici iarna cu ea.

— Aveti pat, domnisoara Honey?

— Nu tocmai, zise ea zâmbind din nou. Dar se spune ca este foarte sanatos să dormi pe o suprafata tare.

În acel moment, Matilda văzu toată situatia cu o absoluta claritate. Domnisoara Honey avea nevoie de ajutor, nu putea să reziste aşa la infinit.

— V-ar fi mult mai bine, domnisoara Honeyj dacă v-aţi lasă slujba şi ati trai din ajutor de somaj.

— N-as face asta niciodata. Îmi place meseria mea.

— Și matusa asta groaznica, zise Matilda, presupun ca traieste în casa aceea veche şi frumoasa.

— Sigur, zise domnisoara Honey. Are numai vreo 50 de ani şi mai are multi înainte.

— Și credeti ca tatal dumneavoastra chiar a avut în minte să-i lase ei casa pentru totdeauna?

— Sunt sigura ca nu, zise domnisoara Honey. Parintii dau, de obicei, casa tutorelui pentru o anumită perioada de timp, dar întotdeauna revine copilului, devenind proprietatea acestuia la maturitate.

— Atunci este cu siguranta proprietatea dumneavoastra?

— Testamentul tatalui meu nu a fost gasit niciodata, zise domnisoara Honey. S-ar parea ca l-a distrus cineva.

— Nu-i greu de ghicit cine, zise Matilda.

— Da, zise domnisoara Honey.

— Dar dacă nu exista testament, domnisoara Honey, atunci în mod sigur casa va revine dumneavoastra, fiindca sunteti ruda cea mai apropiata.

— Da, dar matusa mea a produs o bucatica de hârtie – chipurile – scrisa de tatal meu, în care se spune ca lasă casa cumnatei lui în schimbul grijii de a ma creste. Sunt sigura ca este plagiatura, dar nu poate nimeni dovedi asta.

— Dar n-aţi fi putut să încercati? întreba Matilda. N-aţi fi putut să va angajati un avocat bun care să încerce?

— N-am bani pentru aşa ceva, zise domnisoara Honey. Și nu uita ca matusa asta a mea este o persoana foarte respectata în societate. Are foarte multe relatii.

— Cine este? întreba Matilda.

Domnisoara Honey ezita un moment. Apoi spuse cu o voce slaba:

— Domnisoara Trunchbull.

Numele

— Domnisoara Trunchbull! striga Matilda sarind cu un picior ridicat în aer. Vreti să spuneti ca ea este matusa dumneavoastra? Ea v-a crescut?

— Da, zise domnisoara Honey.

— Nu-i de mirare ca erati terorizata! striga Matilda. Ieri am vazut luând o fetita de codite şi aruncând-o peste gardul scolii.

— Asta nu-i nimic, zise domnisoara Honey. După ce tatal meu a murit, când aveam numai cinci ani şi jumatate, ma lasă să fac baie singura. Și dacă venea la mine şi vedea ca nu m-am spalat bine ma baga cu capul la fund şi ma tinea acolo. Dar nu ma face să încep cu povesti din astea, fiindca astea n-o să ne ajute deloc.

— Da, aşa este, zise Matilda.

— Dar am venit aici să vorbim despre tine, zise ea, şi tot ce-am facut până acum a fost să vorbim numai despre mine. Ma simt îngrozitor. De fapt, sunt mult mai interesata să vad ce poţi tu să faci cu ochii tai nemaipomeniti.

— Pot să mut lucruri, zise Matilda. Ştiu ca pot. Pot să le rastorn.

— Ce-ai spune tu, zise domnisoara Honey, dacă am face nişte experiente, cu foarte multa prudenta, ca să vedem cât de mult poţi să împingi lucrurile.

În mod surprinzator, Matilda raspunse:

— Dacă nu va suparati, domnisoara Honey, aş prefera să nu mai fac nimic acum. Vreau să ma duc aga să şi să ma gândesc la tot ce-am auzit în după amiaza aceasta.

Domnisoara Honey se ridica imediat în picioare.

— Sigur, zise ea. Te-am tinut prea mult. Mama ta trebuie să fie îngrijorata.

— Nu este niciodata îngrijorata, zise Matilda zâmbind. Dar aş vrea să plec acasă acum, va rog, dacă nu va suparati.

— Hai să mergem atunci, zise domnisoara Honey. Îmi

pare rau ca ţi-am servit o gustare atât de saracacioasa.

— Deloc, zise Matilda, mi-a placut.

Mersera împreuna tot drumul până la casa Matildei, în totala tacere. Domnisoara Honey îşi daud seama ca asta era dorinta Matildei. Copilul parea atât de absorbit de gânduri. Încât nu vedea pe unde pasea. Când ajunsera în dreptul portii casei Matildei domnisoara Honey zise:

— Ar fi mai bine să uiţi ce-am vorbit în dupa-amiaza asta.

— Nu pot să va promit asta, dar va promit ca n-am să vorbesc cu nimeni despre asta, nici macar cu dumneavoastra.

— Este foarte întelept să faci asta, zise domnisoara Honey.

— Dar nu va promit ca n-o să ma gândesc la asta domnisoara Honey. M-am gândit în continuu tot drumul şi cred ca am un crâmpei de idee.

— Nu, zise domnisoara Honey. Te rog, uita tot!

— aş vrea să va întreb numai trei lucruri înainte de a nu mai discuta subiectul, zise Matilda. Va rog, o să-mi raspundeti, domnisoara Honey?

Domnisoara Honey zâmbi. „Este extraordinar, îşi spuse, cum acest năpârstoc de fetiță ia imediat în grija ei toate problemele mele, şi cu o aşa autoritate”.

— Ei, asta depinde de ce ma întrebi, zise ea.

— În primul rând, zise Matilda, cum îi spunea domnisoara Trunchbull tatalui dumneavoastra când locuiau împreuna?

— Sunt sigura ca-i spunea Magnus, zise domnisoara Honey. Ăsta era prenumele lui.

— Și cum îi spunea tatal dumneavoastra domnisoarei Trunchbull?

— O chema Agatha, zise domnisoara Honey. Aşa îi spunea.

— Și ultima, zise Matilda, cum va spunea tatal dumneavoastra şi domnisoara Trunchbull acasă?

— Îmi spuneau Jenny, zise domnisoara Honey.

Matilda pusese fiecare întrebare cu grija.

— Lasati-ma să vad dacă am retinut bine, zise ea. Acasă la dumneavoastra, tatal dumneavoastra era Magnus, domnisoara Trunchbull era Agatha şi dumneavoastra erati Jenny. E corect?

— Da, zise domnisoara Honey.

— Multumesc, zise Matilda. N-o să mai aduc vorba despre asta.

Domnisoara Honey se întreba ce putea să fie în mintea acestui copil.

— să nu faci vreo prostie, zise ea.

Matilda râse şi plecă, alergând pe poteca care ducea la usa casei strigând pe când se îndeparta:

— La revedere, domnisoara Honey! Va multumesc mult pentru ceai!

Exercitiul

Matilda găsi casa pustie ca de obicei. Tatal ei nu se întorsese înca de la lucru, mama nu se întorsese de la bingo, iar fratele putea fi oriunde. Merse direct în camera de zi şi deschise un sertar unde ştia ca tatal ei pastra o cutie de tigari de foi. Lua una, o duse la ea în dormitor şi încuie usa. „Acum exercitiul, îşi spuse ea. O să fie greu, dar sunt hotărâtă să reusesc."

Planul de cum avea s-o ajute pe domnisoara Honey începuse să se contureze frumos în mintea ei. Avea acum aproape toate detaliile, dar în cele din urma totul depindea de puterea ei de a face un anumit lucru cu ochii. Știa ca n-o să poată de la început, dar se simtea în stare după mult efort şi exercitiu să reuseasca. Ţigara de foi era esentiala. Era mai groasa decât i-ar fi trebuit, dar greutatea era exact cea care-i trebuia. Era buna pentru exercitiu. În camera Matildei era o masuta mica de toaleta pe care se afla o perie de par, un pieptene şi doua carti de la biblioteca. Matilda le dădu pe toate la o parte şi puse tigara în mijlocul masutei de toaleta. Pe urma, se duse să se aseze la capatul patului. Se aseza, începu să se concentreze şi, foarte repede de data asta, simti electricitatea, începând să i se formeze în cap şi să se strânga în spatele ochilor. Ochii i se încalzira şi milioane de mâini mici şi invizibile începura să împuste afara scântei mici înspre tigara.

— Misca! sopti ea şi, spre marea ei surpriza, aproape instantaneu, tigara cu banda de hârtie roșie cu auriu la mijloc se rasuci de-a lungul mesei de toaleta şi cazu pe covor.

Matildei îi placuse grozav să facă asta. Fusese nemaipomenit! Simtise parcă scântei umblându-i prin cap şi apoi sarindu-i afara din ochi. Avusese un sentiment de putere, aproape nepamântesc. Și de repede mersese de data asta! Și ce usor! Se îndrepta spre locul unde cazuse

tigara, o ridica şi o puse înapoi pe masa. „Acum, partea mai dificila”, gândi ea. Dacă avea puterea să împinga, atunci, în mod sigur, avea puterea să și ridice!? Era neaparat necesar să poată să şi ridice. „Trebuie să pot s-o ridic în aer şi s-o tin acolo. Nu e un lucru atât de greu, o tigara.” Se aseza din nou pe marginea patului şi încerca iarasi. Era usor acum să-şi strânga puterea în spatele ochilor. Era ca şi cum ar fi apasat pe un tragaci acolo în creier. „Ridica-te – sopti ea. Ridica-te! Ridica-te!” La început tigara începu să se rostogoleasca. Dar, când Matilda începu să se concentreze cât putea de tare, un capat al țigării începu încet să se ridice vreo trei centimetri de la suprafata mesei. Cu un efort colosal, reusi s-o țină aşa zece secunde după care cazu înapoi pe masa.

— Pfiu, sufla ea. O să mearga! O să mearga! O ora întreaga continua să exerseze şi, în cele din urma, reusi numai cu puterea ochilor să ridice toată tigara de pe masa la 30 de centimetri înaltime şi s-o tina acolo aproximativ un minut.

După asta, Matilda se simti dintr-o dată atât de obosita, încât cazu pe pat şi adormi imediat. Și aşa o găsira parintii ceva mai târziu.

— Ce se întâmpla cu tine? o întreba mama trezind-o din somn. Eşti bolnava?

— Aoleu, zise Matilda, trezindu-se şi uitându-se în jur. Nu. Ma simt bine. Am fost puţin obosita, atâta tot.

De atunci, în fiecare zi după scoala, Matilda se încuia în camera ei şi exersa cu tigara. Nu după multa vreme începu să mearga toată treaba minunat. Şase zile mai târziu, urmatoarea miercuri seara, nu numai ca putea să ridice tigara sus în aer, dar putea s-o şi miste în jur cum vroia. Era minunat. „Pot, striga ea. Pot să ridic tigara în aer cu puterea din ochi, s-o împing sau s-o trag în aer cum vreau!” Ce avea de facut acum era să şi pună în aplicare marele plan.

Al treilea miracol

A doua zi era joi şi joia, aşa cum stiau toţi copiii din clasa domnisoarei Honey, era ziua când directoarea tinea prima ora de după masa de prânz.

Dimineata devreme, domnisoara Honey le spuse:

— Câtorva dintre voi nu le-a prea placut când domnisoara directoare a tinut lectia ultima dată, aşa ca hai să încercam astazi să avem cât se poate de multa grija şi să fim cât se poate de atenti. Cum îţi sunt urechile, Eric, după ultima întâlnire cu domnisoara Trunchbull?

— Mi le-a întins, zise Eric. Mama spune ca e sigura ca sunt mai mari decât erau înainte.

— Rupert, zise domnisoara Honey, ma bucur ca nu ţi-a cazut parul după ce-ai patit joia trecuta.

— Ce m-a mai durut după aia... zise Rupert.

— Și tu, Nigel, zise domnisoara Honey, încearca – te rog – să nu mai faci pe desteptul cu domnisoara directoare astazi. Ai fost destul de obraznic saptamâna trecuta.

— Nu pot s-o sufar, zise Nigel.

— Încearca să nu arati, zise domnisoara Honey. N-ai nimic de câstigat. Este o femeie foarte puternica. Are muschii ca nişte funii de otel.

— Ce bine-ar fi să fiu om mare, zise Nigel. aş lasa-o la pamânt.

— Ma îndoiesc, zise domnisoara Honey. Nimeni n-a învins-o până acum.

— Iarasi o să pună întrebari? întreba o fetita maruntica.

— În mod sigur, tabla înmultirii cu 3. Asta se presupune ca ati învatat în ultima saptamâna. Faceti în aşa fel încât să nu va prinda cu ceva nestiut.

Pauza de prânz veni şi trecu. După prânz, clasa se întâlni din nou. Domnisoara Honey statea la o margine de clasa şi toţi copiii stateau în liniste în banci, asteptând cu încordare. Și, dintr-o dată, ca un urias care venea parcă pentru Judecata de Apoi, Trunchbull intra în clasa în

pantalonii ei verzi şi cu camasa de bumbac. Se duse direct la cana cu apa, o ridica de toarta şi se uita înauntru.

— Ma bucur să constat, zise ea, ca nu am niciun fel de târâtoare în apa mea de baut de data asta. Dacă ar fi fost, atunci ceva exceptional de neplacut i s-ar fi întâmplat fiecarui membru al acestei clase. Și asta te include şi pe dumneata, domnisoara Honey.

Clasa ramase în liniste, dar foarte încordata. Știau acum câte ceva despre aceasta tigroaica şi nimeni nu vroia să riste nimic.

— Foarte bine, bubui Trunchbull. Hai să vedem cât de bine stiti tabla înmultirii cu trei. Sau, altfel spus, hai să vedem cât de prost v-a învatat domnisoara Honey tabla înmultirii cu trei.

Trunchbull statea în fata clasei cu picioarele departate şi mâinile pe solduri, încruntându-se amenintator la domnisoara Honey care statea nemiscata de o parte a clasei. Matilda, stând şi ea nemiscata în banca ei din rândul al doilea, observa totul cu mare atentie.

— Tu, striga Trunchbull, îndreptând un deget ca un făcăleț spre un baietel pe care-l chema Wilfred. Wilfred statea pe partea dreapta în rândul din fata.

— Ridica-te-n picioare, striga ea.

Wilfred se ridica în picioare.

— Spune tabla înmultirii cu trei înapoi, latra Trunchbull.

— Înapoi? zise Wilfred. Dar n-am învatat-o înapoi.

— Poftim, striga Trunchbull triumfând. Nu v-a învatat nimic! Doimisoara Honey, de ce nu i-ai învatat absolut nimic în ultima saptamâna?

— Nu este adevarat, domnisoara directoare, zise domnisoara Honey. Toţi ştiu tabla înmultirii cu trei. Dar nu înteleg de ce ar fi trebuit să-i învat s-o spuna şi invers. Nu vad ce importanta poate să aibă să o ştie şi invers. Cursul normal al lucrurilor este mereu înainte; îndraznesc să va întreb dacă dumneavoastra, domnisoara Trunchbull, puteti să spuneti pe litere înapoi un cuvânt simplu ca, de exemplu, „gresit” instantaneu. Ma îndoiesc ca puteti.

— Nu fii impertinenta cu mine, domnisoara Honey! i-o

reteza Trunchbull şi se întoarse spre nefericitul Wilfred. Foarte bine, baiete! zise în continuare. Raspunde-mi la întrebarea asta: Am sapte mere, sapte portocale şi sapte banane. Câte bucati de fructe am cu toate la un loc? Repede! Dă-i drumul! Raspunde!

— Asta este adunare, se plânse Wilfred. Asta nu este tabla înmultirii cu trei.

— Prost facut gramada, striga Trunchbull. Tu, buboi infectat! Tu, ciuperca mâncata de purici! Asta este tabla înmultirii cu trei! Ai trei gramezi separate de fructe şi fiecare are sapte bucati. 3x7=21! Tu nu poţi să vezi asta cu creierul tău împutit ca o balta statuta! Îţi mai dau o sansa: Am opt nuci de cocos, opt nuci şi opt capete de nuci seci ca al tău. Câte nuci am cu toate la un loc? Hai, raspunde repede!

Bietul Wilfred era complet pierdut.

— Stati puţin, plânse el. Va rog să stati puţin! Trebuie să adunam opt nuci de cocos, opt nuci… începu să adune pe degete.

— Furuncul plesnit! urla Trunchbull. Vierme mâncat de molii! Nu este adunare! Este înnmultire! Raspunsul este3x8! Sau poate 8x3? Raspunde repede la asta, cârnat deformat, şi fa bine şi nu ma lasă să astept!

De acum, Wilfred era mult prea speriat şi ravasit ca să mai poată macar să vorbeasca. Din doua alunecari, Trunchbull fu lângă el şi, cu o uimitoare figura de gimnastica sau mai degraba o figura de judo sau karate, lovi spatele picioarelor lui Wilfred cu unul din picioarele ei, în aşa fel încât Wilfred sari de la pamânt şi făcu un salt în aer. Dar la jumatatea saltului îl prinse de gamba şi-l lasă să se balangane cu capul în jos ca un pui atârnat în vitrina unui magazin de carne.

— 8x3, striga Trunchbull balanganindu-l pe Wilfred lateral, tinându-l de gamba. 8x3 este la fel ca 3x8 şi 3x8 fac 24! Repeta asta!

În acel moment, Nigel, din celalalt capat al camerei, sari în picioare şi începu să arate cu degetul spre tabla, strigând exaltat:

— Creta! Creta! Uitati-va la creta! Se misca singura!

Atât de isteric şi atât de ascutit fusese strigatul lui Nigel, încât toţi din clasa, inclusiv Trunchbull, se uitara la tabla. Și acolo toţi putura să vadă o bucata de creta noua care se misca pe suprafata neagra-gri a tablei.

— Scrie ceva! tipa ascutit Nigel. Creta scrie ceva!

Și era adevarat… A-ga-tha…

— Ce naiba e asta? striga Trunchbull.

Era impresionata să-şi vadă numele mic scris pe tabla cu o mâna invizibila. Îi dădu drumul lui Wilfred la podea, după care începu să strige în gol:

— Cine face asta? Cine scrie?

Creta continua să scrie: Agatha, sunt Magnus. Sunt Magnus.

Cu totii putura să audă suspinul care iesi din gâtul lui Trunchbull.

— Nu! striga ea. Nu poate fi Magnus! Nu se poate! Nu poate fi Magnus!

— Sunt Magnus. Fa bine şi crede.

Domnisoara Honey de la marginea clasei îi arunca o privire scurta Matildei. Fetita statea dreapta la pupitru, cu capul drept în aer, cu gura strânsa şi cu ochii sclipindu-i ca doua stele.

— Agatha, da-i lui Jenny a mea casa înapoi.

Pentru un motiv oarecare toată clasa acum o privea pe Trunchbull. Fata femeii capatase culoarea alba ca zapada şi gura i se deschidea şi i se închidea ca a unui peste scos din apa scotând o serie de suspine.

— Da-i lui Jenny a mea salariile. Da-i lui Jenny a mea casa. Pleaca. Dacă nu, o să vin să-ţi fac de petrecanie. O să-ţi fac de petrecanie cum mi-ai facut tu mie. Te urmaresc, Agatha!

Creta se opri din scris. Se mai misca câteva clipe, după care cazu pe jos cu un clinchet şi se sparse în doua. Wilfred, care ajunsese acum la el în banca, striga:

— Domnisoara Trunchbull a cazut! Domnisoara Trunchbull e pe jos!

Asta fusese vestea cea mai senzationala şi toţi copiii

sarira din banci să se uite mai bine. Silueta uriasa a lui Trunchbull era într-adevar acolo, întinsa cât era de mare pe spate la podea, fără cunostinta. Domnisoara Honey alerga şi îngenunche lângă uriasul întins la pamânt.

— A lesinat! striga ea. E rece! Duceti-va careva şi aduceţi-o pe asistenta!

Trei copii iesira alergând din clasa. Nigel, gata întotdeauna să acționeze, sari şi lua cana cu apa.

— Tatal meu zise ca apa e cea mai buna ca să trezesti pe cineva din lesin.

Și cu asta, turna întreg continutul canii în capul lui Trunchbull. Nimeni, nici macar domnisoara Honey nu protesta.

Cât despre Matilda, ea ramase mai departe nemiscata la locul ei. Se simtea în mod curios foarte usoara. Se simtea de parcă ar fi atins ceva ce nu apartine acestei lumi: al noualea cer sau cea mai înalta stea. Simtise într-un mod minunat energia strângându-i-se în spatele ochilor, cuprinzându-i ca un lichid cald, ochii devenindu-i fierbinti, mai fierbinti decât îi fusesera vreodata. Apoi scânteile îi iesira din orbite şi, în cele din urma, creta se ridicase singura şi începuse să scrie. Se simtea de parcă nu facuse nimic. Totul fusese atât de usor…

Asistenta medicala a scolii urmata de cinci profesori, trei femei şi doi barbati, intrara grabiti în clasa.

— În sfârsit, cineva a pus-o la pamânt, zise unul din barbati râzând. Felicitari, domnisoara Honey!

— Cine a aruncat cu apa pe ea? întreba asistenta.

— Eu, striga Nigel cu mândrie.

— Bravo tie! zise un alt profesor. să mai aducem?

— Opriti-va, zise asistenta. Trebuie s-o caram la infirmerie.

Fu nevoie de toţi cei cinci profesori şi de asistenta ca imensa femeie să fie ridicata şi carata afara.

— Cred ca ar fi mai bine să va duceti cu totii afara în curte şi să va jucati până la lectia urmatoare, zise domnisoara Honey clasei.

Pe urma, se întoarse la tabla şi sterse cu grija tot ce

fusese scris.

Copiii se strânsera în fata usii ca să iasă. Matilda se duse şi ea, dar trecând pe lângă domnisoara Honey se opri. Ochii ei stralucitori îi întâlni pe cei ai domnisoarei Honey care, alergând spre Matilda, o îmbratisa şi o saruta.

Casa cea noua

Mai târziu, în aceeaşi zi se raspândi vestea ca domnisoara directoare îşi revenise şi plecase de la scoala cu fata alba şi buzele strânse. În dimineata urmatoare, nu veni la scoala. La prânz, domnul Trilby, profesorul cu functia cea mai înalta după domnisoara Trunehbull, îi telefona s-o întrebe cum se simte, dar nu raspunse nimeni. După ore, domnul Trilby decise să investigheze mai departe, aşa ca se duse acasă la domnisoara Trunchbull, care locuia într-o casa mica şi frumoasa din caramida rosie. Casa se afla la marginea satului, ascunsa după padure printre dealuri; era construita în stil georgian şi era cunoscuta sub numele de „Casa Rosie".

Suna la usa. Ciocani tare. Nu raspunse nimeni. Striga tare: „E cineva acasă?" Nu raspunse nimeni. Încerca usa şi, spre marea lui surpriza, o găsi deschisa. Intra. Era liniste şi nu era nimeni acasă. Toată mobila era la locul ei. Domnul Trilby se duse mai sus în dormitorul principal. Acolo la fel, totul paru normal până când începu să deschida sertarele şi usile de la dulap. Nu erau haine, nici lenjerie, nici pantofi. Toate disparusera.

— A zburat, îşi zise domnul Trilby şi se duse să informeze administratia scolii ca directoarea parea să fi disparut.

A doua zi dimineata, domnisoara Honey primi înregistrat prin posta de la firma de avocati din localitate o scrisoare prin care era informata ca testamentul tatalui ei, doctorul Honey, a aparut în mod misterios. Documentul dezvaluia ca, de la moartea tatalui ei, domnisoara Honey fusese de fapt proprietarul de drept al casei de la marginea satului cunoscuta sub numele de „Casa Rosie", care până recent fusese ocupata de domnisoara Agatha Trunchbull. Testamentul preciza, de asemenea, ca toate economiile tatalui ei, care înca se mai aflau neatinse în banca, fusesera de asemenea lasate ei. În scrisoare, avocatul mai

adauga ca domnisoara Honey era rugata să treaca pe la biroul firmei cât de curând posibil ca să i se transfere proprietatea şi banii pe numele ei. Domnisoara Honey se conforma şi în doua saptamâni se muta în Casa Rosie, locul în care se nascuse, unde din fericire toată mobila şi toate tablolurile se aflau intacte la locul lor. De atunci, Matilda deveni un oaspete bine primit în Casa Rosie, în fiecare dupa-amiaza, după scoala, şi o prietenie strânsa începu să se înfiripeze între profesoara și fetita.

La scoala se petrecusera de asemenea schimbari mari. Imediat ce devenise clar ca domnisoara Trunchbull disparuse, domnul Trilby fu numit director. Foarte curând, Matilda fu mutata în clasa cea mai mare, unde domnisoara Plimsoll descoperire imediat ca Matilda era stralucitoare la minte, exact aşa cum o descrisese domnisoara Honey.

Într-o seara, câteva saptamâni mai târziu, Matilda servea ceaiul cu domnisoara Honey ca de obicei în bucataria din Casa Rosie, când Matilda dintr-o dată spusese:

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnisoara Honey.

— Spune-mi, despre ce e vorba? întreba domnisoara Honey.

— Azi dimineata, zise Matilda, am încercat să ma joc şi să împing ceva cu privirea şi n-am reusit. Nu s-a miscat deloc. N-am simtit nici macar caldura aceea în spatele ochilor. Mi-am pierdut complet puterea.

Domnisoara Honey unse cu grija o felie de pâine cu unt şi puse pe ea puţin gem de capsuni.

— Ma asteptam să se întâmple aşa, zise ea.

— Da? De ce? întreba Matilda.

— N-am de unde să ştiu sigur, dar uite ce cred: când erai la mine în clasa n-aveai nimic de facut, nimic care să-ţi pună probleme. Mintea ta atât de capabila era frustata. Clocotea în gol la tine în cap. Era o energie imensa închisa acolo care n-avea pe ce să fie consumata şi, într-un fel sau altul, ai gasit o cale să o scoti de acolo prin ochi şi să faci obiectele să se miste. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Eşti acum în clasa cea mai mare, cu copii de doua ori mai

mari ca tine şi toată energia mintii tale este folosita în clasa. Creierul tău este solicitat pentru prima dată, ceea ce este minunat. Este numai o explicatie a mea; poate fi naiva, dar are un sens, cumva.

— Ma bucur ca s-a întâmplat aşa, zise Matilda. N-as fi vrut să traiesc toată viaţa ca un magician.

— Ai facut destul, zise domnisoara Honey. Înca am momente când, cu greu, îmi vine să cred ca ai facut toate astea pentru mine.

Matilda, cocotata pe un scaun înalt la masa de la bucatarie, îşi mânca pâinea cu unt şi dulceata încet. Îi placeau foarte mult aceste dupa-amieze cu domnisoara Honey. Se simteau foarte confortabil una în prezenta celeilalte şi îşi vorbeau mai mult sau mai puţin de la egal la egal.

— Știati, zise Matilda, ca inima unui soarece bate cu 650 de batai pe minut?

— Nu stiam, zise domnisoara Honey şi zâmbi. Ce fascinant! Unde ai citit asta?

— Într-o carte de la biblioteca, zise Matilda. Și asta înseamna ca bate atât de repede, ca nu poţi auzi bataile separat. Trebuie să sune ca un bâzâit.

— Probabil, zise domnisoara Honey.

— Cât de repede credeti ca bate inima unui arici? întreba Matilda.

— Spune-mi tu, zise domnisoara Honey zâmbind din nou.

— Nu aşa repede ca a unui soarece, zise Matilda. 300 de batai pe minnt. Dar chiar şi aşa, nu te-ai fi gândit ca poate să bată atât de repede într-o fiinta care se misca atât de încet, nu-i aşa, domnisoara Honey?

— Sigur nu, zise domnisoara Honey. Mai spune-mi înca unul.

— Calul, zise Matilda. Este foarte lent la cal. Numai 40 de batai pe minut.

„Copilul asta, îşi zise domnisoara Honey, pare să fie interesat de orice. Când eşti cu ea e imposibil să te plictisesti.” Cele doua ramasera în bucatarie de vorba vreo ora. Pe la şase, Matilda spuse „noapte buna” şi se îndrepta

spre casa parintilor ei, care se afla la o distanta de 6 minute de mers pe jos. Când ajunse, văzu un Mercedes mare negru parcat în fata casei ei, dar nu îi dădu prea multa atentie. Deseori gasea masini ciudate parcate în fata casei ei, dar când intra în casa fu confuntata cu o scena de haos.

Tatal şi mama ei se aflau amândoi în hol, îndesând cu furie diferite obiecte în valize.

— Ce se întâmpla? Ce faceti, taticule?

— Plecam, zise domnul Worwood fără să ridice privirea. Plecam la aeroport în jumatate de ora, aşa ca du-te şi fa-ti bagajele. Fratele tău este deja sus, gata de plecare. Haide! Misca-te, domnisoara!

— Plecam? zise Matilda. Unde?

— În Spania, zise tatal. Este o clima mai buna decât în tara asta nenorocita.

— În Spania!? plânse Matilda. Nu vreau să merg în Spania! Îmi place aici! Îmi place scoala mea!

— Fa ce ti se spune şi nu te mai rățoi la mine! i-o reteza tatal. Am destule probleme şi fără să-mi faci tu!

— Dar, taticule… începu Matilda.

— Taca-ti gura, striga tatal. Plecam în 30 de minute. N-am de gând să pierd avionul asta!

— Dar pentru câta vreme, taticule? plânse Matilda. Când ne întoarcem?

— Nu ne mai întoarcem, zise tatal. Acum cara-te. Sunt grăbit!

Matilda se întoarse cu spatele şi iesi prin usa deschisa. Când ajunse în strada începu să alerge. Se îndrepta direct spre casa domnisoarei Honey şi ajunse acolo în mai puţin de 4 minute. Zbura pe aleea de la intrare şi o văzu pe domnisoara Honey în mijlocul unui rond de trandafiri, facând ceva cu o foarfeca. Domnisoara Honey, care auzi zgomotul pasilor Matildei alergând pe alee, se ridica, se întoarse şi iesi din rondul de trandafiri.

— Vai de mine! zise ea. Ce s-a întâmplat?

Matilda se opri în fata ei, gâfâind de oboseala, cu fata ei mica rosie de efort.

— Pleaca! striga ea. Au înnebunit cu totii! Își fac bagajele să plece în Spania într-o jumatate de ora!

— Cine? întreba domnisoara Honey în soapta.

— Mamica, taticul şi fratele meu, Mike. Zic ca trebuie să ma duc şi eu cu ei!

— În vacanta? întreba domnisoara Honey.

— De tot! striga Matilda. Taticu' a spus ca nu ne mai întoarcem niciodata!

Urma o scurta liniste, după care domnisoara Honey zise:

— Nu ma surprinde.

— Vreti să spuneti ca stiati ca pleaca? întreba Matilda. De ce nu mi-aţi spus?

— Nu, draga mea, zise domnisoara Honey. Nu stiam ca pleaca. Dar nu m-a surprins vestea.

— De ce? plânse Matilda. Va rog, spuneţi-mi de ce!

Înca gâfâia de efort şi de suparare.

— Din cauza ca tatal tău, zise domnisoara Honey, este într-o banda de escroci. Toată lumea din sat ştie lucrul asta. Ceea ce cred eu este ca primeste masini furate din toată tara. Cred ca e urmarit.

Matilda se uita la domnisoara Honey cu gura cascata.

— Se aduceau masini furate în atelierul tatalui tău, unde el le schimba numerele, culoarea şi altele ca să nu mai poată fi identificate. Acum poate ca cineva l-a dat de gol, îl urmareste politia şi el face ceea ce fac toţi în situatia lui: pleaca în Spania unde nu-l pot prinde. Probabil că-şi trimitea banii acolo de multa vreme.

Stateau pe gazonul din fata frumoasei casute din caramida rosie cu tigle vechi, decolorate şi cosuri înalte, şi domnisoara Honey înca mai tinea în mâna o pereche de foarfeci de gradina. Era o seara aurie şi calda şi o cotofana se auzea cântând undeva prin apropiere.

— Nu vreau să ma duc cu ei, striga Matilda. Nu vreau să ma duc cu ei!

— Mi-e teama ca n-ai de ales, zise domnisoara Honey.

— Vreau să stau aici cu dumneavoastra, zise ea dintr-o dată. Va rog, lasati-ma să stau cu dumneavoastra!

— Mi-as dori să pot, zise domnisoara Honey, dar mi-e

teama ca nu este posibil. Nu poţi să-ţi parasesti parintii, numai pentru ca aşa vrei tu. Au dreptul să te ia şi pe tine cu ei.

— Dar dacă sunt de acord? zise Matilda precipitat. Dacă spun „da”, pot să vin să locuiesc cu dumneavoastra? Ma primiti să stau cu dumneavoastra dacă ei sunt de acord?

— Da, ar fi nemaipomenit, zise domnisoara Honey, încet.

— Cred ca s-ar putea să ma lase! De fapt, nu le pasa de mine nici cât negru sub unghie.

— Stai mai încet, zise domnisoara Honey.

— Trebuie să ne grabim, striga Matilda. Pleaca în orice moment! Haideti cu mine! zise Matilda strângând cu putere mâna domnisoarei Honey. Va rog, veniti cu mine să le cerem voie! Dar trebuie să ne grabim! Trebuie să fugim!

În clipa urmatoare, alergau pe alee amândoua şi apoi afara pe strada. Matilda era înainte, tragând-o pe domnisoara Honey de mâna după ea, într-o goana nebuna de-a lungul drumului de tara şi prin sat, spre casa unde locuiau parintii Matildei. Mercedesul mare şi negru era înca în fata casei; portbagajul și usile erau acum deschise. Domnul şi doamna Worwood, dar şi fratele Matildei misunau în jurul masinii ca nişte furnici îngrămadind bagajele, când Matilda şi domnisoara Honey aparura în goana mare.

— Mamico şi taticule! exploda Matilda tragându-şi sufletul. Nu vreau să merg cu voi, vreau să stau aici cu domnisoara Honey şi dânsa zice ca pot, dar numai cu permisiunea voastra. Va rog să fiţi de accord. Va rog, ziceti „da”! Hai, spune „da”, taticule! Hai, spune „da”, mamico!

Tatal se întoarse şi o privi pe domnisoara Honey.

— Sunteti profesoara care a venit la noi într-o seara, nu?

După care continua să aranjeze valizele în portbagaj.

— Asta o să trebuiasca s-o punem pe bancheta din spate, zise mama. Nu mai încape în portbagaj.

— aş fi foarte fericita să am grija de Matilda, zise domnisoara Honey. Am să am grija de ea cu multa dragoste, domnule Worwood şi eu am să platesc pentru întretinerea ei. N-o să va coste nimic Dar n-a fost ideea

mea. A fost a Matildei. Și n-am să fiu de acord să ramâna fără consimtamântul dumneavoastra.

— Haide, Harry, zise doamna Worwood împingând o valiza pe bancheta din spate. Hai s-o lasam să ramâna, dacă asta vrea. O să fie unul mai puţin de îngrijit!

— Ma grabesc, zise tatal. Am de prins avionul. Dacă vrea să ramâna, să ramâna. Nu ma opun.

Matilda sari în bratele domnisoarei Honey, o îmbratisa şi domnisoara Honey o îmbratisa la rândul ei. Tatal, mama şi fratele Matildei urcara în masina şi masina pleca cu un scârtâit ascutit de roti. Fratele îi făcu cu mâna pe fereastra din spate, dar ceilalti nici macar nu se uitara înapoi. Domnisoara Honey înca o mai tinea îmbratisata pe Matilda şi niciuna nu scoasera un cuvânt uitându-se la masina mare şi neagra disparând la capatul drumului după colt, pentru totdeauna.